

Thai: Unlocked Literal Bible for Matthew

Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format. Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>."

Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original. No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

Matthew

1 ¹หนังสือลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม² อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค และอิสอัคเป็นบิดาของยาโคบ และยาโคบเป็นบิดาของยูดาห์และพี่น้องของเขา³ ยูดาห์เป็นบิดาของเปเรศกับเศราห์ซึ่งเกิดจากนางทามาร์ ส่วนเปเรศเป็นบิดาของเฮสโรน และเฮสโรนเป็นบิดาของราม

⁴รามเป็นบิดาของอัมมินาดับ อัมมินาดับเป็นบิดาของนาโฮน และนาโฮนเป็นบิดาของสัลโมน⁵ สัลโมนเป็นบิดาของโบอาสซึ่งเกิดจากนางราห์ โบอาสเป็นบิดาของโอเบดที่เกิดจากรูธ โอเบดเป็นบิดาของเจสซี⁶ เจสซีเป็นบิดาของดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดเป็นบิดาของซาโลมอนซึ่งเกิดจากภรรยาของอูริยาห์

⁷ซาโลมอนเป็นบิดาของเรโหโบม เรโหโบมเป็นบิดาของอาบียาห์ อาบียาห์เป็นบิดาของอาสา⁸ อาสาเป็นบิดาของเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทเป็นบิดาของโยรัม และโยรัมเป็นบรรพบุรุษคนหนึ่งของอุสซียาห์

⁹อุสซียาห์เป็นบิดาของโยราม โยรามเป็นบิดาของอาหัส อาหัสเป็นบิดาของเฮเซคียาห์¹⁰ เฮเซคียาห์เป็นบิดาของมนัสเสห์ มนัสเสห์เป็นบิดาของอาโมน อาโมนเป็นบิดาของโยสิยาห์¹¹ โยสิยาห์เป็นบิดาของเยโคนิยาห์และพี่น้องของเขาในช่วงที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน

¹²และหลังจากที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์เป็นบิดาของเซอัลทิเอล เซอัลทิเอลเป็นบรรพบุรุษคนหนึ่งของเศรบบาเบล¹³ เศรบบาเบลเป็นบิดาของอามิยุต อามิยุตเป็นบิดาเป็นบิดาของเอสิยาคิม และเอสิยาคิมเป็นบิดาของอาซอร์¹⁴ อาซอร์เป็นบิดาของคาโดก คาโดกเป็นบิดาของอาคิม และอาคิมเป็นบิดาของเอสิอูด

¹⁵เอสิอูดเป็นบิดาของเอลาซาร์ เอลาซาร์เป็นบิดาของมักราน และมักรานเป็นบิดาของยาโคบ¹⁶ ยาโคบเป็นบิดาของโยเซฟผู้เป็นสามีของมารีย์ที่ให้เกิดพระเยซูซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเรียกว่าพระคริสต์¹⁷ นับตั้งแต่อับราฮัมมาจนถึงดาวิดมีสิบสี่ชั่วอายุคน นับตั้งแต่ดาวิดไปจนถึงช่วงถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนมีสิบสี่ชั่วอายุคน นับตั้งแต่ช่วงที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์มานั้นมีสิบสี่ชั่วอายุคน

¹⁸เรื่องราวการกำเนิดของพระเยซูคริสต์มีดังนี้ มารีย์มารดาของพระองค์ได้หมั้นกับโยเซฟเพื่อจะแต่งงานกัน แต่ก่อนที่จะอยู่กินด้วยกันก็พบว่ามารีย์ตั้งครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁹ โยเซฟผู้หมั้นของเธอเป็นผู้มีความชอบธรรมไม่ปรารถนาที่จะทำให้เธอต้องอับอายต่อหน้าผู้คน จึงวางแผนที่จะถอนหมั้นแบบลับๆ

²⁰ขณะที่เขาคิดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ กูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏในความฝันของเขา และบอกท่านว่า "โยเซฟ บุตรของดาวิดเอ๋ย จงอย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยา เพราะผู้ที่ปฏิสนธิอยู่ในครรภ์ของเธอนั้น ได้ปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์²¹ เธอจะให้เกิดบุตรชายคนหนึ่ง และเจ้าจงเรียกพระนามของพระองค์ว่าเยซู เพราะพระองค์จะช่วยให้ประชาชนของพระองค์ให้รอดพ้นจากความบาปของพวกเขา

²²สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเพื่อให้พระวจนะของพระเจ้าที่มายังผู้เผยพระวจนะทั้งหลายนั้นสำเร็จ คือที่กล่าวไว้ว่า²³ "ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์และให้เกิดบุตรชายคนหนึ่ง แล้วพวกเขาจะเรียกนามของพระองค์ว่า อิมมานูเอล" ซึ่งมีความหมายว่า "พระเจ้าสถิตอยู่กับเรา"

²⁴โยเซฟตื่นขึ้น แล้วก็ทำตามที่ถูกสวรรค์ของพระเจ้าสั่งไว้ เขารับมารีย์มาเป็นภรรยาของเขา²⁵ แต่โยเซฟไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอเลยจนกระทั่งเธอคลอดบุตรชาย แล้วเขาเรียกนามของบุตรนี้ว่า เยชู

2 ¹ภายหลังจากที่พระเยซูทรงบังเกิดในเมืองเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นสมัยการปกครองของกษัตริย์เฮโรด ก็มีเหล่านักปราชญ์เดินทางมาจากทิศตะวันออกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถิ่นที่² "ผู้ซึ่งบังเกิดมาเพื่อเป็นกษัตริย์ของชาวยิวประทับอยู่ที่ไหนกัน? เราได้ติดตามดวงดาวของพระองค์มาตั้งแต่ฟ้ากัตะวันออก และเราปรารถนาจะนมัสการพระองค์"³ ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินเช่นนั้นก็ฉวยใจยิ่งนัก รวมทั้งทุกคนในเยรูซาเล็มก็ฉวยใจเช่นกัน

⁴เฮโรดเรียกพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมจารย์ของประชาชนมาพบ แล้วถามพวกเขาว่า "พระคริสต์บังเกิดที่ไหน?"⁵ คนเหล่านั้นตอบเขาว่า "ในเมืองเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย เพราะมีเขียนไว้โดยพวกผู้เผยพระวจนะว่า"⁶ และเจ้า เบธเลเฮม แผ่นดินของยูดาห์ ก็ไม่ได้เป็นผู้เล็กน้อยท่ามกลางเหล่าผู้นำของยูดาห์ เพราะจะมีผู้ครอบครองท่านหนึ่งมาจากพวกท่าน ผู้ซึ่งจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชากรของเรา"

⁷จากนั้นเฮโรดได้เรียกเหล่านักปราชญ์เข้ามาหาอย่างลับๆ เพื่อสอบถามถึงเวลาที่ดาวปรากฏ⁸ แล้วท่านก็ส่งพวกนักปราชญ์ไปที่เมืองเบธเลเฮมพร้อมกับบอกว่า "จงไปเกิดและเสาะหากุมารน้อยนี้อย่างถี่ถ้วน เมื่อท่านพบกุมารน้อยนี้แล้ว ให้กลับมารายงานเรา เพื่อเราเองจะได้ไปนมัสการกุมารนั้นด้วย"

⁹หลังจากที่พวกนักปราชญ์ได้ฟังคำของกษัตริย์แล้ว ก็พากันออกเดินทางไป และดวงดาวที่ปรากฏกับพวกเขาในฟ้าก็ได้นำพาไป จนมาหยุดอยู่เหนือที่กุมารน้อยประทับอยู่¹⁰ เมื่อพวกเขาเห็นดวงดาวนั้น พวกเขาก็มีความปีติยินดียิ่งนัก

¹¹พวกเขาจึงเข้าไปในบ้านหลังนั้นและพบกุมารน้อยกับมารีย์มารดาของพระองค์ พวกเขาจึงคุกเข่าลงกราบและนมัสการพระองค์ พวกเขาเปิดหีบสมบัติและมอบเครื่องบรรณาการอันได้แก่ ทองคำ กำยาน และมดยอบ¹² พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาในความฝันไม่ให้กลับไปหาเฮโรดอีก ดังนั้นพวกเขาจึงออกเดินทางกลับไปยังประเทศของตนในอีกเส้นทางหนึ่ง

¹³หลังจากที่พวกเขากลับไปแล้ว กูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มาปรากฏกับโยเซฟในความฝันและพูดว่า "ลุกขึ้นเถิด จงพากุมารน้อยกับมารดาของ

พระองค์ หนีไปที่อียิปต์และจงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะมาบอกท่าน เพราะว่าเฮโรดจะเสาะหากุมารน้อยเพื่อจะฆ่าเสีย"¹⁴ ในคืนนั้นเอง โยเซฟก็ลุกขึ้นพากุมารน้อยกับมารดาของพระองค์ ออกเดินทางไปยังอียิปต์¹⁵ และอาศัยอยู่ที่นั่นจนกระทั่งเฮโรดสิ้นพระชนม์ เพื่อให้เป็นไปตามคำเผยของผู้เผยพระวจนะที่ว่า "เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากอียิปต์"

¹⁶จากนั้นเมื่อเฮโรดเห็นว่าตนหลงกลเหล่านักปราชญ์เข้าแล้ว ก็โกรธมาก จึงส่งคนไปฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนที่อายุสองปีและต่ำกว่าสองปีที่อยู่ในเมืองเบธเลเฮมและในแถบนั้น โดยนับเวลาตามที่ได้ฟังมาจากเหล่านักปราชญ์นั้น

¹⁷แล้วก็เป็นไปตามคำที่เผยไว้โดยเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะว่า¹⁸ "มีเสียงร้องจากหมู่บ้านรามัท เป็นเสียงร้องไห้และคร่ำครวญครั้งใหญ่ ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะลูกๆ ของเธอ และเธอไม่ยอมรับแม้แต่การปลอบโยน เพราะเธอไม่เหลือบุตรเลยสักคน"

¹⁹เมื่อเฮโรดสิ้นพระชนม์ ดุเถิด กุตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มาปรากฏกับโยเซฟในความฝันที่อียิปต์และบอกว่า²⁰ "จงลุกขึ้นเถิด พากุมารและมารดาของพระองค์กลับไปยังดินแดนอิสราเอล เพราะบรรดาผู้ที่จ้องจะทำลายชีวิตของพระองค์นั้นสิ้นชีวิตแล้ว"²¹ โยเซฟจึงลุกขึ้น และพากุมารกับมารดาของพระองค์มายังดินแดนอิสราเอล

²²แต่เมื่อได้ยินว่าอารเคลาัสปกครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา โยเซฟก็กลัวที่จะกลับไปอยู่ที่นั่น หลังจากทีพระเจ้าเตือนท่านในความฝัน ท่านจึงไปยังแคว้นกาลิลี²³ และไปอาศัยอยู่ที่เมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นไปตามคำเผยของผู้เผยพระวจนะที่ว่าพระองค์จะถูกเรียกว่า ชาวนาซาเร็ธ

3 ¹ในช่วงนั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มาเทศนาอยู่ในถิ่นทุรกันดารของแคว้นยูเดียว่า² "จงกลับใจเสียเถิด เพราะราชอาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว"³ เพราะยอห์นก็คือผู้ที่อัสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึงว่า "มีเสียงของผู้หนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดาร 'จงเตรียมทางของพระผู้เป็นเจ้าให้พร้อม และทำให้เส้นทางทั้งหลายของพระองค์ให้ตรงไป'"

⁴ยอห์นผู้ให้บัพติศมาเล่าที่มาจากชนอูฐและคาดเข็มขัดหนังไว้ที่เอว อาหารที่เขากินคือจิกจั่นและน้ำผึ้งป่า⁵ จากนั้นผู้คนจากกรุงเยรูซาเล็ม กว่ทั้งแคว้นยูเดีย และทั่วทั้งบริเวณแม่น้ำจอร์แดนต่างพากันออกไปหาเขา⁶ พวกเขาได้รับบัพติศมาจากยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพราะพวกเขาสารภาพบาปทั้งหลายของตน

⁷แต่เมื่อยอห์นเห็นว่ามามีพวกฟาริสีและสะดูสีหลายคนมาหาเขาเพื่อจะรับบัพติศมาด้วย ยอห์นก็กล่าวกับพวกเขาว่า "พวกลูกหลานของยูดาห์ ใครเล่าเตือนให้พวกท่านหลีกหนีจากพระโอรสที่กำลังมาถึงพวกท่าน?"⁸ จึงทำให้การกลับใจเกิดผลดี⁹ และอย่าคิดทักท้วงกับตนเองว่า 'เรามีอับราฮัมเป็นบิดา' เพราะข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านว่าพระเจ้าสามารถทำให้หินเหล่านี้เป็นลูกหลานของอับราฮัมได้

¹⁰ขวานถูกวางไว้ตรงรากของต้นไม้เรียบร้อยแล้ว ฉะนั้นต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ออกผลดีก็จะถูกโค่นและทิ้งลงไปกองไฟ¹¹ ข้าพเจ้าบัพติศมาท่านด้วยน้ำสำหรับการกลับใจ แต่ท่านมีพระองค์ผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ซึ่งจะมาภายหลังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเองไม่บังควรแม้แต่จะแก้เชือกผูกรองเท้าของพระองค์ พระองค์จะทรงบัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ¹² พลั้วสำหรับแยกแกลบอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อจะทำความสะอาดลานนวดข้าว และเพื่อเก็บรวบรวมข้าวสาลีของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่เคยมีวันดับ"

¹³ครั้นแล้วพระเยซูก็เสด็จมาจากกาลิลีจนถึงแม่น้ำจอร์แดนเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์น¹⁴ แต่ยอห์นพยายามห้ามพระองค์และพูดว่า "ข้าพระองค์ต้องเป็นฝ่ายได้รับบัพติศมาจากพระองค์ แล้วควรหรือที่พระองค์จะมาหาข้าพระองค์?"¹⁵ พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "บัดนี้จึงยอมเถิด เพราะเป็นการสมควรที่เราจะทำให้สำเร็จตามความชอบธรรมทุกประการ" แล้วยอห์นก็บัพติศมาให้กับพระองค์

¹⁶หลังจากที่รับบัพติศมาแล้ว พระเยซูก็ขึ้นมาจากน้ำโดยทันที และดุเถิด ฟ้าสวรรค์ก็เปิดออกต่อพระองค์ พระองค์เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าลงมาราวกับนกพิราบและบินลงมาเหนือพระองค์¹⁷ นี่แน่ะ มีเสียงหนึ่งดังมาจากสวรรค์ ตรัสว่า "นี่คือบุตรที่รักของเรา เราพอใจท่านมาก"

4 ¹จากนั้นพระวิญญาณก็นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อให้มารทดสอบพระองค์² เมื่อพระองค์ได้อุดอาหารเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้วพระองค์ก็ทรงหิว³ ผู้ทดลองมาและพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งหินเหล่านี้ให้เป็นอาหารเถิด"⁴ แต่พระเยซูตรัสตอบกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้ว่า 'มนุษย์ไม่อาจดำรงชีวิตได้ด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว แต่ด้วยพระวจนะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'"

⁵ครั้นแล้วมารก็พาพระองค์ไปยังนครเบธสุลธีและให้พระองค์ประทับบนยอดหลังคาพระวิหารสูงสุด⁶ แล้วพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไปเถิด เพราะมีบันทึกไว้ว่า 'พระองค์จะสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์คอยดูแลปกป้องท่าน' และ 'ทูตสวรรค์จะเอามือประคองท่านไว้ เพื่อที่เท้าของท่านจะไม่กระแทกกับหินเลย'"

⁷พระเยซูตรัสตอบมารร้ายนั้นว่า "และมีคำเขียนไว้อีกว่า 'ท่านไม่ควรทดสอบองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน'"⁸ อีกครั้งหนึ่งมารก็นำพระองค์ไปยังสถานที่สูงสุดและให้พระองค์ดูอาณาจักรทั้งสิ้นและสง่าราศีของโลกนี้⁹ มารพูดกับพระองค์ว่า "เราจะมอบทุกสิ่งเหล่านี้ให้กับท่าน ถ้าท่านก้มลงและนมัสการเรา"

¹⁰จากนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะมีบันทึกไว้ว่า 'ท่านจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านและรับใช้พระองค์' แต่เพียงผู้เดียว"¹¹ แล้วมารก็จากพระองค์ไป และดุเถิด เหล่าทูตสวรรค์ก็มาและรับใช้พระองค์

¹²บัดนี้ เมื่อพระเยซูได้ยืนยันว่ายอห์นถูกจับตัว พระองค์ก็แยกตัวไปยังแคว้นกาลิลี¹³ พระองค์ออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้วไปอาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ติดกับทะเลกาลิลี ในอาณาเขตของเผ่าเศบูลุนและเผ่านัฟทาลี

¹⁴สิ่งนี้เป็นไปตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้เผยไว้ว่า¹⁵ "ดินแดนของเศบูลุนและดินแดนของนัฟทาลี ตรงทางไปกะเล ฝั่งแม่น้ำจอร์แดนฟากโน้น ชาวกาลิลีของคนต่างชาติ¹⁶ ประชาชนที่นั่นอยู่ในความมืดมิดก็ได้เห็นแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ และสำหรับบรรดาผู้ที่นั่นอยู่ในเขตแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีแสงสว่างส่องสว่างขึ้นเหนือพวกเขา"

¹⁷นับตั้งแต่นั้นมา พระเยซูก็ทรงเริ่มสั่งสอนและตรัสว่า "จงกลับใจเถิด เพราะราชอาณาจักรสวรรค์ได้ใกล้เข้ามาแล้ว"

¹⁸ขณะที่พระองค์กำลังเดินเรียบฝั่งทะเลกาลิลี พระองค์ทรงเห็นพี่น้องคนหนึ่งคือซีโมนที่เรียกว่า เปโตรและอันดรูว์ผู้เป็นน้องชาย กำลังทิ้งอวนลงไปในทะเล เพราะเขาทั้งสองเป็นชาวประมง¹⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "มาเถิด จงตามเรามา แล้วเราจะทำให้ท่านเป็นผู้จับคนดังจับปลา"²⁰ ในทันใดนั้นเองพวกเขาทั้งสองก็ทิ้งอวนและติดตามพระองค์ไป

²¹ขณะที่พระเยซูทรงกำลังเดินต่อไปจากที่นั่น พระองค์ทรงเห็นพี่น้องอีกคู่หนึ่งคือ ยากอบบุตรของเศเบดีและยอห์นผู้เป็นน้องชาย พวกเขาทั้งสองอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของพวกเขาและกำลังซ่อมแซมอวนกันอยู่ พระองค์เรียกพวกเขา²² แล้วพวกเขาก็ทิ้งเรือและบิดาของพวกเขาไว้ทันทีแล้วออกติดตามพระองค์

²³พระเยซูออกไปทั่วทั้งแคว้นกาลิลี ทรงสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ทรงสั่งสอนเรื่องข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักร และรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดท่ามกลางผู้คน²⁴ ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็แพร่สะพัดออกไปทั่วทั้งแคว้นซีเรีย และประชาชนพากันนำคนป่วย คนที่ป่วยด้วยสารพัดโรคและที่มีความเจ็บปวด บรรดาคนที่ถูกวิญญาณร้ายเข้าสิง และคนที่เปื้อนโรคลมบ้าหมูและคนที่เปื้อนอาพาธมาหาพระองค์ พระเยซูทรงรักษาพวกเขา²⁵ มหาชนขนาดใหญ่ออกติดตามพระองค์มาตั้งแต่แคว้นกาลิลี ทศบุรี เยรูซาเล็ม และยูเดีย และจากอีกฟากหนึ่งของจอร์แดน

5 ¹เมื่อพระเยซูทรงเห็นฝูงชน พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา ครั้นพระองค์ประทับแล้ว เหล่าสาวกก็เข้ามาหาพระองค์² พระองค์ทรงเปิดปากและสั่งสอนพวกเขา พระองค์ตรัสว่า³ "ผู้ที่ยากไร้ในฝ่ายวิญญาณก็เป็นสุข เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของพวกเขา⁴ ผู้ที่คร่ำครวญก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้รับการปลอบประโลม

⁵ ผู้ที่ถ่อมตนก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้โลกนี้เป็นมรดกของเขา⁶ ผู้ที่หิวและกระหายต่อความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้รับจนเต็มล้น⁷ ผู้ที่เปี่ยมด้วยความเมตตาก็เป็นสุข เพราะพวกเขาได้รับความเมตตา⁸ ผู้ที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะเห็นพระเจ้า

⁹ ผู้สร้างสันติสุขก็เป็นสุข เพราะพวกเขาถูกเรียกว่าเป็นบรรดาบุตรของพระเจ้า¹⁰ ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุของความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของพวกเขา

¹¹ ผู้ที่ถูกคนสบประมาทและถูกข่มเหง หรือถูกกล่าวหาทั้งๆ ที่ไม่เป็นความจริงด้วยเหตุเพราะเรานั้นก็เป็นสุข¹² จงปิติยินดีและเปรมปรีดิ์เถิดเพราะรางวัลยิ่งใหญ่ของท่านอยู่ในสวรรค์ เพราะผู้คนข่มเหงบรรดาผู้เผยพระวจนะที่มาก่อนหน้าท่านด้วยวิธีอย่างเดียวกัน

¹³ ท่านเป็นเกลือของโลก หากเกลือหมดรสเค็มไปแล้วนั้น จะทำให้เค็มได้อีกอย่างไร? ก็ไม่อาจจะใช้ทำสิ่งใดอะไรได้อีกนอกจากจะถูกขว้างทิ้งและถูกเหยียบย่ำเสียด้วยเท้าของคน¹⁴ ท่านเป็นความสว่างของโลก เมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขาซึ่งไม่อาจปิดซ่อนไว้ได้

¹⁵ ไม่มีใครที่จุดตะเกียงแล้วเอาตะเกียงครอบไว้ แต่จะตั้งตะเกียงนั้นไว้บนขาตะเกียง เพื่อใช้ส่องสว่างให้กับทุกคนภายในบ้าน¹⁶ จงให้แสงสว่างของท่านส่องสว่างต่อหน้าผู้คนในวิธีการที่พวกเขาจะเห็นการกระทำอันดีของท่านและสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ที่อยู่ในสวรรค์

¹⁷ จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อทำลายล้างธรรมเนียมปฏิบัติหรือคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะแต่อย่างใด เราไม่ได้มาเพื่อทำลายแต่เพื่อจะทำให้ทุกสิ่งสำเร็จ¹⁸ เพราะเราชอบบอกความจริงกับท่านว่า แม้ฟ้าสวรรค์และโลกจะล่วงไป แต่จะไม่สั่นหรือส่วนเล็กน้อยใดๆ จากธรรมเนียมปฏิบัติที่จะสูญสลาย จนกระทั่งทุกสิ่งจะเสร็จสมบูรณ์

¹⁹ ด้วยเหตุนี้ หากผู้ใดที่ละเมิดบัญญัติเหล่านี้แม้แต่เพียงข้อเดียวและยังสอนให้ผู้อื่นกระทำความผิดก็จะถูกเรียกว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในราชอาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ใดก็ตามที่ปฏิบัติตามและสอนบัญญัติเหล่านี้ก็จะถูกเรียกว่าผู้ยิ่งใหญ่ในราชอาณาจักรสวรรค์²⁰ เพราะเราชอบบอกกับท่านว่าหากท่านไม่ได้ชอบธรรมมากกว่าพวกธรรมาจารย์และฟาริสีแล้วนั้น ท่านก็จะไม่มีทางเข้าสู่ราชอาณาจักรของสวรรค์ได้เลย

²¹ ท่านเคยได้ยินสิ่งที่กล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนว่า 'อย่าฆ่า' และ 'ใครก็ตามที่ฆ่าจะถูกพิพากษาอย่างหนัก'²² แต่เราชอบบอกกับท่านว่าใครก็ตามที่โกรธพี่น้องของตนก็จะถูกพิพากษาอย่างหนัก และใครก็ตามที่พูดกับพี่น้องของตนว่า 'เจ้าคนไร้ค่า' ก็จะถูกพิพากษาโดยศาลระดับสูง และใครก็ตามที่พูดว่า 'ไอ้โง่' ก็จะตกอยู่ในบึงไฟนรก

²³ ด้วยเหตุนี้ ถ้าท่านจะถวายเครื่องบูชาที่แท่นบูชาแล้วนึกขึ้นได้ว่าพี่น้องของท่านมีความขัดเคืองใจกับท่าน²⁴ จงละเครื่องบูชาไว้ตรงหน้าแท่นบูชา ให้ไปหาพี่น้องของท่าน คืนดีกับพี่น้องของท่านก่อน แล้วจึงมาถวายเครื่องบูชา

²⁵จงปรองดองกับผู้ที่กล่าวหาท่านโดยเร็วขณะที่ท่านกำลังไปขึ้นศาลกับเขา ไม่เช่นนั้นแล้ว ผู้กล่าวหาท่านจะมอบท่านไว้ในอำนาจของศาล และศาลจะมอบท่านไว้ในอำนาจของเจ้าหน้าที่ และท่านก็จะถูกจองจำไว้ในเรือนจำ²⁶เราขอบอกความจริงกับท่านว่า ท่านไม่สามารถออกมาได้ นอกเสียจากว่าท่านได้จ่ายหนี้ของท่านให้ครบหมดก่อน

²⁷ท่านเคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'อย่าล่วงประเวณี'²⁸ แต่เราขอบอกท่านว่า ทุกคนที่มองผู้หญิงด้วยความปรารถนาในตัวเธอก็ได้กระทำการล่วงประเวณีกับเธอภายในใจของเขาแล้ว

²⁹และถ้าตาขวาของท่านเป็นเหตุให้ท่านกระทำความบาป จงควักดวงตานี้ออกและทิ้งไปให้พ้นตัว เพราะจะดีกว่าที่ท่านเสียเพียงอวัยวะเดียวหนึ่ง เพื่อไม่ให้ทั้งตัวของท่านต้องถูกทิ้งลงไปในนรก³⁰ และถ้ามือขวาของท่านเป็นเหตุให้ท่านกระทำความบาปแล้วละก็ จงตัดมือข้างนั้นและทิ้งไปให้พ้นตัว เพราะจะดีกว่าที่มีแค่อวัยวะเดียวหนึ่งของท่านเสียหาย แทนที่ทั้งตัวของท่านจะต้องตกอยู่ในนรก

³¹มีคำพูดไว้ว่า 'ใครก็ตามไล่ภรรยาของตนไปนั้น ก็ให้เขามอบใบหย่ากับเธอ'³² แต่เราขอบอกกับท่านว่า นอกจากเหตุของการผิดศีลธรรมทางเพศแล้วนั้น ผู้ใดที่หย่ากับภรรยาของตน ก็ทำให้เธอเป็นผู้ผิดประเวณี แล้วผู้ใดก็ตามที่แต่งงานกับเธอภายหลัง ก็ทำผิดฐานล่วงประเวณีเช่นกัน

³³ท่านเคยได้ยินสิ่งที่กล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนอีกประการหนึ่งว่า 'อย่าสาบานด้วยคำสาบานเท็จ แต่ให้รักษาคำสาบานที่ให้ไว้กับพระเจ้า'³⁴ แต่เราขอบอกท่านว่า อย่าสาบานเลย ไม่ว่าจะสาบานต่อสวรรค์ เพราะนั่นคือพระบัลลังก์ของพระเจ้า³⁵ หรือสาบานต่อโลก เพราะนั่นคือที่วางพระบาทของพระองค์ หรือสาบานต่อเยรูซาเล็ม เพราะนั่นเป็นเมืองสำหรับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

³⁶หรืออย่าสาบานโดยใช้ศีรษะท่านเป็นประกัน เพราะท่านไม่สามารถเปลี่ยนผมให้เป็นผมหงอกหรือดำได้³⁷ แต่ให้คำพูดของท่านเป็นจริง 'ใช่' ก็ว่า 'ใช่' หรือ 'ไม่' ก็ว่า 'ไม่' นอกเหนือไปจากนั้นถือว่ามาจากวิญญาณชั่ว

³⁸ท่านได้ยินที่พูดกันว่า 'ตาต่อตา และฟันต่อฟัน'³⁹ แต่เราขอบอกกับท่านว่า อย่าต่อสู้กับคนชั่ว และใครก็ตามที่ตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มอีกข้างให้กับเขาด้วย

⁴⁰และถ้ามีผู้ใดต้องการนำตัวท่านไปขึ้นศาลและแย่งเอาเสื้อคลุมของท่านไป ก็จงให้เสื้อคลุมเขาไปเถิด⁴¹ และใครก็ตามบังคับให้ท่านไปกับเขาหนึ่งกิโลเมตร ก็จงไปกับเขาสองกิโลเมตรเถิด⁴² จงให้กับคนที่ขโมยจากท่าน และอย่าหันหน้าหนีไปจากผู้ที่หวังจะขอยืมจากท่าน

⁴³ท่านได้ยินคำที่กล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านของท่านและจงเกลียดชังศัตรูของท่าน'⁴⁴ แต่เราขอบอกกับท่านว่า จงรักศัตรูทั้งหลายของท่านและอธิษฐานเพื่อบรรดาผู้ที่ข่มเหงท่าน⁴⁵ เพื่อที่ท่านจะเป็นบรรดาบุตรของพระบิดาผู้ซึ่งประทับในฟ้าสวรรค์ เพราะพระองค์บันดาลให้ดวงอาทิตย์ขึ้นส่องให้ทั้งกับคนชั่วและคนดี และให้ฝนสำหรับผู้ที่มีความยุติธรรมและผู้ที่ไร้ความยุติธรรม

⁴⁶เพราะถ้าท่านรักบรรดาผู้ที่รักท่าน แล้วท่านจะได้รางวัลอันใดเล่า? แม้แต่คนเก็บภาษีก็ยังกระทำในสิ่งเดียวกันนี้มิใช่หรือ?⁴⁷ และถ้าหากท่านทักทายแต่กับพี่น้องของท่าน แล้วท่านจะต่างอะไรจากผู้อื่นเล่า? แม้แต่คนต่างชาติก็กระทำในสิ่งเดียวกันนี้มิใช่หรือ?⁴⁸ เหตุฉะนั้น ท่านจะต้องดีพร้อม เพราะพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ของท่านนั้นเป็นผู้ที่ดีพร้อม

6 ¹พวกท่านจงระวังที่จะไม่สร้างทำเป็นชอบธรรมต่อหน้าผู้คนเพื่อให้พวกเขาได้เห็น หรือไม่เช่นนั้นแล้วพวกท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์² ฉะนั้น เมื่อพวกท่านให้ทาน ก็อย่าเป่าแตรนำหน้าตนเองเหมือนอย่างที่คุณเห็นว่าพวกเขาทำกันในธรรมศาลาและบนถนนต่างๆ เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้รับยกย่องจากผู้คน เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกเขาเช่นนั้นได้รับบำเหน็จของตนแล้ว

³แต่เมื่อพวกท่านให้ทาน ก็อย่าให้มือข้างซ้ายรู้ว่ามือข้างขวากำลังทำอะไร⁴ เพื่อว่าของที่พวกท่านให้จะเป็นทานลับ แล้วพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งเห็นในที่ลับจะเป็นผู้ให้รางวัลแก่พวกท่านเอง

⁵และเมื่อพวกท่านอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนกับพวกหน้าซื่อใจคด เพราะคนเหล่านั้นชอบที่จะยืนขึ้นและอธิษฐานในธรรมศาลา และตรงมุมถนนต่างๆ เพื่อที่คนอื่นจะเห็นพวกเขา เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว⁶ แต่สำหรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเข้าไปที่ห้องชั้นใน ปิดประตู และอธิษฐานถึงพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งอยู่ในที่ลับ แล้วพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งเห็นในที่ลับจะให้บำเหน็จแก่พวกท่าน⁷ และเมื่อพวกท่านอธิษฐานอย่าอธิษฐานซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างเช่นที่คนต่างชาติทำ เพราะพวกเขาคิดว่ายังอธิษฐานด้วยถ้อยคำมากก็จะเป็นที่ไฉน

⁸ด้วยเหตุนี้ อย่าเป็นเหมือนคนเหล่านั้น เพราะพระบิดาของพวกท่านทรงทราบถึงสิ่งที่พวกท่านต้องการก่อนที่จะขอร้อง⁹ ฉะนั้น จงอธิษฐานเช่นนี้ว่า 'พระบิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ขอพระนามของพระองค์เป็นเคารพสักการะ¹⁰ ขอให้ราชอาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในโลกดังที่เป็นไปในสวรรค์

¹¹ขออย่างทรงนำพวกเราเข้าสู่การทดลอง แ่ขอทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย¹² ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่พวกเรา¹³ ขอโปรดทรงยกหนี้ของพวกเรา เหมือนที่พวกเราขโมยหนี้ให้แก่ลูกหนี้ของเรา

¹⁴เพราะถ้าพวกท่านยกโทษในการละเมิดของผู้อื่นแล้ว พระบิดาของพวกท่านในฟ้าสวรรค์ก็จะยกโทษให้กับพวกท่าน¹⁵ แต่ถ้าพวกท่านไม่ยกโทษการละเมิดของคนเหล่านั้น พระบิดาของพวกท่านก็จะไม่ยกโทษการละเมิดของพวกท่านเช่นกัน

¹⁶เมื่อพวกท่านอดอาหาร ก็อย่าให้ใบหน้าท่านเศร้าหมองเหมือนที่พวกคนหน้าซื่อใจคดทำกัน เพราะพวกเขาแสดงสีหน้าหม่นหมองเพื่อให้ผู้อื่นเห็นว่าตนกำลังอดอาหาร เรามักบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว¹⁷ แต่สำหรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านอดอาหาร จงเจิมศีรษะด้วยน้ำมัน และชำระล้างใบหน้าของพวกท่าน¹⁸ เพื่อคนอื่นจะไม่รู้ว่าพวกท่านกำลังอดอาหาร แต่ให้รู้เฉพาะพระบิดาของท่านผู้ที่อยู่ในที่ลับ และพระบิดาผู้ทรงเห็นพวกท่านในที่ลับก็จะประทานบำเหน็จแก่พวกท่าน

¹⁹อย่าสั่งสมทรัพย์สมบัติของตนเองไว้บนโลกนี้ ที่ซึ่งมอดจะกัดกินหรือขึ้นสนิมได้ และที่ซึ่งมอมจะพังเข้ามาแล้วมอมเอาไปเสีย²⁰ แต่จงสั่งสมทรัพย์ของพวกท่านไว้ในฟ้าสวรรค์ ที่ซึ่งมอดหรือสนิมไม่สามารถกัดกินได้ และที่ซึ่งขโมยก็ไม่สามารถพังเข้ามาแล้วมอมเอาไปได้²¹ เพราะว่าทรัพย์สมบัติของพวกท่านอยู่ที่ใด ใจของพวกท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

²²ดวงตาคือประตูของร่างกาย ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากดวงตาของพวกท่านดี ทั่วทั้งกายของพวกท่านก็เต็มไปด้วยความสว่าง²³ แต่ถ้าดวงตาของพวกท่านแย่ ทั่วทั้งกายของพวกท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด ดังนั้น ถ้าหากความสว่างภายในพวกท่านได้มืดมืดไป แล้วความมืดนั้นจะมีกับสักเพียงใด²⁴ ไม่มีผู้ใดสามารถรับใช้เจ้านายทั้งสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดชังนายคนหนึ่งและรักนายอีกคน หรือเขาจะอุทิศตนรับใช้นายอีกคนแล้วดูหมิ่นนายอีกคน พวกท่านไม่สามารถรับใช้ทั้งพระเจ้าและความมั่งมีได้

²⁵ด้วยเหตุนี้ เรามักบอกกับพวกท่านว่า อย่ามัวกังวลเรื่องชีวิตของพวกท่าน ว่าพวกท่านจะมีอะไรหรือจะมีอะไรดี หรือกังวลเรื่องร่างกายของพวกท่าน ว่าจะมีอะไรให้บ่งเห้ เพราะชีวิตมีค่ายิ่งกว่าอาหาร และร่างกายมีค่ายิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมีใช่หรือ? ²⁶จงดูนกในอากาศ พวกมันไม่ได้หว่านหรือเก็บเกี่ยว หรือสั่งสมอาหารไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ทรงเลี้ยงดูพวกมัน พวกท่านมีค่ายิ่งกว่าพวกนกเหล่านี้ไม่ใช่หรือ?

²⁷แล้วมีใครบ้างในพวกท่านที่สามารถยึดชีวิตไปได้อีกศอกหนึ่งด้วยความกังวล? ²⁸และทำไมพวกท่านจึงต้องกังวลเรื่องเครื่องนุ่งห่ม? จงคิดถึงดอกหญ้าในทุ่งว่ามันโตขึ้นได้อย่างไร มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ปั่นด้าย²⁹ แต่กระนั้น เรามักบอกกับพวกท่านว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลมอนพร้อมด้วยสง่าราศีของพระองค์ก็ยังเทียบไม่ได้กับดอกหญ้าเหล่านี้เลยสักดอก

³⁰ถ้าหากพระเจ้าทรงประดับประดาต้นหญ้าในทุ่ง ซึ่งอยู่ได้เพียงแค่วันนี้แล้วจะถูกทิ้งลงในเตาไฟพรุ่งนี้ แล้วพระองค์จะทรงประดับประดาพวกท่านมากกว่านั้นสักเพียงใด พวกท่านผู้มีความเชื่อถ้อยน้อยเอ๋ย? ³¹เพราะฉะนั้น อย่ามัวกังวลและพูดว่า 'แล้วเราจะมีอะไรให้กิน?' หรือ 'เราจะมีอะไรให้ดื่ม' หรือ 'เราจะมีอะไรให้บ่งเห้?'

³²เพราะคนต่างชาติล้วนแต่แสวงหาสิ่งเหล่านี้ และพระบิดาในฟ้าสวรรค์ของพวกท่านรู้ว่าพวกท่านต้องการสิ่งเหล่านี้³³ แต่จงแสวงหาราชอาณาจักรและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้³⁴ เพราะฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็มีเรื่องให้กังวลอยู่แล้ว ในแต่ละวันก็ถูกขบขั้อยู่แล้ว

7 ¹จงอย่าตัดสินผู้อื่น และพวกท่านจะไม่ถูกพิพากษา² เพราะด้วยคำพิพากษาที่พวกท่านใช้ตัดสินผู้อื่น พวกท่านก็จะถูกพิพากษาแบบเดียวกัน และพวกท่านตวงด้วยเครื่องตวงแบบไหน พวกท่านก็จะถูกตวงกลับแบบเดียวกัน

³และทำไมพวกท่านจึงมองดูผงในดวงตาของพี่น้องของพวกท่าน แต่พวกท่านกลับไม่สังเกตเห็นไม้กีดก่อนในดวงตาของพวกท่านเอง? ⁴พวกท่านพูดกับพี่น้องของตนได้อย่างไรว่า 'ให้เราเขี่ยเอาผงออกจากดวงตาของท่าน' ทั้งๆ ที่ยังมีไม้กีดก่อนอยู่ในดวงตาของพวกท่านเอง? ⁵พวกท่านผู้หน้าซื่อใจคด จงเอาไม้กีดก่อนนั้นออกจากดวงตาพวกท่านเสียก่อน แล้วจึงจะเห็นผงที่อยู่ในดวงตาของพี่น้องของพวกท่านได้อย่างชัดเจน

⁶จงอย่าให้ของบริสุทธิ์กับสุนัข และอย่าโยนไข่มุกของพวกท่านลงตรงหน้าฝูงหมู เพราะว่ามันจะเหยียบย่ำไข่มุกนั้นแล้วหันมาแล้วฉีกพวกท่านออกเป็นชิ้นๆ

⁷จงขอแล้วพวกท่านจะได้ จงหาแล้วพวกท่านจะพบ จงเคาะ แล้วก็จะเปิดให้กับพวกท่าน⁸ เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้รับ และทุกคนที่ค้นหา ก็จะพบ และคนที่เคาะนั้น ก็จะถูกเปิดออกให้⁹ มีใครบ้างในพวกท่าน ที่บุตรชายขอขนมปังก้อนหนึ่ง แล้วบิดาจะให้หินก้อนหนึ่งกับบุตรของตนหรือ? ¹⁰ถ้าเขาขอปลาหนึ่งตัว แล้วจะให้หูหนึ่งตัวกับเขาหรือ?

¹¹ฉะนั้น ถ้าพวกท่านผู้ซึ่งชั่วร้ายยังรู้จักวิธีให้ของดีกับบุตรทั้งหลายของตน แล้วพระบิดาในฟ้าสวรรค์จะให้สิ่งที่ดีแก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มานำนานสักเท่าใด?

¹²เพราะเหตุนี้ สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนาให้ผู้อื่นกระทำต่อพวกท่าน พวกท่านควรที่จะกระทำเช่นนั้นต่อพวกเขาด้วย เพราะเป็นไปตามธรรมเนียมปฏิบัติและหมวดผู้เผยพระวจนะ

¹³จงเข้าทางประตูที่แคบ เพราะประตูที่ใหญ่และกว้างนั้นนำไปสู่ความพินาศ และมีคนมากมายที่เข้าทางประตูนั้น¹⁴ เพราะทางที่แคบคือประตู และทางที่แคบคือหนทางที่นำไปสู่ชีวิต และมีคนน้อยนักที่จะพบหนทางนี้

¹⁵จงระวังผู้เผยพระวจนะจอมปลอม ซึ่งมายังพวกท่านโดยสวมสภาพเหมือนแกะแต่แท้ที่จริงก็คือหมาป่าแสนตะกละ¹⁶ พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ก็โดยผล

ของเขา คนจะเก็บผลจันทน์จากพุ่มไม้หนามหรือจะเก็บผลไม้จากต้นไม้หนามได้อย่างไรเล่า?¹⁷ เช่นเดียวกันนี้เอง ต้นไม้ดีก็จะออกผลดี แต่ต้นไม้เลวก็จะออกผลเลว

¹⁸ ต้นไม้ดีไม่สามารถออกผลที่เลวได้ หรือต้นไม้เลวจะออกผลที่ดีไม่ได้¹⁹ ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ได้ออกผลดีก็就会被砍伐และทิ้งลงไปในไฟ²⁰ ดังนั้นแล้ว พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา

²¹ ไม่ใช่ทุกคนที่พูดกับเราว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วจะสามารถเข้าไปในราชอาณาจักรสวรรค์ได้ แต่เฉพาะผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้ซึ่งอยู่ในฟ้าสวรรค์เท่านั้น²² หลายคนจะพูดกับเราในวันนั้นว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในนามของพระองค์ และขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลายในนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ต่างๆ ในนามของพระองค์ มิใช่หรือ?'²³ แล้วเราจะประกาศกับพวกเขาอย่างเปิดเผยว่า 'เราไม่รู้จักเจ้า จงไปให้พ้นหน้าเรา เจ้าผู้กระทำความชั่วร้าย'

²⁴ ด้วยเหตุนี้ ทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและเชื่อฟังถ้อยคำเหล่านั้นก็จะเป็นเหมือนชายผู้มีปัญญาที่สร้างบ้านของตนไว้บนศิลา²⁵ เมื่อฝนตกลงมา น้ำท่วมทะเล และลมพัดกระหน่ำบนบ้านหลังนั้น แต่บ้านก็ไม่พังทลายเพราะถูกสร้างขึ้นบนศิลา

²⁶ แต่ทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อฟังถ้อยคำเหล่านั้นก็จะเป็นเหมือนชายผู้โง่เขลาซึ่งสร้างบ้านของตนไว้บนพื้นทราย²⁷ เมื่อฝนตกลงมา น้ำท่วมทะเล และลมพัดกระหน่ำและปะทะบนบ้านหลังนั้น และบ้านก็พังทลายและเสียหายจนหมดสิ้น"

²⁸ เมื่อพระเยซูตรัสพระวจนะเหล่านี้จบ ผู้ชมนั้นก็ตั้งคำถามของพระองค์²⁹ เพราะพระองค์ทรงสอนพวกเขาอย่างผู้ที่เปี่ยมด้วยสิทธิอำนาจ และไม่เหมือนอย่างพวกธรรมาจารย์ของพวกเขา

8 ¹ ครั้นพระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขา ผู้ชนกลุ่มใหญ่ได้ติดตามพระองค์² ดูกิจ มีชายที่เป็นโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์และคุกเข่าต่อหน้าพระองค์แล้วพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ทรงสามารถทำให้ข้าพระองค์หายสะอาด"³ พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ไปแตะต้องชายผู้นั้น พลางตรัสว่า "เราประสงค์ให้เจ้าหาย จงหายสะอาดเถิด" ชายผู้นั้นก็หายจากโรคเรื้อนโดยทันที

⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อย่าพูดเรื่องนี้กับใครทั้งสิ้น แต่จงไปแล้วแสดงตนต่อปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่ง เพื่อเป็นหลักฐานต่อพวกเขา"

⁵ ครั้นพระเยซูได้เสด็จเข้าไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม นายร้อยท่านหนึ่งมาหาพระองค์และทูลขอพระองค์⁶ ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า กาสของข้าพเจ้านอนเป็นอัมพาตอยู่ในบ้านด้วยอาการเจ็บปวดแสนสาหัส"⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราจะไปรักษาเขา"

⁸ นายร้อยทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ไม่คู่ควรแม้แต่จะให้พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงรับสั่งแล้วกาสของข้าพระองค์ก็จะหายเป็นปกติ"⁹ เพราะข้าพระองค์ก็เป็นผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้อื่น และยังมีเหล่าทหารที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์สั่งคนหนึ่งว่า 'ไป' เขาก็ไป และข้าพระองค์สั่งกับอีกคนหนึ่งว่า 'มา' เขาก็มา และกาสของข้าพระองค์ว่า 'ทำสิ่งนี้' เขาก็ทำตาม"¹⁰ เมื่อพระเยซูได้ฟังดังนั้น พระองค์ทรงประหลาดใจยิ่งนักและตรัสกับผู้ที่กำลังติดตามพระองค์อยู่ว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า เราไม่เคยพบเห็นผู้ที่มีความเชื่อเช่นนี้ในอิสราเอลเลย

¹¹ เราบอกพวกท่านว่า จะมีคนจำนวนมากมาจากตะวันออกและจากตะวันตก แล้วพวกเขาจะเอนกายร่วมโต๊ะอาหารกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในราชอาณาจักรสวรรค์¹² แต่บรรดาบุตรของราชอาณาจักรจะถูกโยนทิ้งไปในความมืดภายนอก ที่ซึ่งมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"¹³ พระเยซูตรัสกับนายร้อยผู้นั้นว่า "ไปเถิด เพราะท่านเชื่อ สิ่งนั้นก็สำเร็จเพื่อท่าน" แล้วกาสของนายร้อยก็หายเป็นปกติในเวลาหนึ่ง

¹⁴ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงบ้านของเปโตร พระองค์ทรงเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยเป็นไข้¹⁵ พระเยซูทรงจับมือของเธอ แล้วอาการไข้ของเธอก็หายไป จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นและเริ่มต้อนรับใช้พระองค์

¹⁶ เมื่อถึงตอนเย็น ผู้คนได้นำคนมากมายที่ถูกวิญญาณชั่วเข้าสิงมาหาพระเยซู พระองค์ทรงขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลายด้วยพระวจนะและรักษาผู้ที่ป่วยทั้งสิ้น¹⁷ เช่นนี้เองจึงเป็นไปตามคำเผยที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า "พระองค์ทรงรับเอาความเจ็บป่วยและแบกเอาโรคของพวกเราไปเสีย"

¹⁸ บัดนี้ เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนอยู่รอบๆ พระองค์ พระองค์ทรงออกคำสั่งให้เดินทางไปยังอีกฟากหนึ่งของทะเลกาลิลี¹⁹ จากนั้นธรรมาจารย์ผู้หนึ่งมาหาพระองค์และพูดว่า "อาจารย์ ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปทุกแห่งหน"²⁰ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "พวกสุนัขจึงจอกยังมีรู และพวกนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีแม้แต่ที่จะวางศิระของท่าน"

²¹ อีกคนหนึ่งมาในบรรดาสาวกทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์กลับไปและฝังบิดาของข้าพเจ้าก่อน"²² แต่พระเยซูตรัสว่า "ท่านจงตามเรามาเถิด แล้วปล่อยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด"

²³ เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นเรือไปแล้วนั้น สาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์เข้าไปในเรือ²⁴ ดูกิจ มีพายุใหญ่เกิดขึ้นกลางทะเล จนเรือถูกคลื่นซัดกระหน่ำ แต่พระเยซูทรงกำลังบรรทมอยู่²⁵ พวกสาวกมาหาพระองค์และปลุกให้พระองค์ตื่นและพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยชีวิตพวกเราด้วยเถิด เพราะพวกเราใกล้จะตายแล้ว"

²⁶พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านช่างมีความเชื่อ น้อยเสียจริง พวกท่านกลัวกันทำไม?" จากนั้นพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล แล้วทุกอย่างก็สงบ
นิ่ง²⁷ ชายเหล่านั้นต่างประหลาดใจและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครกัน ที่แม้แต่ลมและทะเลก็ยังเชื่อฟังพระองค์?"

²⁸เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงอีกฟากหนึ่งและมาถึงประเทศกาธารา ชายสองคนที่ถูกผีสิงอยู่ก็มาพบกับพระองค์ พวกเขาออกมาจากอุโมงค์ฝังศพและดูร้ายนัก จนไม่มีใครกล้าเดินผ่านเส้นทางนั้น²⁹ นี่แน่ะ พวกเขาเริ่มขึ้นเสียงดังว่า "พระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า? ท่านมาที่นี่เพื่อที่จะทรมานเรา ก่อนที่จะถึงเวลากำหนดหรือ?"

³⁰ในขณะนั้นมีฝูงสุกรจำนวนหนึ่งกำลังกินอาหารอยู่ตรงบริเวณซึ่งไม่ห่างไปจากพวกเขา³¹ พวกผีเหล่านั้นเฝ้าวิงวอนพระเยซู "หากท่านจะขับเราออก โปรดส่งเราไปที่ฝูงสุกรนั้นเถิด"³² พระเยซูตรัสกับพวกมันว่า "ไป" วิญญาณร้ายเหล่านั้นก็ออกไปและไปสิงสุกรเหล่านั้น และดูเถิด ฝูงสุกรทั้งหมดก็กระโจนจากหน้าผาสูงชันลงไปในทะเล แล้วพวกมันก็ตายอยู่ในน้ำ

³³คนเหล่านั้นที่ดูแลสุกรก็หนีไป และเมื่อพวกเขาเข้าไปในเมือง พวกเขาก็รายงานถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นกับชายสองคนที่ถูกผีร้ายสิง³⁴ นี่แน่ะ ทุกคนในเมืองพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์แล้ว พวกเขาขอร้องให้พระองค์ออกไปจากเขตแดนของพวกเขาเสีย

9 ¹พระเยซูทรงเสด็จขึ้นเรือ แล้วทรงข้ามฟากทะเล และกลับมาถึงเมืองของพระองค์เอง² ดูเถิด พวกเขา นำชายผู้หนึ่งที่ เป็นอัมพาตนอนอยู่บนเสื่อมาหาพระองค์ ครั้นเห็นความเชื่อของพวกเขาแล้ว พระเยซูตรัสกับชายที่เป็นอัมพาตนั้นว่า "บุตรเอ๋ย จงทำใจดีๆ เถิด บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว"

³ดูเถิด พวกธรรมจารย์บางคนก็พูดกันเองว่า "ชายผู้นี้กำลังมีอำนาจมากพระเจ้า"⁴ พระเยซูทรงทราบถึงความคิดของพวกเขา จึงตรัสว่า "ทำไมพวกท่านจึงคิดข้อยู่ในใจของพวกท่านเล่า?"⁵ สิ่งไหนจะพูดง่ายกว่ากัน 'ความบาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะพูดว่า 'จงลุกขึ้นแล้วเดินเถิด'?⁶ แต่เพื่อที่พวกท่านจะได้รู้ว่าบุตรมนุษย์มีอำนาจที่จะอภัยบาปในโลกนี้" พระองค์ตรัสกับชายคนที่เป็นอัมพาตว่า "จงลุกขึ้น เก็บเสื่อของท่าน และกลับไปที่บ้านของท่านเถิด"

⁷แล้วชายผู้นั้นก็ลุกขึ้นและกลับไปยังบ้านของตน⁸ เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งนี้แล้ว พวกเขา ก็ประหลาดใจและพากันสรรเสริญพระเจ้าผู้ซึ่งประทานสิทธิอำนาจเช่นนี้ให้แก่มนุษย์⁹ ขณะที่พระเยซูได้ผ่านที่นั่น พระองค์ทรงเห็นชายผู้หนึ่ง มีชื่อว่า มักธิว ซึ่งนั่งอยู่ในที่เก็บภาษี พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ตามเราเถิด" เขาจึงลุกขึ้นและตามพระองค์

¹⁰เมื่อพระเยซูทรงนั่งลงเพื่อรับประทานอาหารในบ้าน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีมากมายและคนบาป ทั้งหลาย มาร่วมรับประทานอาหาร มื้อเย็นกับพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์¹¹ เมื่อพวกฟาริสีเห็นเช่นนี้ พวกเขาจึงพูดกับเหล่าสาวกว่า "ทำไมอาจารย์ของพวกท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปทั้งหลาย?"

¹²ครั้นพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็ตรัสว่า "คนที่ร่างกายแข็งแรงก็ไม่ต้องการหมอรักษา มีแต่เฉพาะคนที่ป่วยเท่านั้นที่ต้องการ"¹³ พวกท่านควรกลับไปเรียนความหมายของคำนี้ 'เราประสงค์ความเมตตา เราไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' เพราะเราไม่ได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรมแต่เรียกคนบาปให้กลับใจต่างหาก"

¹⁴จากนั้นพวกสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็มาหาพระองค์และทูลว่า "ทำไมเราและพวกฟาริสีก็อดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของท่านไม่ถือเลย?"¹⁵ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่มาร่วมพิธีแต่งงานจะต้องโสโครไฉนขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขาหรือ? แต่จะถึงวันนั้นเมื่อเจ้าบ่าวถูกพาออกไปจากพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะถืออดอาหาร

¹⁶ไม่มีผู้ใดปะผ้าขึ้นใหม่ลงบนเสื้อคลุมตัวเก่า เพราะผ้าใหม่ที่จะทำให้เป็นรอยขาดกว้างมากขึ้นไปอีก

¹⁷หรือไม่มีผู้ใดที่เทเหล้าลงในไหใหม่ลง ในถุงหนังเก่า ถ้าพวกเขาทำเช่นนั้น ถุงหนังก็จะขาด เหล้าองุ่นก็จะทะลักออกมา และถุงหนังก็จะเสียไป แต่เขาจะเทเหล้าองุ่นลงในถุงหนังอันใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็จะอยู่ด้วยกันได้ดี"

¹⁸ขณะที่พระเยซูกำลังตรัสถึงสิ่งเหล่านี้กับพวกเขาอยู่นั้น นี่แน่ะ มีนายธรรมศาลาท่านหนึ่งมาคุกเข่าต่อพระองค์ เขาทูลว่า "ลูกสาวของข้าพเจ้าเพิ่งจะตายไป แต่ได้โปรดมาวางมือของพระองค์บนตัวเธอ แล้วเธอจะมีชีวิต"¹⁹ แล้วพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นและเสด็จตามเขาไปพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์

²⁰ดูเถิด มีหญิงผู้หนึ่งที่ เป็นโรคโลหิตตกมาสิบสองปีแล้ว เธอเข้ามาทางด้านหลังของพระเยซูและแตะต้องปลายฉลองของพระองค์²¹ เพราะเธอคิดในใจว่า "ถ้าเพียงฉันได้จับฉลองของพระองค์ ฉันก็จะหายจากโรค"²² แต่พระเยซูทรงหันมาเห็นเธอแล้วตรัสว่า "บุตรหญิงเอ๋ย มีใจกล้าเถิด ความเชื่อของเธอได้ทำให้เธอหายจากโรคแล้ว" และผู้หญิงคนนั้นก็หายเป็นปกติทันที

²³เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของนายธรรมศาลา พระองค์ทรงเห็นคนเป่ยาชู้ยี้และฝูงชนส่งเสียงดังมากมาย²⁴ พระองค์จึงตรัสว่า "จงออกไปเสียเถิด เพราะเด็กผู้หญิงคนนี้ยังไม่ตาย เธอเพียงแต่หลับไปเท่านั้น" แต่พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์

²⁵เมื่อฝูงชนถูกพาออกไปข้างนอกแล้ว พระองค์เสด็จเข้าไปในห้อง และจับมือของเธอ แล้วเด็กผู้หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้น²⁶ ข่าวเรื่องนี้แพร่กระจายไปทั่วทั้งในเขตแดนนั้น

²⁷ขณะที่พระเยซูผ่านที่นั่น ชายตามอดสองคนได้ติดตามพระองค์ พวกเขาตะโกนร้องอยู่ตลอดทางว่า "ได้โปรดเมตตาต่อเราเถิด บุตรของดาวิด"²⁸เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปยังบ้านหลังหนึ่ง ชายตามอดทั้งสองเข้ามาหาพระองค์ พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านเชื่อหรือที่เราทำสิ่งนี้ได้?" พวกเขาตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราเชื่อ"

²⁹จากนั้นพระเยซูทรงแตะที่ดวงตาของเขทั้งสองแล้วตรัสว่า "จงเกิดขึ้นกับพวกท่านตามความเชื่อของพวกท่านเถิด"³⁰แล้วดวงตาของพวกเขาสองคนก็เปิดออกมองเห็น แล้วพระเยซูทรงกำชับกับพวกเขาว่า "อย่าให้ผู้ใดรู้เรื่องนี้โดยเด็ดขาด"³¹แต่ชายทั้งสองออกไปแล้วแพร่ข่าวเรื่องนี้ออกไปทั่วทั้งในเขตแดนนั้น

³²ขณะที่ชายทั้งสองคนนั้นกำลังออกไป ดูเถิด มีคนนำชายใบ้ที่ถูกผีสิงมาหาพระเยซู³³ เมื่อผีนั้นถูกขับออกไปแล้ว ชายใบ้ก็พูดได้ ฟุ้งซันต่างประหลาดใจและพูดว่า "สิ่งนี้ไม่เคยเกิดขึ้นให้เห็นมาก่อนเลยในอิสราเอล"³⁴แต่ฟาริสีกำลังพูดว่า "เขาขับผีออกโดยอำนาจของหัวหน้าผีร้าย"

³⁵พระเยซูเสด็จออกไปทั่วทุกเมืองและในทุกหมู่บ้าน พระองค์ทรงสอนในธรรมศาลาของพวกเขอย่างต่อเนื่อง สั่งสอนเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของราชอาณาจักร และรักษาคนให้หายจากโรคและความเจ็บป่วยในทุกประการ³⁶เมื่อพระองค์ทรงเห็นฝูงชน พระองค์ทรงเกิดความสงสารพวกเขา เพราะพวกเขาถูกรังควานและขาดกำลังใจ พวกเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยง

³⁷พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าต้องเก็บเกี่ยวนี้มานานมีมาก แต่คนงานมีน้อยเหลือเกิน"³⁸ฉะนั้น จงอธิษฐานขอต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับการเก็บเกี่ยวนี้อย่างเร่งด่วนเถิด เพื่อที่พระองค์จะส่งคนงานทั้งหลายให้มาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์"

10 ¹พระเยซูทรงเรียกสาวกทั้งสองคนมาพร้อมกันและให้พวกเขามีสิทธิอำนาจเหนือพวกผีโสโครก เพื่อที่จะขับไล่พวกมันออกได้ และให้รักษาโรคทั้งหลายและความเจ็บป่วยทุกประการได้

²บัดนี้ เหล่าสาวกทั้งสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกคือ ซีโมน (ซึ่งพระองค์เรียกเขาว่าเปโตร) และอันดรูว์ผู้เป็นน้องชายของเขา ยากอบบุตรของเศเบดี และยอห์นผู้เป็นน้องชายของเขา³ฟีลิป และบารโธโลมิว โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรอัลเฟลัสและเลเบอัส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า ธิดเดอัส⁴ซีโมนพระสกลชาตินิยม และยูดาส อิสคาริโอท ผู้ที่ทรยศพระองค์

⁵พระเยซูทรงส่งเหล่าสาวกทั้งสองคนนี้ออกไป พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาว่า "อย่าเข้าไปในเมืองที่มีคนต่างชาติอาศัยอยู่ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย⁶แต่จงไปยังบ้านของแกะผู้หลงหายของอิสราเอล⁷และเมื่อพวกท่านไป จงสั่งสอนว่า 'ราชอาณาจักรสวรรค์ได้มาใกล้แล้ว'

⁸จงรักษาผู้ป่วย ปลูกคนตายให้ฟื้น ทำให้คนโรคเรื้อนหายเป็นปกติ และขับไล่ผีร้ายทั้งปวง เมื่อพวกท่านได้รับมาโดยเปล่าๆ ก็จงให้โดยเปล่าๆ⁹อย่านำเหรียญทอง เหรียญเงิน หรือเหรียญทองแดงในกระเป๋าทาน¹⁰อย่านำกระเป๋าทานไปกับพวกท่าน หรือเสื้อคลุมตัวที่สอง หรือรองเท้าอีกคู่ หรือไม้เท้า เพราะคนงานสมควรจะได้กินอาหารของตน

¹¹เมื่อพวกท่านเข้าไปในเมืองหรือหมู่บ้านไหนก็ตาม จงค้นหาผู้ที่เหมาะสมในที่นั้นและพักอาศัยกับเขาจนกว่าพวกท่านจะออกจากที่นั่นไป¹²ขณะที่พวกท่านเข้าไปในบ้าน จงให้พรแก่บ้านนั้น¹³ถ้าบ้านนั้นสมควรที่จะได้รับพร ก็ให้สันติสุขของพวกท่านอยู่เหนือที่นั้น แต่ถ้าบ้านนั้นไม่สมควร ก็ให้สันติสุขกลับคืนมาสู่พวกท่าน

¹⁴ถ้ามีผู้ที่ไม่ต้อนรับพวกท่านหรือไม่ฟังคำของพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกมาจากบ้านหรือเมืองนั้น จงสาดฝุ่นออกจากเท้าของพวกท่าน¹⁵เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ในวันแห่งการพิพากษา โทษของเมืองของโสโดมและโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

¹⁶ดูเถิด เราส่งพวกท่านไปเหมือนแกะเข้าไปในท่ามกลางพวกหมาป่า ดังนั้นจงฉลาดให้เหมือนงูและไม่มีภัยเหมือนนกพิราบ¹⁷จงระวังผู้คนให้ดี เพราะเขาจะนำท่านไปขึ้นศาล และเขียนตีท่านในธรรมศาลาของพวกเข¹⁸และพวกท่านก็จะถูกนำตัวไปต่อหน้าผู้ปกครองและกษัตริย์เพราะชื่อของเรา เพื่อเป็นพยานต่อพวกเขาและต่อคนต่างชาติ

¹⁹เมื่อพวกเขามอบตัวพวกท่านไว้แล้วนั้น จงอย่ากังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะในเวลานั้นเองพระเจ้าจะประทานคำพูดให้²⁰เพราะไม่ใช่ตัวของพวกท่านเองที่จะพูด แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาของพวกท่านที่จะเป็นผู้ที่ตรัสผ่านพวกท่าน

²¹พี่น้องจะมอบซึ่งกันและกันให้ถึงแก่ความตาย และมีดาจะกระทำต่อบุตร บรรดาบุตรจะลุกขึ้นต่อต้านบิดามารดาของตนและเป็นเหตุให้พวกเขาต้องถูกฆ่าตาย²²ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดก็ตามที่อดทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นก็จะรอด²³เมื่อพวกเขากดขี่ข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังเมืองถัดไป เพราะเราบอกความจริงกับพวกท่าน พวกท่านจะไม่ได้ครบทุกเมืองในอิสราเอลก่อนที่บุตรมนุษย์จะมา

²⁴สาวกก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่าอาจารย์ของตน หรือทาสก็ไม่อยู่เหนือเจ้านายของตน²⁵สาวกจะเป็นเหมือนอย่างอาจารย์ของตน และทาสจะเป็นเหมือนอย่างนายของตน นั่นก็พออยู่แล้ว ถ้าหากพวกเขาเรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล แล้วเขาจะเหยียดหยามลูกบ้านของพวกท่านยิ่งกว่านั้นเพียงใด

²⁶ฉะนั้น จงอย่ากลัวพวกเขา เพราะไม่มีสิ่งใดที่ถูกปิดไว้แล้วจะไม่เป็นที่เปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่เป็นที่รู้จัก²⁷สิ่งที่เราบอกพวกท่านในที่มืด จงพูดในเวลากลางวัน และสิ่งไหนที่พวกท่านได้ยินกระซิบที่หูของพวกท่าน จงประกาศบนหลังคาบ้าน

²⁸อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้เฉพาะร่างกายแต่ไม่สามารถฆ่าจิตใจของพวกท่านได้ แต่งงยามาเกรงพระองค์ผู้ที่สามารถทำลายได้ถึงจิตใจและร่างกายในนคร²⁹ นครจะจับสองตัวถูกขายเพียงเหรียญเล็กๆ เหรียญเดียวมิใช่หรือ? ถึงกระนั้น ก็ไม่มีสักตัวหนึ่งที่จะร่วงลงที่พื้นโดยที่พระบิดาไม่ทรงกราบ³⁰ แม้แต่เส้นผมบนศีรษะของพวกท่านก็ถูกนับไว้แล้ว³¹ อย่ากลัวเลย พวกท่านมีค่ายิ่งกว่านกกระจาบบามากมาย

³²เหตุฉะนั้น ทุกคนที่รับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในสวรรค์³³ แต่ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในสวรรค์ด้วย

³⁴จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำสันติสุขมาบนโลกนี้ เราไม่ได้มาเพื่อนำสันติสุขมาให้ แต่เรานำดาบมา³⁵ เพราะข้าพเจ้ามาเพื่อทำให้บุตรต่อต้านบิดาของตน และบุตรหญิงต่อต้านมารดาของตน และบุตรสะใภ้ต่อต้านแม่ยายของตน³⁶ ผู้ที่อยู่บ้านเดียวกันจะเป็นศัตรูต่อกัน

³⁷ใครที่รักบิดามารดาของตนมากกว่ารักเรา ก็ไม่คู่ควรกับเรา และใครที่รักบุตรชายบุตรหญิงของตนมากกว่าที่รักเราก็ไม่คู่ควรกับเรา³⁸ คนที่ไม่แบกกางเขนของตนและติดตามเรามา ก็ไม่คู่ควรกับเรา³⁹ ผู้ที่รักชีวิตของตนก็จะสูญเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ที่ยอมสูญเสียชีวิตของตนเพื่อนามของเรา ก็จะพบชีวิตนั้น

⁴⁰ผู้ใดที่ต้อนรับท่าน ก็เท่ากับต้อนรับเรา และผู้ใดที่ต้อนรับเราก็เท่ากับต้อนรับพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา⁴¹ ผู้ที่ต้อนรับผู้เผยพระวจนะเพราะเขาคือผู้เผยพระวจนะก็จะได้รับบำเหน็จของผู้เผยพระวจนะ และผู้ที่ต้อนรับชายผู้ชอบธรรมเพราะเขาเป็นผู้ที่ชอบธรรมก็จะได้รับบำเหน็จของผู้ชอบธรรม

⁴²ผู้ใดก็ตามที่ให้กับผู้ที่เล็กน้อยคนใดคนหนึ่งในวันนี้ แม้จะเป็นเพียงน้ำเย็นแก้วหนึ่งให้ดื่ม เพราะเขาคือสาวกนั้น เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า บำเหน็จของเขาจะไม่มัววันสูญหายเลย"

11 ¹อยู่มาวันหนึ่งเมื่อพระเยซูทรงสั่งสาวกทั้งสิบสองของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ก็ออกจากที่นั่นเพื่อไปสอนและประกาศในเมืองของพวกเขา² ในขณะนั้น เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ยินเรื่องการกระทำของพระคริสตชนที่อยู่ที่นั่นในเริอนจำ ท่านก็ส่งสารผ่านทางสาวกของท่าน³ และทูลต่อพระองค์ว่า "พระองค์คือผู้ที่มานั้น หรือยังมีอีกผู้หนึ่งที่พวกเราต้องรอ?"

⁴พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงไปและรายงานต่อยอห์นในสิ่งที่พวกท่านได้เห็นและได้ยินเถิดว่า⁵ คนตาบอดทั้งหลายนมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนกลับหายดี คนหูหนวกกลับได้ยินอีกครั้ง คนตายก็ถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย และบรรดาผู้ที่ยากไร้ก็ได้ฟังข่าวประเสริฐ⁶ และผู้ที่ไม่มีเหตุสะดุดในตัวเรานั้นย่อมเป็นสุข"

⁷ขณะที่ชายเหล่านี้กำลังกลับออกไปตามทางของพวกเขา นั้น พระเยซูเริ่มพูดกับฝูงชนเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า "พวกท่านออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ไม่อ้อที่สับไหวเพราะลมหรือ?⁸ แต่พวกท่านออกไปดูสิ่งใดกันเล่า ชายที่นุ่งห่มผ้านุ่มๆ เช่นนั้นหรือ? แท้จริงแล้ว ชายที่นุ่งห่มผ้านุ่มๆ นั้นอาศัยอยู่ในราชวังของกษัตริย์ต่างหาก

⁹แล้วพวกท่านออกไปเพื่อดูสิ่งใด ผู้เผยพระวจนะหรือ? ใช่แล้ว เราบอกกับพวกท่านว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่กว่าผู้เผยพระวจนะ¹⁰ มีคำเขียนถึงท่านไว้ว่า 'ดูสิ เรากำลังส่งผู้ส่งข่าวของเราไปก่อนหน้าท่าน ผู้ที่จะจัดเตรียมหนทางให้แก่ท่าน'

¹¹เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่ามกลางบุตรที่เกิดจากหญิงนั้นไม่มีผู้ใดจะยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่กระนั้น ผู้ที่มีความสำคัญเพียงเล็กน้อยในราชอาณาจักรสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์น¹² นับตั้งแต่วันที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาจนบัดนี้ ราชอาณาจักรสวรรค์ถูกใจต่ออย่างรุนแรง และพวกที่รุนแรงก็ใช้กำลังชิงไปได้

¹³เพราะบรรดาผู้เผยพระวจนะและธรรมบัญญัติได้ถูกเผยไว้นับมาจนถึงยอห์น¹⁴ และถ้าพวกท่านเต็มใจที่จะรับไว้ นั่น ยอห์นผู้นี้คือเอเสยาห์ผู้ที่จะมา¹⁵ ใครที่มีหูเพื่อจะฟัง ก็จงฟังเถิด

¹⁶เราควรเปรียบคนในยุคนี้นับอะไรดี? เป็นเหมือนเด็กที่เล่นกันในตลาด ซึ่งนั่งและเรียกกันและกัน¹⁷ แล้วพูดว่า 'เราเป่าขลุ่ยให้เธอ แล้วเธอก็ไม่เต้น เราร้องคร่ำครวญให้เธอ แล้วเธอก็ไม่ร้องไห้'

¹⁸เพราะว่ายอห์นมาไม่กินขนมปังหรือดื่มเหล้าจุ่น แล้วพวกเขาก็พูดว่า 'ชายคนนี้มีผีสิง'¹⁹ บุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม แล้วพวกเขาก็พูดว่า 'ดูสิ เขาเป็นคนตะกละและขี้เมา เพื่อนของคนเก็บภาษีและคนบาป' แต่ปัญญาได้รับการพิสูจน์โดยการกระทำของเธอ"

²⁰จากนั้นพระเยซูทรงเริ่มกล่าวเมืองต่างๆ ที่แม้พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายอย่างแต่พวกเขาไม่ยอมกลับใจ²¹ "วัทธิแก่เจ้า เมืองโคราซิน วัทธิแก่เจ้าเมืองเบรซาดา ถ้าหากการอัศจรรย์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเมืองเจ้าได้เกิดขึ้นอย่างเดียวกันที่เมืองไทเรและเมืองไซดอน พวกเขาก็คงจะกลับใจด้วยการสวมผ้ากระสอบและโธยี่เถ่าใส่ศีรษะมานานแล้ว²² แต่ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองไทเรและเมืองไซดอนก็จะเบากว่าเมืองของเจ้า

²³เจ้าคือเมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นสูงเทียมฟ้าเช่นนั้นหรือ? ไม่เลย เจ้าจะถูกนำลงไปสู่แดนมรณา เพราะถ้าเกิดการอัศจรรย์ต่างๆ ในเมืองโสโดมอย่างที่ได้เกิดขึ้นในเมืองของเจ้าแล้วนั้น เมืองโสโดมก็ควรจะยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้²⁴ แต่เรากล่าวกับเจ้าว่า ในวันแห่งการพิพากษานั้นโทษของเมืองโสโดมก็จะเบายิ่งกว่าเมืองของเจ้า"

²⁵ในเวลานั้นพระเยซูตรัสว่า "ข้าพเจ้าขอสรรเสริญ พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ทรงซ่อนทุกสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้ที่มีความปัญญา และผู้ที่เฉลียวฉลาด และทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ไว้ให้กับเด็กเล็กๆ ทั้งหลาย"²⁶ใช่แล้ว พระบิดาเจ้าข้า เพื่อเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์²⁷ทุกสิ่งที่ได้มอบไว้ให้แก่ข้าพระองค์ก็มาจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรทรงเลือกที่จะเปิดเผยให้แก่เขา

²⁸จงมาหาเราเถิด พวกท่านทุกคนที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก แล้วเราจะให้พวกท่านได้พักสงบ²⁹จงรับเอาแอ่งของเราและเรียนรู้จากเรา เพราะเราสุภาพและถ่อมใจ แล้วท่านจะได้พบกับพักสงบสำหรับจิตใจของท่าน³⁰ เพราะแอ่งของเราที่ง่ายและการของเราที่เบา"

12 ¹ในเวลานั้น พระเยซูได้เสด็จผ่านทุ่งนาในวันสะบาโต เหล่าสาวกของพระองค์หิวและเริ่มเดือดร้อนข้าวมาแคะกิน²แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า พวกเขาร้องพูดกับพระเยซูว่า "เห็นไหม เหล่าสาวกของท่านกำลังทำอะไรที่ถือว่าผิดกฎวันสะบาโต"

³แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยได้อ่านที่ดาวิดทำหรือ ตอนที่ท่านหิวพร้อมกับพวกผู้ช่วยที่อยู่กับท่านหิว⁴ที่ท่านเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าซึ่งท่านได้ทำผิดธรรมเนียมปฏิบัติในการรับประทานรวมทั้งพวกที่มาอยู่กับท่านด้วย เพราะมีแต่พวกปุโรหิตเท่านั้นที่รับประทานแล้วนับว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติ

⁵แล้วพวกท่านไม่เคยอ่านในธรรมเนียมปฏิบัติหรือว่า ในวันสะบาโต หากพวกปุโรหิตอยู่ในพระวิหารก็ถือเป็นการดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่นับว่ามีความผิด⁶แต่เราบอกพวกท่านว่าผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหารก็อยู่นี้แล้ว

⁷ถ้าพวกท่านเข้าใจว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ใช่เครื่องสัตวบูชา' มีความหมายอย่างไร พวกท่านคงไม่กล่าวหาผู้ที่ไร้ความผิด⁸เพราะบุตรมนุษย์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของวันสะบาโต"

⁹จากนั้นพระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่นและเข้าไปในธรรมศาลาของพวกเขานี้¹⁰นี่แน่ะ มีชายคนหนึ่งที่ยืนข้างหนึ่งอยู่ที่นี่ด้วย พวกฟาริสีถามพระเยซูว่า "การรักษาคคนในวันสะบาโตถือว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติหรือไม่?" เพื่อที่พวกเขาจะกล่าวโทษว่าพระองค์ทรงกระทำบาป

¹¹พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "มีใครบ้างท่ามกลางพวกท่าน หากเขามีแกะเพียงแคตัวเดียว และถ้าแกะตัวนั้นตกลงไปในหลุมลึกในวันสะบาโต แล้วเขาจะไม่พยายามจับตัวแกะแล้วยกมันออกมาจากหลุมหรือ?"¹²คนหนึ่งคนยังมีค่ามากกว่าแกะไม่ใช่หรือ ดังนั้นแล้วการทำให้สิ่งดีในวันสะบาโตถือว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติ"

¹³แล้วพระเยซูตรัสกับชายผู้นั้นว่า "ยื่นมือของท่านมาเถิด" เขาจึงยื่นมือออก และมือข้างนั้นก็กลับหายดี เป็นเหมือนอย่างมืออีกข้างหนึ่ง¹⁴แต่พวกฟาริสีพากันออกไปข้างนอกและครุ่นคิดแผนร้ายต่อพระองค์ พวกเขาอ้างหาทางฆ่าพระองค์

¹⁵เมื่อพระเยซูทราบเรื่องนี้ พระองค์ทรงปลุกตัวออกจากที่นั่น คนจำนวนมากติดตามพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาทั้งหมดให้หาย¹⁶พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาไม่ให้พูดเรื่องพระองค์ให้คนอื่นรู้¹⁷เพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า

¹⁸"ดูเถิด ผู้รับใช้ของเรามาได้เลือกไว้ ผู้เป็นที่รักยิ่งของเรา ผู้ที่จิตใจของเราแสนยินดี เราจะใส่วิญญาณของเราเหนือท่าน และท่านจะประกาศความยุติธรรมแก่คนต่างชาติ

¹⁹ท่านจะไม่ต่อสู้หรือร้องเสียงดัง หรือใครเลยจะได้ยินเสียงของท่านบนถนน²⁰ท่านจะไม่หักฟันข้อที่ข้า ท่านจะไม่ดับแสงเทียนที่รับหรี จงกว่าท่านจะนำความยุติธรรมสู่ชายคน²¹และที่คนต่างชาติจะมีความหวังที่แน่นอนในนามของท่าน"

²²จากนั้นมีคนพาตัวชายตาบอดและเป็นใบ้ ซึ่งถูกผีร้ายสิงมาให้พระเยซู พระองค์ทรงรักษาเขา และผลก็คือชายใบ้ผู้นั้นสามารถพูดและมองเห็นได้²³ทุกคนต่างประหลาดใจและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นเชื้อสายของดาวิดใช่หรือไม่?"

²⁴แต่พอพวกฟาริสีได้ยินเรื่องอัศจรรย์ในครั้งนี้ พวกเขาพูดว่า "ชายผู้นี้จะไม่สามารถขับผีออกได้เลยนอกจากใช้อำนาจของเบเอลเซบูล ผู้เป็นนายของผีร้ายทั้งหลาย"²⁵แต่พระเยซูทรงทราบถึงความคิดของพวกเขา จึงพูดกับพวกเขาว่า "ทุกอาณาจักรที่มีการแบ่งแยกกันเองก็จะถูกทำให้ร้างว่างเปล่า และทุกเมืองหรือบ้านไหนที่แบ่งแยกต่อต้านกันเองก็จะไม่อาจตั้งอยู่ได้

²⁶ถ้าซาตานขับไล่ซาตานเอง มันก็จะต่อต้านตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะต้องอยู่ได้อย่างไร?"²⁷และถ้าเราขับไล่ผีร้ายโดยเบเอลเซบูล แล้วพวกผู้ติดตามของพวกท่านขับไล่ได้โดยใคร? เพราะเรื่องนี้เอง พวกเขาก็คือผู้ตัดสินพวกท่าน

²⁸แต่ถ้าเราขับไล่ผีร้ายโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เช่นนี้แล้วราชอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้มาอยู่เหนือพวกท่าน²⁹และจะมีผู้ใดที่เข้าไปในบ้านของชายที่มิเข้มแข็งและไม่มียาทั้งสิ้นของเขามาได้โดยไม่ต้องจับชายที่เข้มแข็งนั้นมัดไว้เสียก่อน? แล้วเขาจึงจะสามารถขโมยข้าวของทั้งสิ้นจากบ้านของผู้นั้นได้³⁰ผู้ที่ไม่ได้ผูกมัดเราที่ต่อต้านเรา และผู้ที่ไม่ได้ถูกรวมไว้กับเราก็จะกระจัดกระจายไป

³¹ด้วยเหตุนี้ เรามอบพวกท่านว่า ความบาปทุกอย่างและคำมั่นประมาทของมนุษย์ทุกประการจะได้รับการยกโทษ แต่การหมิ่นประมาทพระวิญญาณจะไม่มี

วันได้รับการยกโทษ³² และผู้ใดก็ตามที่พูดคำใดที่ต่อต้านบุตรมนุษย์ ก็ยังได้รับการยกโทษให้แก่เขา แต่ผู้ใดก็ตามที่พูดต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็จะไม่มีการยกโทษให้กับผู้นั้นเลย แม้ในโลกนี้หรือในที่ซึ่งกำลังจะมาถึง

³³ หากเป็นต้นไม้ดี ผลของมันก็จะดี หรือเป็นต้นไม้ที่ไม่ดี ผลของมันก็จะไม่ดี เพราะจะรู้จักต้นไม้นี้ได้ก็โดยผลของมัน³⁴ พวกเจ้าซาตุน่ายร้าย เพราะพวกเจ้าชั่วร้ายจะพูดดีได้อย่างไร? เพราะปากย่อมพูดสิ่งที่เอ่อล้นออกมาจากใจ³⁵ คนดีย่อมพูดดีเพราะใจของเขาได้สั่งสมสิ่งดีไว้ และคนที่ชั่วร้ายที่สั่งสมความชั่วไว้ในใจก็พูดสิ่งที่ชั่วออกมา

³⁶ และเราบอกพวกเจ้าว่าในวันแห่งการพิพากษา คนทั้งหลายจะต้องให้รายงานคำพูดอันไร้ผลที่พวกเขาพูดไป³⁷ พวกเจ้าจะถูกนับว่าชอบธรรม หรือพวกเจ้าจะถูกกล่าวโทษก็โดยคำพูดของพวกเจ้าเอง"

³⁸ จากนั้นพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีบางส่วนตอบพระเยซูว่า "อาจารย์ เราหวังจะเห็นหมายสำคัญจากท่าน"³⁹ แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "คนในยุคของความชั่วร้ายและล่วงประเวณีมักเสาะหาหมายสำคัญ แต่ไม่มีหมายสำคัญใดที่จะให้ออกจากหมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ⁴⁰ เพราะโยนาห์อยู่ในท้องปลาใหญ่เป็นเวลาสามวันสามคืน ดังนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในใจกลางของโลกสามวันสามคืนเช่นกัน

⁴¹ คนทั้งหลายจากเมืองนั้นจะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนทั้งหลายจากยุคนี้ และจะกล่าวโทษ เพราะพวกเขากลับใจด้วยคำสอนของโยนาห์ และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี่แล้ว

⁴² ราชนิแห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนทั้งหลายจากยุคนี้ และจะกล่าวโทษพวกไว้และจัดระเบียบอย่างดีที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อรับฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าชาโลมอนก็อยู่ที่นี่แล้ว

⁴³ เมื่อผีโสโครกออกจากคนไปแล้ว มันก็ผ่านไปในที่กันดารน้ำและหาแหล่งที่พัก แต่ก็ไม่พบ⁴⁴ แล้วมันพูดว่า 'เราจะต้องไปที่บ้านที่เราจากมา' เมื่อกลับมา มันก็เห็นว่าบ้านปิดทึบแล้วและจัดระเบียบอย่างดี⁴⁵ แล้วมันก็ไปพาผีร้ายอีกเจ็ดตนที่ชั่วร้ายยิ่งกว่ามัน และพวกมันทั้งหมดก็มาอาศัยอยู่ที่นั่น แล้วสภาพของคนที่นั่นก็ยิ่งแย่กว่าตอนแรก คนในยุคที่ชั่วร้ายนี้จะเป็นเช่นนี้แหละ"

⁴⁶ เมื่อพระเยซูกำลังตรัสอยู่กับฝูงชนนั้น นี่แน่ะ มารดาของพระองค์ และพวกน้องชายของพระองค์พากันยืนอยู่ด้านนอก หาโอกาสที่จะคุยกับพระองค์⁴⁷ บางคนบอกกับพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาของท่านและพวกน้องชายของท่านยืนอยู่ด้านนอก หากทางจะคุยกับท่าน"

⁴⁸ แต่พระเยซูตรัสตอบคนที่บอกพระองค์ว่า "ใครคือมารดาของเราหรือ? และใครกันที่เป็นพี่น้องของเรา?"⁴⁹ แล้วพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกไปทางเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสว่า "ดูนี้ คนเหล่านี้คือมารดาและพี่น้องของเรา"⁵⁰ เพราะผู้ใดที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเราผู้ที่ประทับในสวรรค์ ก็นับว่าผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

13 ¹ในวันนั้นพระเยซูออกไปจากบ้านและนั่งอยู่ริมทะเล² ฝูงชนมากมายพากันมาห้อมล้อมรอบพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จลงเรือและประทับในนั้น ฝูงชนทั้งหมดยืนกันบนหาดทราย

³ แล้วพระเยซูตรัสหลายๆ สิ่งกับพวกเขาเป็นคำอุปมา พระองค์ตรัสว่า "ดูเถิด มีชาวนาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด⁴ ขณะที่เขากำลังหว่านนั้น มีบางเมล็ดที่ตกข้างริมถนน และนกก็มาจิกกินเมล็ดเหล่านั้นเสีย⁵ มีบางเมล็ดที่ตกบนดินกรวด ที่ไม่ค่อยจะมีดิน เมล็ดเหล่านั้นก็งอกขึ้นทันที เพราะดินไม่ลึกนัก⁶ แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกมันก็ถูกแดดเผาเสียเพราะไม่มีราก และพวกมันก็ค่อยๆ เหี่ยวเหาตายไป

⁷ เมล็ดอื่นๆ ตกลงในที่มีพืชไม้หนาม เมื่อพืชไม้หนามโตขึ้นก็คลุมเมล็ดเหล่านั้นเสีย⁸ เมล็ดอื่นๆ ที่ตกบนดินดีก็ให้ผลที่เป็นร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และสามสิบเท่าบ้าง⁹ ผู้ใดมีหูจงฟังเถิด"

¹⁰ พวกสาวกเข้ามาทูลถามพระเยซูว่า "เหตุใดพระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมามากมายให้ฝูงชนฟัง?"¹¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านได้รับสิทธิพิเศษที่จะเข้าใจถึงความลึกลับของราชอาณาจักรสวรรค์ แต่สำหรับพวกเขาไม่ได้สิทธิพิเศษนี้¹² เพราะผู้ใดที่มีอยู่แล้ว ก็จะได้รับเพิ่มมากขึ้น และเขาจะมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มีนั้นถึงแม้สิ่งที่เขามีอยู่ก็จะถูกเอาไปเสีย

¹³ ดังนั้น เราจึงพูดกับพวกเขาเป็นคำอุปมา เพราะแม้ว่าพวกเขาจะมองเห็น พวกเขาก็ไม่ได้เห็น และแม้ว่าพวกเขาจะฟัง พวกเขาก็ไม่ได้ยิน หรือไม่เข้าใจได้เลย¹⁴ จึงเป็นจริงกับพวกเขาตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า 'ขณะที่ฟังท่านจะได้ยิน แต่ท่านจะไม่มีทางเข้าใจได้เลย ขณะที่กำลังมองท่านจะเห็น แต่ท่านก็จะมีทางรู้ได้อย่างถ่องแท้

¹⁵ เพราะหัวใจของคนเหล่านี้มืดบอด และพวกเขาคูตึง และพวกเขาก็ปิดดวงตาของตน ดังนั้น เขาจะไม่เห็นด้วยตาตนเอง หรือได้ยินด้วยหูตนเอง หรือเข้าใจด้วยใจของพวกเขาเอง ไม่เช่นนั้นแล้วเขาคงจะหันกลับมาอีกครั้งและเราจะรักษาพวกเขาให้หาย'

¹⁶ แต่ดวงตาและหูของพวกเขาได้รับพระพร เพราะพวกเขามองได้เห็น พวกท่านได้ยิน¹⁷ เราบอกความจริงกับท่านว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและบรรดาผู้ชอบธรรมมากมายปรารถนาที่จะได้เห็นสิ่งที่ท่านเห็น แต่ก็ไม่ได้เห็น พวกเขาปรารถนาจะได้ฟังในสิ่งที่ท่านได้ยิน แต่ก็ไม่ได้ยิน

¹⁸จงฟังคำอุปมาเรื่องชาวนาผู้หว่านเมล็ดของเขาเกิด¹⁹ เมื่อผู้ใดก็ตามที่ได้ยินพระวจนะของราชอาณาจักรแต่ไม่เข้าใจในพระวจนะ มารร้ายจึงมากว่าสิ่งที่ถูกหว่านไว้ในใจของเขาไปเสีย นี่คือเมล็ดที่ถูกหว่านริมถนน

²⁰เมล็ดที่ถูกหว่านไว้บนดินกรวดก็คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วรับไว้ด้วยความยินดีโดยทันที²¹ แต่เมื่อไม่มีรากภายในตนเอง ก็จะสามารถอยู่เพียงชั่วเวลาสั้นๆ ครั้นเกิดความยากลำบากหรือการข่มเหงขึ้นเพราะพระวจนะนั้น เขาก็จะสะดุดล้มลงโดยทันที

²²เมล็ดที่ถูกหว่านลงในที่มีไม้หนาม ก็คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแต่เพราะความกังวลของโลกนี้และความร่ำรวยอันหลอกลวงได้สะกดกั้นพระวจนะ และเขาก็ไม่เกิดผล²³ เมล็ดที่ถูกหว่านลงบนดินดีคือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วเข้าใจในพระวจนะ จึงเป็นผู้ที่เกิดผลและพัฒนาขึ้น บางคนเกิดผลร้อยเท่าบ้าง บ้างก็เกิดผลหกสิบเท่า และบ้างก็เกิดผลสามสิบเท่า

²⁴พระเยซูทรงตรัสคำอุปมาอีกอย่างให้พวกเขาฟัง พระองค์ตรัสว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนชายคนหนึ่งหว่านเมล็ดดีไว้ในไร่ของตน²⁵ แต่ขณะที่คนกำลังหลับนอนอยู่นั้นเอง ศัตรูของเขาก็เข้ามาและหว่านวัชพืชไว้กับข้าวสาลีแล้วจากไป²⁶ เมื่อต้นข้าวงอกและออกดอกออกผลแล้วนั้น พวกวัชพืชก็ปรากฏด้วยเช่นกัน

²⁷พวกคนรับใช้ของเจ้าของที่นาจึงมาบอกท่านว่า 'นายท่าน ท่านไม่ได้หว่านเมล็ดข้าวที่ดีไว้ในทุ่งนาของท่านหรือ? เพราะเหตุใดจึงมีวัชพืชเกิดขึ้น?'²⁸ เจ้าของนาจึงพูดกับพวกเขาว่า 'ศัตรูได้กระทำการนี้' คนรับใช้จึงถามท่านว่า 'ท่านอยากให้เราไปถอนพวกมันออกเลยไหม?'

²⁹เจ้าของทุ่งนาตอบว่า 'ไม่ต้อง เพราะเมื่อท่านถอนวัชพืชออกก็จะถอนติดต้นข้าวมาด้วย³⁰ ปล่อยให้ทั้งสองอย่างโตจนกระทั่งถึงเวลาเกี่ยวเก็บ ในช่วงเกี่ยวเกี่ยวเราจะบอกคนเก็บเกี่ยวว่า "จงถอนเอาวัชพืชแล้วมัดพวกมันเป็นพ่อนๆ เพื่อเผาทิ้งเสีย แต่จงเก็บข้าวสาลีไว้ในยุ้งฉางของเรา"'

³¹จากนั้นพระเยซูตรัสคำอุปมาอีกอย่างให้พวกเขาฟัง พระองค์ตรัสว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนเมล็ดฝักถั่วที่คนนำไปหว่านไว้ในนาของตน³² เมล็ดนี้เป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดจากเมล็ดทั้งหมด แต่เมื่อได้โตขึ้น กลายเป็นต้นไม้ต้นใหญ่กว่าต้นอื่นๆ ในสวน คือต้นไม้ใหญ่ที่นกในท้องอากาศมาทำรังอยู่ตามกิ่งก้านมากมาย"

³³แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมาอีกอย่างว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนเชื้อยีสต์ที่หญิงนางหนึ่งนำมาและผสมกับแป้งสามถ้วยตวงจนกระทั่งแป้งฟูขึ้น"

³⁴สิ่งเหล่านี้ทุกประการพระเยซูได้ตรัสกับฝูงชนเป็นเพียงคำอุปมา และหากไม่ใช่คำอุปมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ตรัสอะไรกับพวกเขา³⁵ เพื่อที่จะเป็นไปตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า "เราจะเปิดปากของเราพูดเฉพาะคำอุปมา เราจะพูดถึงสิ่งที่ซ่อนไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก"

³⁶จากนั้นพระเยซูทรงละฝูงชนและเสด็จเข้าไปในบ้าน สาวกของพระองค์เข้ามาหาพระองค์และกล่าวว่า "ได้โปรดอธิบายคำอุปมาของวัชพืชในทุ่งนาให้เราฟังเถิด"³⁷ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ชายผู้หว่านเมล็ดที่ดีคือบุตรมนุษย์³⁸ ทุ่งนานั้นเปรียบเหมือนโลกนี้ และเมล็ดที่ดีก็คือบรรดาบุตรทั้งหลายของราชอาณาจักร วัชพืชก็คือบรรดาบุตรของมารร้าย³⁹ และศัตรูที่ได้หว่านพวกเขาคือวิญญาณชั่ว การเกี่ยวเกี่ยวคือจุดจบของโลกและผู้เกี่ยวเกี่ยวก็คือบรรดาทูตสวรรค์

⁴⁰เหตุฉะนั้น เมื่อได้รวบรวมเอาวัชพืชและเผาทิ้งด้วยไฟแล้ว ก็จะเป็นจุดจบของโลกนี้⁴¹ บุตรมนุษย์จะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ไป และพวกเขาแยกสิ่งเหล่านี้ออกจากราชอาณาจักรของพระองค์รวมทั้งทุกสิ่งที่ก่อให้เกิดบาปและผู้ที่ทำให้ความผิดบาป⁴² ซึ่งเหล่าทูตสวรรค์จะโยนทุกสิ่งนี้ลงไปในไฟที่ไม่มีวันดับ ที่ซึ่งมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน⁴³ แล้วบรรดาผู้ที่ชอบธรรมจะส่องสว่างเจิดจ้าเช่นดวงอาทิตย์ในราชอาณาจักรของพระบิดาของพวกเขา ผู้ที่มีหูจงฟังเถิด

⁴⁴ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้ในทุ่งนา ชายผู้หนึ่งพบขุมทรัพย์นี้และซ่อนเอาไว้ เขาจึงไปขายทุกๆ สิ่งของตนด้วยความยินดีแล้วซื้อที่นาผืนนั้น⁴⁵ อีกครั้ง ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนชายผู้หนึ่งที่เป็นพ่อค้าตามหาไข่มุกที่ล้ำค่า⁴⁶ เมื่อเขาพบไข่มุกเม็ดหนึ่งที่มีค่ามาก เขาจึงไปขายทุกสิ่งที่มีแล้วนำมาซื้อไข่มุกเม็ดนี้

⁴⁷อีกประการหนึ่ง ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกับอวนที่ลากอยู่ในทะเล และที่ลากติดสัตว์ทะเลมาทุกชนิด⁴⁸ เมื่ออวนเต็มแล้ว ชาวประมงก็ลากอวนขึ้นไปบนหาดทราย แล้วเขาจะนั่งลงเพื่อคัดสิ่งที่ดีไว้ในถังบรรจุ ส่วนสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ก็จะถูกโยนทิ้งไปเสีย

⁴⁹จุดจบของโลกก็จะเป็นอย่างเดียวกัน เหล่าทูตสวรรค์จะมาและแยกคนที่ชั่วช้าออกจากผู้ที่ชอบธรรม⁵⁰ พวกเขาจะโยนคนที่ชั่วช้าลงไปในไฟที่ไม่มีวันดับ ที่ซึ่งมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

⁵¹ท่านได้เข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหรือยัง?" เหล่าสาวกพูดกับพระองค์ว่า "เข้าใจแล้ว"⁵² จากนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ด้วยเหตุนี้ บรรดาจารย์ทุกคนที่ได้มาเป็นสาวกของราชอาณาจักรสวรรค์ก็เป็นเช่นชายที่เป็นเจ้าของบ้าน ผู้ซึ่งนำสิ่งของทั้งเก่าและใหม่ออกมาจากคลังของตน"⁵³ แล้วเมื่อพระเยซูตรัสคำอุปมาเหล่านี้จบแล้ว พระองค์เสด็จออกไปจากที่นั่น

⁵⁴จากนั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในบริเวณบ้านเกิดของพระองค์ และสอนผู้คนในธรรมศาลาของพวกเขา ผลก็คือว่าผู้คนพากันตะลึงและพูดว่า "ชายผู้นี้ได้รับสติปัญญาและการอัศจรรย์เหล่านี้จากไหนกัน?"⁵⁵ เขาไม่ใช่ลูกช่างไม้หรือ? แม่เขาคือนางมารีย์ไม่ใช่หรือ? และพี่ชายของเขา คือยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาส ไม่ใช่หรือ?"⁵⁶ แล้วน้องสาวของเขาก็อุตุน่ากลางเรานี้เองไม่ใช่หรือ? แล้วชายคนนี้เป็นอะไรสิ่งเหล่านี้มาจากไหนกัน?"

⁵⁷ พวกเขาไม่พอใจพระเยซู แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับเกียรติจากประเทศของตนและครอบครัวของตน"⁵⁸ แล้วพระองค์ก็ไม่กระทำการอัศจรรย์ใดๆ เลยสืบเนื่องจากความไม่เชื่อของพวกเขา

14 ¹ ในเวลานั้นเอง เฮโรดผู้ปกครองเมืองได้ยินข่าวเกี่ยวกับพระเยซู² ท่านพูดกับผู้รับใช้ของท่านว่า "นี่คือยอห์นผู้ให้บัพติศมาเช่นนั้นหรือ ท่านได้เป็นขึ้นจากความตาย เพราะเช่นนั้นเอง ทุกรูปภาพทั้งหลายจึงทำงานอยู่ภายในตัวเขา"

³ เพราะเฮโรดได้จับตัวยอห์น มัดท่านไว้ และขังท่านไว้ในเรือนจำด้วยเหตุจากเฮโรเดียส ซึ่งเป็นภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน⁴ เพราะยอห์นพูดกับท่านว่า "เป็นการไม่ถูกต้องที่ท่านจะเอาเธอมาเป็นภรรยาของท่าน"⁵ เฮโรดใคร่จะฆ่าท่านเสีย แต่ด้วยความที่เขาเกรงกลัวผู้คน เพราะว่าคนทั้งหลายเห็นว่ายอห์นคือผู้เผยพระวจนะ

⁶ แต่เมื่อถึงวันเกิดของเฮโรด ลูกสาวของเฮโรเดียสได้ร่ายรำท่ามกลางงานและทำให้เฮโรดพอใจมาก⁷ เฮโรดจึงให้สัญญาเป็นคำสาบานไว้ที่จะประทานสิ่งใดที่เธอปรารถนาไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตามเพื่อเป็นการตอบแทน

⁸ หลังจากที่ได้รับคำแนะนำจากมารดาของเธอแล้ว เธอจึงพูดว่า "โปรดประทาน ศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาใส่บาตรมาเดี๋ยวนี้เถิด"⁹ กษัตริย์ทรงกลัดกลุ้มกับคำขอของเธอมาก แต่เพราะคำสาบานนั้นและเพราะบรรดาคนที่มาร่วมรับประทานอาหารเย็นกับพระองค์ พระองค์จึงจำเป็นต้องสั่งให้เป็นไปตามนั้น

¹⁰ พระองค์จึงส่งคนไปตัดศีรษะของยอห์นในคุก¹¹ แล้วศีรษะของยอห์นจึงถูกนำไปใส่ภาชนะมาให้กับเธอ แล้วเธอก็นำไปให้กับมารดาของตน¹² แล้วพวกสาวกของยอห์นได้นำศพไปฝังไว้ หลังจากนั้นแล้ว พวกเขา ก็ไปบอกกับพระเยซู

¹³ บัดนี้ เมื่อพระเยซูทรงรับฟังเรื่องนี้แล้ว พระองค์ทรงแยกตัวออกจากที่นั่นโดยประทับเรือไปยังที่เปลี่ยวแต่เพียงลำพัง เมื่อฝูงชนรู้เข้า พวกเขาออกติดตามพระองค์ไปโดยเดินออกจากเมืองไป¹⁴ แล้วพระเยซูจึงเสด็จมาอยู่ต่อหน้าพวกเขา และทอดพระเนตรเห็นฝูงชนมากมาย พระองค์ทรงมีความกรุณาสงสารพวกเขา และทรงรักษาความเจ็บป่วยของพวกเขา

¹⁵ ครั้นถึงเวลาเย็น เหล่าสาวกมาหาพระเยซูและทูลว่า "ที่แห่งนี้นักดารหะลือเกิน และนี่ก็เย็นมากแล้ว ปล่อยให้ฝูงชนกลับไปเพื่อเขาจะได้เข้าไปในหมู่บ้านและหาอาหารให้ตัวเองเถิด"

¹⁶ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปไหน ท่านหาอาหารให้พวกเขารับประทานกันเถิด"¹⁷ พวกเขาทูลกับพระองค์ว่า "เรามีขนมปังเพียงห้าก้อนและปลาสองตัวเท่านั้น"¹⁸ พระเยซูบอกว่า "นำอาหารเหล่านั้นมาให้เรา"

¹⁹ จากนั้นพระเยซูทรงรับสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้นหญ้า พระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นต่อสวรรค์ พระองค์ทรงอวยพรแล้วหักขนมปังและให้กับเหล่าสาวก พวกเขาจึงส่งอาหารให้กับฝูงชน²⁰ พวกเขาได้รับประทานกันจนอิ่มแล้ว พวกเขาจึงเก็บอาหารที่เป็นเศษได้จนเต็มสิบสองตระกร้า²¹ คนทั้งหลายที่รับประทานอาหารนั้น มีผู้ชายจำนวนห้าพันคน นอกจากนั้นก็เป็นผู้หญิงและเด็กๆ

²² ทันใดนั้นเองพระองค์ให้สาวกขึ้นเรือและให้ข้ามฟากล่วงหน้าไปก่อนพระองค์ ขณะที่พระองค์ประทับส่งฝูงชนทั้งหลายให้กลับบ้านไปเพียงลำพัง²³ หลังจากพระองค์ทรงอำลาฝูงชนแล้วนั้น พระองค์เสด็จขึ้นไปในภูเขาแต่เพียงลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ประทับที่นั่นแต่เพียงลำพัง²⁴ แต่เรือของเหล่าสาวกกำลังอยู่กลางทะเล และเกือบจะควบคุมเรือไม่ได้ และถูกคลื่นซัดเพราะกำลังทวนลมอยู่

²⁵ ในเวลาใกล้รุ่ง พระเยซูเข้ามาใกล้พวกเขา ขณะที่กำลังเสด็จอยู่บนน้ำ²⁶ เมื่อสาวกเห็นพระองค์กำลังเสด็จมาบนน้ำ พวกเขาตกใจกลัวและพูดว่า "นั่นคือผี" แล้วพวกเขาก็ร้องเสียงหลงด้วยความกลัว²⁷ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาโดยกันที่ว่า "จงกล้าหาญเถิด นี่เราเอง อย่ากลัวเลย"

²⁸ เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าหากใช้พระองค์จริง โปรดรับสั่งให้ข้าพระองค์ไปหาพระองค์บนน้ำด้วยเถิด"²⁹ พระเยซูตรัสว่า "มาเถิด" ดังนั้นเปโตรจึงออกจากเรือและเดินบนน้ำเพื่อไปหาพระเยซู³⁰ แต่เมื่อเปโตรเห็นว่ามึลม เขาก็กลัว ขณะที่เขากำลังจะจมลง เขาร้องเสียงดังว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย"

³¹ พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์มาจับเปโตรไว้โดยทันที และตรัสกับเขาว่า "เจ้าช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง เจ้าสงสัยทำไม?"³² จากนั้นเมื่อพระเยซูและเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลงทันที³³ แล้วพวกเขาก็ในเรือก็มีสการพระเยซูและพูดว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่แท้"

³⁴ เมื่อพวกเขาข้ามฟากแล้ว พวกเขาได้มาถึงดินแดนเเบบเเชเรท³⁵ เมื่อคนในถิ่นนั้นจำพระเยซูได้ พวกเขาจึงส่งข่าวไปยังทุกที่ในบริเวณอันใกล้ และพวกเขาก็นำคนป่วยทุกคนมาหาพระองค์³⁶ พวกเขาอ้อนวอนกับพระเยซูขอจับตรงชายฉลองของพระองค์ แล้วคนมากมายที่ได้จับตรงชายฉลองก็หายจากความเจ็บป่วย

15 ¹ จากนั้น พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บางคนจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาพระเยซู พวกเขาพูดว่า² "ทำไมพวกสาวกของท่านฝ่าฝืนประเพณีธรรมเนียมของบรรพบุรุษ? เพราะพวกเขาไม่ล้างมือเวลาจับประทานอาหาร"³ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "แล้วพวกเจ้าเล่า ทำไมพวกเจ้าถึงได้ฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อรักษากฎธรรมเนียมประเพณีของพวกเจ้าเอง?"

⁴เพราะพระเจ้าตรัสว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า' และ 'ผู้ที่พูดไม่ดีถึงบิดาหรือมารดาของตน สมควรตาย'⁵ แต่พวกเขาก็กลับพูดว่า 'ผู้ใดก็ตามที่พูดกับบิดาหรือมารดาของตนว่า "สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านจะได้รับจากเรานั้น เวลาที่ถือเป็นเรื่องของถวายสำหรับพระเจ้าแล้ว"'⁶ คนผู้นั้นไม่จำเป็นต้องให้เกียรติกับบิดาของตน ด้วยวิธีนี้เองที่เจ้าได้ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นโมฆะเพื่อธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเจ้า

⁷พวกเจ้า คนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้พูดถึงพวกเจ้าไว้อย่างถูกต้องเมื่อท่านกล่าวว่า⁸ "คนเหล่านี้ให้เกียรติแค่ลมปาก แต่หัวใจของพวกเขาย่างห่างไกลจากเราเหลือเกิน" พวกเขานับสการเราโดยเปล่าประโยชน์เมื่อคำสั่งสอนของพวกเขาคือคำสั่งอันเกิดจากมนุษย์"

¹⁰จากนั้นพระองค์ทรงเรียกให้ฝูงชนเข้ามาหาพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า "จงฟังและเข้าใจเถิด"¹¹ ไม่มีสิ่งใดที่เข้าทางปากแล้วจะทำให้ผู้นั้นเป็นมลทิน แต่สิ่งที่ออกมาจากปากต่างหาก ที่จะทำให้ผู้นั้นเป็นมลทิน"

¹²จากนั้นเหล่าสาวกมาหาพระเยซูและทูลว่า "พระองค์ทราบหรือไม่ว่าพวกฟาริสีไม่พอใจเมื่อได้ฟังพระวจนะเช่นนั้น?"¹³ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ถ้นไม่ทุกต้นที่พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ของเรานำได้ปลูกไว้ก็จะถูกถอนรากออกไป"¹⁴ ปลอ่ยพวกเขาไปเถิด เพราะพวกเขาคือคนนำทางที่ตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอดอีกคน ทั้งสองคนก็จะตกลงไปในหลุม"

¹⁵เปโตรตอบสนองต่อพระเยซูโดยทูลว่า "ได้โปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกเราฟังเถิด"¹⁶ พระเยซูตรัสว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ?"¹⁷ พวกท่านไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดก็ตามที่เข้าไปทางปาก ก็จะลงไปถึงท้องแล้วก็ถูกถ่ายออกจกล้างแล้วไป?

¹⁸แต่สิ่งที่ออกมาจากปาก ก็ออกมาจากใจด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้คนเป็นมลทิน"¹⁹ เพราะจากในหัวใจเกิดเป็นความคิดที่ชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดประเวณี การผิดศีลธรรม การขโมย การเป็นพยานเท็จ และการใส่ร้าย"²⁰ สิ่งเหล่านี้ต่างหากเป็นสิ่งที่ทำให้คนเป็นมลทิน แต่การกินโดยที่ไม่ได้ล้างมือมัน ไม่ได้เป็นเหตุทำให้คนเป็นมลทิน

²¹จากนั้นพระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่นและเข้าไปในบริเวณเขตแดนของเมืองไทโรและไซดอน²² และถูกเอ็ด หญิงชาวคานาอันมาจากบิรเวณในแถบนั้น นางตะโกนเสียงดังว่า "โปรดมีเมตตาต่อข้าพระองค์เถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด ลูกสาวของข้าพระองค์กระหายจนมากเหลือเกินเพราะศิร้าย"²³ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบนางเลยแม้แต่คำเดียว เหล่าสาวกของพระองค์มาและอ้อนวอนพระองค์ว่า "โปรดให้นางไปเสียเถิด เพราะนางกำลังตะโกนตามหลังพวกเรา"

²⁴แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่ได้ถูกส่งมาให้แก่ผู้อื่นนอกจากบรรดาแกะที่หลงหายของอิสราเอลเท่านั้น"²⁵ แต่นางเข้ามาและก้มลงกราบต่อหน้าพระองค์พูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด"²⁶ พระองค์ตรัสตอบว่า "ไม่ควรที่เราจะเอาขนมปังของบุตรของเราแล้วโยนให้สุนัขตัวเล็กๆ ทั้งหลาย"

²⁷นางตอบว่า "ใช่แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่แม้แต่สุนัขตัวเล็กก็กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของเจ้านายของพวกมัน"²⁸ จากนั้นพระเยซูตรัสตอบนางว่า "หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าช่างยิ่งใหญ่นัก จงเป็นไปตามที่เจ้าหวังไว้เถิด" แล้วลูกสาวของนางก็หายดีในเวลานั้น

²⁹พระเยซูเสด็จออกจากที่นั่นและไปใกล้ๆ กับทะเลกาลิลี จากนั้นพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาและประทับที่นั่น³⁰ ฝูงชนจำนวนมากมาหาพระองค์ พวกเขาพากันทั้งคนพิการ คนตาบอด คนใบ้ คนง่อยและคนอื่น ๆ ที่เจ็บป่วยมาหาพระองค์ พวกเขาพาคนมายังพระบาทของพระเยซู และพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย³¹ ดังนั้นฝูงชนจึงอัศจรรย์ใจที่ได้เห็นคนใบ้พูดได้ คนง่อยได้หายดี คนพิการเดินปกติ และคนตาบอดสามารถมองเห็นได้ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล

³²พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกมาหาพระองค์และพูดว่า "เราเห็นอกเห็นใจฝูงชนเหลือเกิน เพราะพวกเขาคืออยู่กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรให้รับประทาน"³³ เราไม่อยากให้พวกเขากลับไปท้องที่ที่ยังไม่ได้รับประทานอะไร เพื่อที่พวกเขาจะไม่เป็นลมในระหว่างทาง"³⁴ เหล่าสาวกพูดกับพระองค์ว่า "แล้วเราจะหาขนมปังมากพอสำหรับฝูงชนจำนวนมากเช่นนี้ได้จากที่กินอาหารเหล่านี้ได้อย่างไรกัน?"³⁵ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านมีขนมปังกี่ก้อน?" พวกเขาตอบ "เจ็ดก้อนและมีปลาตัวเล็กๆ สองสามตัว"³⁶ จากนั้นพระเยซูทรงสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้น

³⁶พระองค์รับเอาขนมปังเจ็ดก้อนและปลา ภายหลังจากที่ได้โมทนาขอบพระคุณแล้ว พระองค์ทรงหักขนมปังและประทานให้กับเหล่าสาวก พวกเขาพากันส่งให้กับฝูงชน³⁷ คนทั้งปวงได้รับประทานกันจนอิ่ม และพวกเขาเก็บรวบรวมอาหารที่เหลืออยู่จากที่หักเป็นเศษก็ได้เจ็ดตระกร้าเต็ม คนทั้งหลายที่ได้รับประทานอาหาร³⁸ มีผู้ชายจำนวนสี่พันคน นอกจากนั้นก็เป็นผู้หญิงและเด็ก³⁹ จากนั้นพระเยซูทรงให้ฝูงชนกลับไป แล้วทรงขึ้นเรือและไปยังเขตแดนเมืองมาคาตัน

16 ¹พวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาหาและทดสอบพระองค์ โดยขอให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากท้องฟ้า² แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "เมื่อถึงเวลาเย็น พวกเจ้าจะพูดว่า 'อากาศดี เพราะท้องฟ้าเป็นสีแดง'

³และในตอนเช้าพวกเจ้าจะพูดว่า 'วันนี้อากาศไม่แจ่มใส เพราะท้องฟ้าสีแดงและมีดครึ้ม' พวกเจ้ารู้ว่าควรจะแปลความหมายของลักษณะท้องฟ้าอย่างไร แต่พวกเจ้าไม่สามารถแปลความหมายของหมายสำคัญของเวลาที่หลายได้"⁴ คนในยุคที่ชั่วร้ายและผิดประเวณีได้แสวงหาแต่หมายสำคัญ แต่จะไม่มีหมายสำคัญใดเกิดขึ้นนอกจากหมายสำคัญของโยนาห์" จากนั้นพระองค์เสด็จจากพวกเขาไปยังที่อื่น

⁵เหล่าสาวกได้ข้ามมายังอีกฟากหนึ่งแล้ว แต่พวกเขาลืมนำขนมปังมา⁶ พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงเอาใจใส่และระวังเสียสดีจากพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

เกิด"⁷พวกสาวกจึงหาเหตุผลถามกลางตนเองว่า "เพราะพวกเราไม่ได้นำขนมปังมา"⁸พระเยซูทรงทราบถึงเรื่องนี้และตรัสว่า "พวกท่านผู้มีความเชื่อเล็กน้อย ทำไมจึงคิดกันเองและพูดว่าเป็นเพราะพวกท่านไม่ได้นำขนมปังมากันเล่า?"

⁹พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือจำได้อีกหรือว่า ขนมปังห้าก้อนสำหรับคนห้าพันคน และพวกท่านเก็บรวบรวมกันได้กี่ตระกร้า?¹⁰ หรือขนมปังเจ็ดก้อนสำหรับคนสี่พันคน และพวกท่านได้เก็บรวบรวมที่เหลือได้กี่ตระกร้า?

¹¹แล้วพวกท่านจะยังไม่เข้าใจกันอีกหรือ ว่าเราไม่ได้พูดถึงขนมปังกับพวกท่าน? จงเอาใจใส่และระวังเชื่อยัสต์จากพวกฟาริสีและสะดูสีเกิด"¹²จากนั้นพวกเขาจึงเข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้บอกพวกเขาให้ระวังเชื่อยัสต์ในขนมปังแต่ให้ระวังถึงคำสอนจากพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

¹³บัดนี้ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงพื้นที่ของเมืองซีซารียาฟิลิปปี พระองค์ตรัสถามสาวกว่า "คนพูดกันว่าบุตรมนุษย์คือผู้ใด?"¹⁴พวกเขาตอบว่า "บ้างก็บอกว่าเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บ้างก็ว่าคืออิสยาห์ และคนอื่น ๆ ก็ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นผู้เผยพระวจนะท่านใดท่านหนึ่ง"¹⁵พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "แต่พวกท่านว่าเราเป็นใคร?"¹⁶เปโตรทูลตอบว่า "พระองค์คือพระคริสต์ พระบุตรแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"

¹⁷พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านได้รับพระพร ซิโมน บุตรโยนาห์ เพราะด้วยเนื้อหนังและเลือดก็ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่านได้ แต่เป็นพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์"¹⁸เราบอกกับท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เอง เราจะสร้างคริสตจักรของเราขึ้น ประตูแห่งความตายไม่อาจมีอำนาจเหนือท่านได้เลย

¹⁹เราจะให้กุญแจต่าง ๆ สำหรับราชอาณาจักรสวรรค์กับท่าน สิ่งใดก็ตามที่ท่านจะผูกมัดบนโลกก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ด้วย และสิ่งใดก็ตามที่ท่านอนุญาตบนโลกนี้ก็จะอนุญาตในสวรรค์ด้วย"²⁰จากนั้นพระเยซูสั่งห้ามไม่ให้พวกสาวกบอกใครเลยว่าพระองค์คือพระคริสต์

²¹นับจากเวลานั้น พระเยซูทรงเริ่มบอกพวกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะต้องเสด็จไปที่เยรูซาเล็ม ถูกรักขังด้วยคนต่าง ๆ ด้วยมือของผู้อาชุยโส และพวกเขาจะนำเขาไปโบสถ์ และพวกเขาจะทรงถูกฆ่าตาย และจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายในวันที่สาม"²²จากนั้นเปโตรพาพระองค์ไปคุยเป็นการส่วนตัวและตำหนิพระองค์ว่า "ขอให้สิ่งนี้ห่างไกลไปจากพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้า อย่าให้สิ่งนี้เกิดขึ้นกับพระองค์เลย"²³แต่พระเยซูทรงหันมาและตรัสกับเปโตรว่า "จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน เจ้าเป็นสิ่งกีดขวางเรา เพราะเจ้าไม่ได้ใส่ใจต่อสิ่งที่ เป็นของพระเจ้า แต่เฉพาะสิ่งที่ เป็นของมนุษย์"

²⁴จากนั้นพระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา เขาจะต้องปฏิเสธตนเอง แบกเอากางเขนของตนและติดตามเรา"²⁵เพราะผู้ใดที่ต้องการจะรักษาชีวิตของตนไว้ก็จะสูญเสียชีวิตนั้น และผู้ใดที่ยอมสูญเสียชีวิตเพื่อประโยชน์ของเรา ก็จะพบชีวิตนั้น"²⁶เพราะจะมีประโยชน์อันใดสำหรับเขาในเมื่อเขาได้รับโลกนี้ทั้งโลกแต่ต้องสูญเสียชีวิตของตนเอง? แล้วเขาจะยอมแลกกับสิ่งใดได้เพื่อจะได้ชีวิตของตนคืนมา?

²⁷เพราะบุตรมนุษย์จะมาพร้อมกับพระสิริของพระบิดากับทูตสวรรค์ของพระองค์ จากนั้นพระองค์จะทรงให้ตามการกระทำของแต่ละคน"²⁸เราบอกความจริงว่า จะมีพวกท่านบางคนที่จะยืนอยู่โดยที่ไม่ได้สัมผัสถึงความตายเลยจนกระทั่งเขาได้เห็นบุตรมนุษย์มาพร้อมกับราชอาณาจักรของพระองค์"

17 ¹หกวันต่อมาพระเยซูทรงพาเปโตร และยากอบ และยอห์นผู้ซึ่งเป็นน้องชายของยากอบขึ้นไปบนภูเขา²พระกายของพระองค์ได้ถูกทำให้เปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงราวกับดวงอาทิตย์ และฉลองของพระองค์ดุจดังแสงโชติช่วง

³ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์มาปรากฏต่อหน้าพวกเขา พูดคุยอยู่กับพระเยซู⁴เปโตรทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการดีเหลือเกินที่เราอยู่ที่นี้ หากพระองค์ปรารถนา ข้าพระองค์จะสร้างเพิงสามหลังที่นี่ หลังหนึ่งเป็นของพระองค์ อีกหลังหนึ่งเป็นของโมเสส และอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์"

⁵ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้นเอง เมฆที่เจิดจ้าก็ดับบังพวกเขา และดูเถิด มีเสียงจากเมฆก่อนนั้นพูดว่า "นี่คือบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราพอใจมาก จงฟังท่านเถิด"⁶เมื่อพวกสาวกได้ยินเช่นนั้น พวกเขา ก็ก้มตัวลงกับพื้นดินและหวาดกลัวอย่างมาก⁷พระเยซูเสด็จมาแต่ต้องตัวพวกเขาและตรัสว่า "จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย"⁸แล้วพวกเขาจึงเงยหน้าขึ้นแต่ไม่มีเห็นผู้ใดนอกจากพระเยซูเท่านั้น

⁹เมื่อพวกเขาเลลงมาจากบนภูเขา พระเยซูทรงกำชับพวกเขาว่า "อย่าบอกให้ใครรู้เรื่องนี้มีบัดนี้จนกว่าบุตรมนุษย์จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายเสียก่อน"¹⁰พวกสาวกทูลถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกธรรมาจารย์จึงพูดว่าเอลียาห์ต้องมาก่อน?"

¹¹พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เอลียาห์จะมาและฟื้นฟูทุกสิ่งแน่แท้"¹²แต่เราบอกพวกท่านว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้ว่า เป็นท่าน แต่พวกเขาก็ทำตามใจชอบต่อท่านผู้นั้น ท่านเองเถิดว่าบัดนี้ บุตรมนุษย์ก็ต้องทนทุกข์อยู่ในมือของพวกเขา"¹³แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่าผู้ที่พระเยซูตรัสถึงคือยอห์นผู้ให้บัพติศมา

¹⁴เมื่อพวกเขาได้มาถึงเหล่าฝูงชนแล้ว ชายคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุณเข้าต่อหน้าพระองค์และพูดว่า"¹⁵องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดเมตตาบุตรชายของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะเขาเป็นโรคลมบ้าหมูและทนทุกข์สาหัสเหลือเกิน เพราะเขามักจะตกไปในไฟหรือน้ำ"¹⁶ข้าพเจ้าได้นำเขามาหาเหล่าสาวกของพระองค์ แต่พวกเขาไม่สามารถรักษาให้หายได้"

¹⁷พระเยซูตรัสตอบว่า "คนในยุคนั้นแห่งความไม่เชื่อและเสื่อมทรามเอ๋ย เราจะต้องอยู่กับพวกเจ้าไปอีกนานเท่าใด? เราจะต้องทนทุกข์กับพวกเจ้าไปอีกนานเท่าใด? จงนำเขามาหาเราเถิด"¹⁸พระเยซูทรงกระหนาบวิญญาณชั่วนั้น และมันก็ออกมาจากตัวเขา แล้วเด็กชายคนนั้นก็ได้รับการรักษาให้หายในเวลานั้นเอง

¹⁹จากนั้นพวกสาวกมาหาพระเยซูเป็นการส่วนตัวและกล่าวว่า "ทำไมพวกเราจึงขับไล่มันออกไปไม่ได้?"²⁰พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เพราะพวกท่านมีความเชื่อ น้อย เรามอบความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าหากพวกท่านมีความเชื่อแม้เพียงเล็กน้อยเทียบเท่ากับเมล็ดผักกาด พวกท่านก็สามารถสั่งภูเขาลูกนี้ว่า 'จงย้าย ออกจากที่นี่เพื่อไปที่นั่น' มันก็จะย้ายไปและไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่าน"²¹แต่วิญญาณชั่วชนิดนี้ไม่สามารถขับออกได้นอกจากการอธิษฐาน และอดอาหาร

²²ขณะที่พวกเขายังคงอยู่ที่กาลิลี พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย"²³และพวกเขาก็ฆ่าพระองค์ และในวันที่สามพระองค์ก็จะเป็นขึ้นจากความตาย" พวกสาวกก็พากันเศร้าใจ

²⁴เมื่อพวกเขามาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม มีชายผู้หนึ่งที่เก็บคำบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรและพูดว่า "อาจารย์ของท่านไม่จ่ายค่าบำรุงพระวิหารหรือ?"²⁵เปโตรตอบว่า "จ่าย" แต่เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้าน พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านคิดว่าอย่างไร ซิโมน? บรรดาภคิตรียบนโลกนี้ควรจะได้เก็บภาษีหรือเงิน บำรุงจากใคร? จากบรรดาโอรสของตนเองหรือจากคนอื่น?"

²⁶เมื่อเปโตรกล่าวว่า "จากคนอื่น" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "แสดงว่าบรรดาโอรสก็ได้รับการยกเว้น"²⁷แต่เพื่อที่พวกเราจะไม่ทำให้คนเก็บภาษีต้องทำบาป จง ออกไปตกปลาที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรก จงเปิดปากของมัน แล้วท่านจะพบเหรียญหนึ่งเซเซล จงนำไปให้กับคนเก็บภาษีสำหรับเราและสำหรับท่าน"

18 ¹ในเวลาเดียวกันนั้นเองพวกสาวกเข้ามาหาพระเยซูและกล่าวว่า "ใครคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในราชอาณาจักรสวรรค์?"²พระเยซูทรงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาหาพระองค์ และให้เด็กคนนั้นนั่งลงท่ามกลางพวกเขา³พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า นอกจากพวกท่านจะเป็นเหมือนเด็กน้อยคนนี้ พวกท่านก็จะมีทางเข้าไปในราชอาณาจักรสวรรค์ได้เลย

⁴เพราะผู้ใดก็ตามที่ถ่อมใจเหมือนเด็กน้อยคนนี้ คนนั้นก็จะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในราชอาณาจักรแห่งสวรรค์⁵และผู้ใดที่ยอมรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้ในนามของเรา เขาก็ยอมรับเราด้วย⁶แต่ผู้ใดก็ตามที่เป็นเหตุให้เด็กเล็กๆ เหล่านี้ที่เชื่อในเราต้องทำบาป การที่เขาหันไม่เบี่ยงถ่วงคอยของเขาให้จมลงไปในที่ลึกของทะเลเสียก็ ยิ่งจะดีกว่า

⁷วิถีแห่งโลกนี้เนื่องจากห็นสะดุดทั้งหลาย เพราะจำเป็นที่ห็นสะดุดเหล่านั้นจะเกิดขึ้น แต่วิถีแห่งผู้ที่ทำให้ห็นสะดุดเกิดขึ้น⁸หากมือหรือเท้าของพวกท่าน เป็นเหตุให้พวกท่านทำบาป จงตัดมันทิ้งเสียและขว้างออกไปให้ไกลจากพวกท่าน เพราะจะดีกว่าสำหรับพวกท่านที่ได้เข้าสู่การมีชีวิตอย่างคนพินาศหรือขาเสีย แทนที่จะถูกโยนลงไปในไฟนรกทั้งๆ ที่ยังมีมือหรือเท้าครบทั้งสองข้าง

⁹ถ้าดวงตาของพวกท่านเป็นเหตุให้พวกท่านสะดุด จงควักตานี้ออกและทิ้งไปให้ไกลจากพวกท่านเสีย เพราะจะดีกว่าสำหรับพวกท่านที่ได้เข้าสู่การมีชีวิตด้วยตาข้างเดียวแทนที่จะถูกโยนลงไปในไฟนรกทั้งๆ ที่ยังมีตาครบทั้งสองข้าง

¹⁰พวกท่านอย่าดูถูกผู้เล็กน้อยเพียงเช่นนี้เลย เพราะเราบอกพวกท่านว่าในสวรรค์เหล่าทูตสวรรค์ของพวกเขาคอยเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์ของพระบิดาผู้ ประทับในฟ้าสวรรค์¹¹เพราะบุตรมนุษย์มาเพื่อรับใช้ผู้ที่เล็กน้อยเหล่านั้น

¹²พวกท่านคิดว่าอย่างไร? ถ้าหากผู้หนึ่งมีแกะหนึ่งร้อยตัว และมีตัวหนึ่งที่หลงหายไป เขาจะไม่ทิ้งทั้งเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้บนภูเขาและออกตามหาตัวหนึ่งที่หลง ทางไปหรือ?¹³และถ้าเขาพบมันแล้ว เราบอกความจริงกับท่านว่า เขาผู้นั้นก็จะยินดีเพราะแกะตัวนั้นมากกว่าเพราะอีกเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงหายเลย¹⁴ใน ทำนองเดียวกันนี้ พระบิดาของพวกท่านในฟ้าสวรรค์ไม่ปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเช่นนี้สักคนหนึ่งพินาศเลย

¹⁵ถ้าหากพี่น้องของพวกท่านทำบาปต่อพวกท่าน จงไปบอกความผิดนั้นกับเขาเพียงลำพัง ถ้าเขาฟังพวกท่าน พวกท่านก็จะได้อภัยพี่น้องคนหนึ่งคืนกลับมาดัง เดิม¹⁶แต่ถ้าเขาไม่ฟังพวกท่าน ให้พาพี่น้องคนอื่นไปอีกหนึ่งหรือสองคน เพื่อสามารถรับรองคำพูดได้โดยปากของสองคนหรือสามคนนั้น

¹⁷และถ้าหากเขายังไม่ฟังพวกท่านอีกนั้น จงนำเรื่องนี้ไปแจ้งต่อคริสตจักร ถ้าหากเขาปฏิเสธที่จะฟังคริสตจักร ก็ให้เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี สำหรับพวกท่าน

¹⁸เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านสั่งห้ามบนโลกนี้ก็จะถูกสั่งห้ามในสวรรค์ และสิ่งใดก็ตามที่พวกท่านอนุญาตในโลกนี้ก็จะถูก อนุญาตในสวรรค์¹⁹ยิ่งไปกว่านั้น เราบอกพวกท่านว่า หากมีสองคนในพวกท่านเห็นพ้องต้องกันบนโลกนี้ในสิ่งที่พวกเขาขอ ก็จะเป็นไปตามนั้นสำหรับพวก เขาโดยพระบิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์²⁰เพราะที่ซึ่งสองหรือสามคนได้รวมกัน ในนามของเรา เรา ก็จะอยู่ท่ามกลางพวกเขาในที่นั้น"

²¹จากนั้นเปโตรมาและพูดต่อพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรจะยกโทษให้กับพี่น้องที่กระทำความผิดต่อข้าพระองค์บ่อยแค่ไหน? จนครบเจ็ดครั้ง หรือ?"²²พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกพวกท่านว่า ไม่เพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่จนกระทั่งเจ็ดสิบคูณเจ็ด

²³เหตุเพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนภคิตรียองค์หนึ่งที่ต้องการปิดบัญชีกับพวกผู้รับใช้ของพระองค์²⁴เมื่อพระองค์เริ่มที่จะปิดบัญชีนั้น ทาสผู้หนึ่งก็ ค้างหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์ถูกนำตัวมาหาพระองค์²⁵แต่เพราะเขาไม่มีทางที่จะจ่ายหนี้ได้ เจ้านายจึงรับสั่งให้ขายทาสนั้นเสีย รวมทั้งภรรยาและลูกๆ สิ่ง ที่เขามี และเพื่อที่จะจ่ายหนี้ให้หมดได้

²⁶ ดังนั้นทาสผู้นั้นก็ล้มลงแทบพื้น คุณเข้ากราบต่อหน้าพระองค์ และพูดว่า "เจ้านายเจ้าข้า ได้โปรดส่งสารข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะจำคืนให้ท่านทุกสิ่ง"²⁷ ดังนั้นเจ้านายของทาสผู้นั้นจึงปล่อยตัวเขาไปและยกหนี้ให้ เพราะเจ้านายมีความเมตตาสงสาร

²⁸ แต่ทาสผู้นั้นออกไปข้างนอกและพบเพื่อนทาสด้วยกันอีกคนหนึ่งที่เป็นหนี้เขาหนึ่งร้อยเหรียญเดนาร์อัน เขาจึงจับทาสคนนั้น ลากคอไปและพูดว่า 'จำหนี้ที่ค้างไว้ให้ข้า'²⁹ แต่ทาสผู้นั้นล้มลงตรงหน้าและวิงวอนเขาว่า 'ได้โปรดมีเมตตาต่อข้าเถิด แล้วข้าจะจำคืนให้'

³⁰ แต่ทาสคนแรกปฏิเสธ และเขาจับตัวเพื่อนทาสคนนั้นไปขังไว้ในคุก จนกว่าเพื่อนทาสจะจำคืนในสิ่งที่ติดค้างอยู่ได้³¹ เมื่อเพื่อนทาสคนอื่นๆ เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขา ก็โกรธมาก พวกเขาและบอกเจ้านายในทุกสิ่งที่เกิดขึ้น

³² จากนั้นเจ้านายของทาสผู้นั้นก็เรียกเขา มา และพูดกับเขาว่า 'เจ้าทาสผู้ชั่วช้า เราได้ยกหนี้ให้เจ้าทั้งหมดเพราะเจ้าวิงวอนต่อเรา'³³ เจ้าไม่ควรหรือที่จะมีเมตตาให้กับเพื่อนทาสของเจ้าด้วย ในเมื่อเราเองก็มีเมตตาเราได้ยก'

³⁴ เจ้านายของเขาโกรธมากและมอบเขาไว้ให้กับคนที่ที่ร่ำรวยกว่าเขาจะจำครบในทุกสิ่งที่เขาติดหนี้ไว้³⁵ ดังนั้นพระบิดาในฟ้าสวรรค์ก็จะทำอย่างเดียวกันกับพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านไม่ยอมยกโทษให้กับพี่น้องของท่านจากใจของพวกท่านเอง"

19 ¹ ครั้นเมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จออกจากกาลิลี และมาอยู่ในบริเวณเขตแดนของแคว้นยูเดียตรงอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน²ฝูงชนจำนวนมากได้ติดตามพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาที่นั่น

³ พวกฟาริสีมาหาพระองค์ ทดสอบพระองค์โดยพูดกับพระองค์ว่า "เป็นเรื่องที่ต้องตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่ ถ้าชายผู้หนึ่งจะหย่าภรรยาของเขาไม่ว่าด้วยกรณีใดก็ตาม?"⁴ พระเยซูตรัสตอบว่า "พวกท่านไม่ได้อ่านหรือ ที่พระองค์ผู้สร้างพวกเขาตั้งแต่แรกเริ่มได้สร้างชายและหญิงให้คู่กัน?

⁵ และพระองค์ผู้สร้างพวกเขาก็ได้ตรัสว่า 'ด้วยเหตุนี้เองผู้ชายจึงต้องละบิดามารดาของตนและไปผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยาของเขา แล้วทั้งคู่ก็จะเป็นเนื้อเดียวกัน'⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน เพราะเหตุนี้ ผู้ที่พระเจ้าทรงผูกพันไว้ต่อกันแล้วนั้น อย่าให้ผูใดไปแยกเขาจากกันเลย"

⁷ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "แล้วทำไมโมเสสจึงสั่งให้พวกเราอมไบหย่าและใส่ภรรยาไป?"⁸ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เพราะหัวใจที่แข็งกระด้างของพวกท่าน โมเสสจึงยอมให้พวกท่านหย่าภรรยาของพวกท่านได้ แต่นับตั้งแต่แรกเริ่มไม่ได้เป็นเช่นนี้เลย เราบอกกับพวกท่านว่า ผู้ใดก็ตามที่หย่าภรรยาออกจากเหตุเพราะการผิดศีลธรรม แล้วไปแต่งงานกับผู้อื่น ก็ถือว่าผิดประเวณี และถ้าชายใดที่แต่งงานกับหญิงที่หย่าแล้วนั้น ก็ถือว่าผิดประเวณีเช่นกัน"

¹⁰ เหล่าสาวกทูลพระเยซูว่า "ถ้าในกรณีนี้ที่เกิดขึ้นระหว่างชายคนหนึ่งกับภรรยาของตนแล้ว การแต่งงานก็ไม่ได้เลย"¹¹ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ไม่ใช่ว่าทุกคนจะรับคำสอนเช่นนี้ได้ แต่มีเพียงผู้ที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นจึงจะรับได้"¹² เพราะมีผู้ที่แบบชนที่มาจากตั้งแต่เกิดจากท้องมารดา และก็มีผู้ที่แบบชนที่อันเกิดจากมนุษย์ และมีผู้ที่ทำให้ตนเองเป็นแบบชนที่เพื่อประโยชน์ของราชอาณาจักรสวรรค์ ผู้ใดที่สามารถรับเอาคำสอนเช่นนี้ได้ ก็ให้เขาได้รับเอาเถิด"

¹³ จากนั้นมีเด็กเล็กๆ บางคนที่ถูกนำมาหาพระองค์เพื่อที่จะให้พระองค์วางพระหัตถ์บนพวกเขาและอธิษฐานเพื่อ แต่พวกเขาทูลสั่งห้ามพวกเขา¹⁴ แต่พระเยซูตรัสว่า "จงให้เด็กเล็กๆ เข้ามาเถิด อย่าห้ามพวกเขาที่จะมาหาเราเลย เพราะราชอาณาจักรสวรรค์ก็เป็นของเด็กเล็กๆ เหล่านี้"¹⁵ และพระองค์จึงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขา แล้วจากนั้นพระองค์ก็เสด็จออกไปจากที่นั่น

¹⁶ เกิด มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซูและพูดว่า "อาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องกระทำการสิ่งใดอันใดจึงจะได้มีชีวิตอันเป็นนิรันดร์?"¹⁷ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ทำไมท่านจึงถามเราถึงสิ่งดี? มีเพียงอย่างเดียวที่เป็นสิ่งดี แต่ที่ท่านอยากจะทำคือการมีชีวิต จงรักษาพระบัญญัติเถิด"

¹⁸ ชายคนนั้นพูดกับพระองค์ว่า "พระบัญญัติประการใดเล่า?" พระเยซูตรัสว่า "อย่าฆ่าคน อย่าผิดประเวณี อย่าขโมย และอย่าเป็นพยานเท็จ"¹⁹ จงให้เกียรติบิดามารดาของตน และรักเพื่อนบ้านเหมือนที่รักตนเอง"

²⁰ ชายหนุ่มคนนั้นทูลกับพระองค์ว่า "สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าทำตามอยู่แล้ว ยังมีอะไรอีกที่ข้าพเจ้าต้องทำ?"²¹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าท่านหวังที่จะดีพร้อม จงไปขายสิ่งทั้งปวงที่ท่านมี และแจกจ่ายให้แก่คนยากไร้ ซึ่งท่านจะมีทรัพย์อยู่ในสวรรค์ แล้วจงมาติดตามเรา"²² แต่เมื่อชายหนุ่มคนนั้นได้ยินที่พระเยซูตรัสกับเขา เขาออกไปอย่างเศร้าโศก เพราะเขาเป็นผู้ที่มีทรัพย์สินมากมาย

²³ พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่า ยากเหลือเกินที่คนร่ำรวยคนหนึ่งจะเข้าสู่ราชอาณาจักรสวรรค์"²⁴ เราบอกกับท่านอีกประการหนึ่งว่า อูฐตัวหนึ่งลอดผ่านรูเข็มได้ง่ายยิ่งกว่าที่คนร่ำรวยคนหนึ่งจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า"

²⁵ เมื่อพวกเขาได้ยินเช่นนั้น พวกเขา ก็อึ้งและพูดว่า "ใครกันเล่าที่จะรอดได้?"²⁶ พระเยซูมองที่พวกเขาและตรัสว่า "ยากที่จะเป็นไปได้สำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว ทุกสิ่งล้วนเป็นไปได้ทั้งนั้น"²⁷ จากนั้นเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ดูสิ เราได้ทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์ แล้วเราจะได้รับอะไร?"

²⁸พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกท่านที่ได้ติดตามเรา ในโลกใหม่เมื่อบุตรมนุษย์ประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์แล้ว พวกท่านก็จะนั่งอยู่บนบัลลังก์ทั้งสิบสองเผ่า เพื่อพิพากษาเผ่าทั้งสิบสองเผ่าของอิสราเอล"

²⁹ทุกๆ คนที่ได้ละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง มิถามารดา บุตรทั้งหลาย หรือที่ดิน เพื่อนามของเรา ก็จะได้รับเป็นร้อยเท่าและเป็นเจ้าของชีวิตอันเป็นนิรันดร์³⁰ แต่มีหลายคนที่เป็นพวกแรกก็จะกลายเป็นพวกสุดท้าย และหลายคนที่เป็นพวกสุดท้ายก็จะกลายเป็นพวกแรก

20 ¹เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของที่ดินที่ออกไปหาคนงานทำสวนองุ่นของเขาตั้งแต่เช้าตรู่² หลังจากที่เขาได้ตกลงค่าจ้างกับพวกคนงานคือหนึ่งเหรียญเดนาเรียนต่อวันแล้ว เขาก็ให้คนงานเหล่านั้นไปที่สวนองุ่นของเขา

³เขาออกไปอีกในช่วงเช้าโมงและเห็นพวกคนงานที่ยืนอยู่เฉยๆ ในตลาด⁴ เขาจึงบอกกับคนเหล่านั้นว่า "พวกท่านด้วย จงไปที่สวนองุ่น และเราจะให้ค่าจ้างกับพวกท่านอย่างสมควร" ดังนั้นพวกเขาจึงออกไปทำงาน

⁵อีกครั้งหนึ่ง เขาออกไปราวๆ เก้าและบ่ายสาม และทำเหมือนเดิม⁶ พอตอนห้าโมงเย็น เขาก็ออกไปอีกและเห็นคนอื่นยังว่างงานอยู่ เขาจึงพูดว่า "ทำไมพวกท่านจึงยืนที่นี่ไม่มีอะไรทำทั้งวันอย่างนี้?"⁷ พวกเขาจึงตอบว่า "เพราะไม่มีใครจ้างพวกเรา" เขาจึงพูดกับคนเหล่านั้นว่า "พวกท่านจงไปทำที่สวนองุ่นด้วยเช่นกัน"

⁸เมื่อถึงเวลาเย็น เจ้าของไร่จ้างผู้จัดการของตนว่า "เรียกคนงานทั้งหลายมาและจ่ายค่าจ้างให้กับพวกเขา เรียงลำดับจากคนที่มาหลังสุดไปจนถึงคนแรก"⁹ เมื่อคนงานที่ถูกจ้างในช่วงห้าโมงเย็นมา พวกเขาแต่ละคนได้รับหนึ่งเหรียญเดนาเรียน¹⁰ เมื่อพวกคนงานกลุ่มแรกมา พวกเขาคิดว่าตนเองจะได้รับค่าจ้างที่มากกว่านั้น แต่พวกเขาก็ได้รับหนึ่งเหรียญเดนาเรียนด้วยเช่นกัน

¹¹เมื่อพวกเขาได้รับค่าจ้างแล้ว พวกเขาก็พรีำกับเจ้าของสวน¹² พวกเขาพูดว่า "คนงานที่มาทีหลังทำงานได้เพียงแค่ชั่วโมงเดียว แต่ท่านก็ให้พวกเราเท่ากับพวกเรา ซึ่งพวกเราทำงานทั้งวันแล้วยังต้องทนแดดร้อนๆ ด้วย"

¹³แต่เจ้าของได้ตอบโดยพูดกับคนหนึ่งของพวกเขาว่า "เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้ทำอะไรผิดเลย ท่านไม่ได้ตกลงกับเราว่าหนึ่งเหรียญเดนาเรียนหรือ?"¹⁴ จงเอาสิ่งที่เป็นอย่างท่านและกลับไปตามทางของท่านเถิด เราเลือกที่จะให้ค่าจ้างคนงานกลุ่มสุดท้ายเท่าๆ กับที่เราให้กับท่าน

¹⁵เป็นสิทธิของเราที่จะทำตามที่เราอยากทำกับทรัพย์สินของเราไม่ใช่หรือ? หรือท่านมองด้วยแวตาวิจจาเพราะเราเป็นคนใจกว้างหรือ?"¹⁶ ดังนั้นคนสุดท้ายจะเป็นคนต้น และคนต้นจะเป็นคนสุดท้าย"

¹⁷เมื่อพระเยซูกำลังจะเสด็จขึ้นไปก็เยรูซาเล็ม พระองค์นำสาวกทั้งสิบสองไปด้วยและในระหว่างทางพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า¹⁸ "ดูเถิด เรากำลังจะขึ้นไปก็กรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์ก็จะถูกมอบไว้ในมือของพวกหัวหน้านุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ พวกเขาจะตัดสินท่านให้ถึงแก่ความตาย¹⁹ และจะมอบท่านไว้ในมือของพวกคนต่างชาติเพื่อให้เยาะเย้ย เขียนตี และตรึงท่านเสีย แต่ในวันที่สามท่านก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย"

²⁰จากนั้นมารดาของบุตรของเศเบดีมาหาพระเยซูพร้อมด้วยบุตรทั้งสองของเธอ เธอโน้มคานับต่อหน้าพระองค์และทูลขอบางสิ่งจากพระองค์²¹ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "ท่านต้องการสิ่งใด?" เธอทูลตอบพระองค์ว่า "โปรดสั่งให้บุตรทั้งสองของข้าพเจ้านั่งทางด้านขวาของท่านคนหนึ่งและทางด้านซ้ายของท่านอีกคนหนึ่งในราชอาณาจักรของท่านด้วยเถิด"

²²แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "พวกท่านไม่รู้ถึงสิ่งที่ท่านขอ พวกท่านจะสามารถดื่มถ้วยที่เรากำลังจะดื่มได้หรือ?" พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "เรากำทำได้"²³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้วยของเราพวกท่านจะได้ดื่มแน่นอน แต่จะนั่งทางขวามือของเราและทางซ้ายมือของเราไม่ใช่สิทธิที่เราจะให้ได้ แต่เป็นของผู้ที่พระบิดาของเราได้เตรียมไว้ให้"²⁴ เมื่อสาวกอีกสิบคนได้ยินเช่นนั้น พวกเขา ก็โกรธสองพี่น้องคู่นี้เป็นอย่างมาก

²⁵แต่พระเยซูรับสั่งพวกเขาให้มาหาและตรัสว่า "พวกท่านรู้ว่าผู้ปกครองของคนต่างชาติทำให้คนทั้งหลายต้องเชื่อฟังพวกเขา และบุคคลสำคัญทั้งหลายของพวกเขาก็จะใช้อำนาจเหนือผู้คน²⁶ แต่อย่าให้เป็นเช่นนั้นในพวกท่าน ใครก็ตามที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่ในพวกท่านจะต้องเป็นคนรับใช้ของพวกท่าน²⁷ และผู้ใดที่ต้องการจะเป็นคนแรกในพวกท่านก็ต้องเป็นทาสรับใช้ของพวกท่าน²⁸ เหมือนดังเช่นที่บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อมอบชีวิตเป็นค่าไถ่ของคนจำนวนมาก"

²⁹เมื่อพวกเขาออกไปจากเมืองเยรีโค ก็มีฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์³⁰ แล้วมีชายตาบอดสองคนที่นั่งอยู่ตรงถนน เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยซูกำลังจะเสด็จผ่านมา พวกเขา ก็ตะโกนว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด โปรดเมตตาเราด้วยเถิด"³¹ ฝูงชนสั่งห้ามพวกเขาไม่ให้ส่งเสียง แต่พวกเขาก็ยังร้องเสียงดังยิ่งขึ้นอีกและพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด โปรดเมตตาเราด้วยเถิด"

³²แล้วพระเยซูทรงหยุดนิ่งและรับสั่งให้พวกเขามาหา และตรัสว่า "พวกท่านปรารถนาให้เรากำทำอะไรให้กับพวกท่าน?"³³ พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าขอให้ตาของพวกเรามองเห็นได้"³⁴ แล้วพระเยซูทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาสงสาร และต้องดวงตาของพวกเขา ในทันใดนั้นเองพวกเขาก็สามารถมองเห็นได้และติดตามพระองค์ไป

21¹ เมื่อพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์มาใกล้กรุงเยรูซาเล็มและมาถึงหมู่บ้านเบธฟายี ที่ภูเขามะกอกเทศ จากนั้นพระเยซูทรงส่งสาวกสองคนไป² โดยรับสั่งแก่พวกเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านถัดไป แล้วพวกท่านจะพบเณรคนหนึ่งกับลูกลาที่ถูกมัดไว้ที่นั่นเลยทันที จงแก้มัดพวกมันแล้วนำมาให้เรา³ ถ้าหากมีใครพูดอะไรก็ตามกับพวกท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกท่านจะพูดว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องใช้พวกมัน' แล้วคนนั้นจะส่งพวกมันมากับพวกท่านโดยทันที"

⁴ เรื่องนี้เกิดขึ้นเป็นจริงตามคำของผู้เผยพระวจนะ ที่ท่านกล่าวไว้ว่า⁵ "จนบอญตรสาวแห่งศิโยน 'ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้ากำลังมาหาเจ้า กษัตริย์ผู้ก่อใจและทรงลาตัวหนึ่งซึ่งเป็นลูกลา ลูกลาเพิ่งคลอดออกมาจากเณร'"

⁶ จากนั้นพวกสาวกจึงออกไปและทำตามที่พระเยซูทรงแนะนำพวกเขา⁷ พวกเขาพาแม่ลาและลูกลามาแล้วเอาเสื้อคลุมของตนคลุมบนหลังลาทั้งสอง แล้วพระเยซูประทับบนเสื้อคลุมนั้น⁸ คนในฝูงชนส่วนใหญ่พากันเอาเสื้อคลุมปูทางบนถนนและที่เสื้อก็ติดค้างไว้จากต้นไม้นาและวางกระจายเป็นทางถนน

⁹ ทั้งฝูงชนที่เดินนำหน้าพระเยซูและกลุ่มคนที่เดินตามมา ต่างร้องประกาศว่า "โฮซันนา แต่บุตรของดาวิด" สารการแต่ผู้ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าโฮซันนาในที่สูงสุด¹⁰ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คนจากในเมืองทั้งหลายตื่นเต้นและพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครกัน?"¹¹ ฝูงชนจึงตอบว่า "นี่คือพระเยซู ผู้เผยพระวจนะจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี"

¹² จากนั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหาร พระองค์ทรงขับไล่บรรดาผู้ที่ซื้อขายกันในพระวิหาร ทรงคว่ำโต๊ะของคนแลกเงินและที่นั่งของพวกที่ขายนกพิราบ¹³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มีคำที่เขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราจะถูกเรียกว่านิเวศของการอธิษฐาน' แต่พวกท่านทำให้เป็นรังของพวกโจร"¹⁴ จากนั้นคนตาบอดและคนพิการมาหาพระองค์ในพระวิหาร แล้วพระองค์ทรงรักษาพวกเขา

¹⁵ แต่เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์เห็นในสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ และเมื่อพวกเขาได้ยินเด็กๆ ร้องตะโกนกันในพระวิหารว่า "โฮซันนา แต่บุตรของดาวิด" พวกเขาก็เต็มไปด้วยความเคืองแค้น¹⁶ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินในสิ่งที่คนเหล่านี้กำลังร้องกันหรือ?" พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ใช่แล้ว แต่ท่านไม่เคยอ่านหรือ 'พระองค์ทรงทำให้คำสรรเสริญออกมาจากปากของเด็กและการที่ยังไม่หย่านม?'"¹⁷ จากนั้นพระเยซูทรงไล่พวกเขาไว้และออกไปจากเมืองไปยังหมู่บ้านเบธานีแล้วทรงค้างแรมที่นั่น

¹⁸ บัดนี้พระองค์เสด็จกลับเข้าไปในเมืองตอนเช้า พระองค์ทรงหิว¹⁹ เมื่อเห็นต้นมะเดื่ออยู่ริมทางถนน พระองค์เสด็จไปที่ต้นมะเดื่อนั้น ครั้นไม่เห็นว่ามีผลเลยนอกจากใบเต็มต้น พระองค์จึงตรัสว่า "จงอย่าเกิดผลอีกเลย" และต้นมะเดื่อก็แห้งเหี่ยวในทันที

²⁰ เมื่อเหล่าสาวกเห็น พวกเขาประหลาดใจและพูดกันว่า "เป็นไปได้อย่างไรที่ต้นมะเดื่อจะแห้งเหี่ยวในทันที?"²¹ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อและไม่มีความสงสัยเลย พวกท่านจะทำได้ยิ่งกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับต้นมะเดื่อ เพราะพวกท่านจะพูดกับภูเขาลูกนี้ได้ว่า 'จงลอยขึ้นและเคลื่อนลงไปในทะเลเถิด' แล้วก็จะเกิดขึ้นตามนั้น"²² พวกท่านอธิษฐานขอสิ่งใดก็ตาม จงเชื่อแล้วพวกท่านก็จะได้รับ"

²³ เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในพระวิหาร พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสของประชาชนมาหาพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงกำลังสอนแล้วพูดว่า "ท่านกำลังเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจใด? และใครกันที่ให้สิทธิอำนาจนี้แก่ท่าน?"²⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราก็อยากจะถามพวกท่านคำถามหนึ่งเช่นกัน ถ้าพวกท่านบอกเราได้ เราก็จะบอกพวกท่านว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจใด

²⁵ การบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากที่ใด? จากสวรรค์หรือจากมนุษย์?" พวกเขาพูดคุยท่ามกลางพวกเขาตัวเอง โดยพูดว่า "ถ้าพวกเขาบอกว่า 'มาจากสวรรค์' เขาก็จะพูดกับพวกเราว่า 'แล้วทำไมพวกท่านจึงไม่เชื่อยอห์น?'"²⁶ แต่ถ้าพวกเขาพูดว่า 'จากมนุษย์' พวกเขาก็หัวเราะฝูงชน เพราะพวกเขาเห็นว่ายอห์นคือผู้เผยพระวจนะ"²⁷ จากนั้นพวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า "พวกเราไม่ทราบ" พระองค์จึงตรัสตอบพวกเขาด้วยเช่นกันว่า "ถ้าเช่นนั้นเราก็จะไม่บอกพวกท่านว่าเราทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจใด

²⁸ แต่พวกท่านคิดอย่างไร? ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน พวกท่านไปหาบุตรคนแรกแล้วพูดว่า 'บุตรเอ๋ย วันนี้องไปทำงานในไร่องุ่นเถิด'²⁹ บุตรผู้นั้นตอบว่า 'ลูกจะไม่ไป' แต่มาภายหลังเขาเปลี่ยนใจและไปทำงาน³⁰ และชายคนนั้นไปหาบุตรคนที่สองและพูดในสิ่งเดียวกัน บุตรคนนั้นตอบว่า 'ได้พ่อ ลูกจะไป' แต่เขาก็ไม่ไป

³¹ คนไหนในบุตรทั้งสองคนนี่ที่ทำตามความประสงค์ของบิดาของตน?" พวกเขาตอบว่า "คนแรก" พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้าก่อนพวกท่านเสียอีก"³² เพราะยอห์นมายังพวกท่านด้วยทางของความชอบธรรม แต่พวกท่านกลับไม่เชื่อเขา ขณะที่พวกคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีต่างก็เชื่อเขา และพวกท่าน เมื่อได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ก็ลังเลยังไม่กลับใจและเชื่อเขา

³³ จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเถิด มีชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดิน เขาปลูกต้นองุ่น และทำรั้วไว้รอบๆ บุตรยอ์ย่องุ่นไว้ในนั้น สร้างหอคอยไว้ และให้พวกคนทำสวนเข้าสวนองุ่นนี้ จากนั้นเขาก็ไปยังประเทศอื่น³⁴ เมื่อเวลาเก็บเกี่ยวผลองุ่นใกล้เข้ามาแล้ว เขาก็ส่งคนรับใช้ไปหาคนดูแลสวนเพื่อขอผลองุ่นของเขา

³⁵ แต่พวกคนดูแลสวนจับตัวพวกคนรับใช้ของเขาไว้ ทุบตีเสียคนหนึ่ง ข่าเสียคนหนึ่ง และเอาหินขว้างอีกคนหนึ่ง³⁶ แล้วเจ้าของสวนองุ่นก็ส่งพวกคนรับใช้ของเขาไปอีกครั้ง โดยให้ไปกับหลายคนมากกว่าครั้งแรก แต่พวกคนดูแลสวนก็ปฏิบัติกับคนเหล่านั้นอย่างเดียวกัน³⁷ หลังจากนั้น เจ้าของสวนก็ส่งบุตรชายของตนไป โดยพูดว่า 'พวกเขาจะให้เราเสียรักกับบุตรชายของเรา'

³⁸ แต่เมื่อพวกคนดูแลสวนเห็นบุตรชายคนนั้น พวกเขาพูดกันว่า 'คนนี้เป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสียและเป็นเจ้าของทรัพย์สินเหล่านี้แทน'³⁹ ดังนั้นพวกเขาจึงจับตัวบุตรชายคนนั้น โยนเขาออกไปจากสวนองุ่นและฆ่าเขาเสีย

⁴⁰ต่อมาเมื่อเจ้าของสวนองุ่นมาถึง แล้วเขาจะกระทำการอย่างไรกับพวกผู้ดูแลสวนเหล่านั้นเล่า?"⁴¹ พวกเขาตอบพระองค์ว่า "เขาก็ทำลายพวกคนเลวเหล่านั้นด้วยวิธีที่รุนแรงที่สุด และจะให้พวกผู้ดูแลสวนคนอื่น ๆ มาเข้าสวนแทน ซึ่งพวกเขาจะแบ่งผลองุ่นให้แก่เจ้าของสวนเมื่อผลองุ่นสุกแล้ว"

⁴²พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือ 'ศิลาที่ผู้ก่อสร้างได้ปฏิเสธนั้นถูกทำให้เป็นศิลามุมเอกแล้ว และองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้กระทำ และจะเป็นสิ่งอัศจรรย์แก่สายตาของเรากี่หลาย'?"

⁴³ด้วยเหตุนี้ เรบอกพวกท่านว่า ราชอาณาจักรของพระเจ้าจะถูกนำไปด้วยการขับไล่พวกท่านและจะมอบให้แก่ชนชาติหนึ่งที่เกิดขึ้น⁴⁴ ผู้ใดก็ตามที่ล้มลงบนศิลานี้ก็จะแหลกละเอียดเป็นชิ้น ๆ แต่ผู้ใดที่ถูกศิลานี้กับก็จะถูกบดขยี้"

⁴⁵เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์กำลังหมายถึงพวกเขา⁴⁶ ขณะกำลังหาทางจับกุมพระองค์นั้น พวกเขาหัวนเกรงฝูงชน เพราะคนนับถือพระองค์ว่าเป็นผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่ง

22 ¹พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่งเป็นคำอุปมาว่า² "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งที่ได้จัดเตรียมงานเลี้ยงเพื่อการอภิเษกสมรสของราชโอรสของพระองค์ขึ้น³ พระองค์ทรงส่งพวกผู้รับใช้ออกไปตามคนที่ได้รับเชิญให้มางานเลี้ยงของการอภิเษกสมรสนั้น แต่พวกเขาไม่มีใครจะมากัน

⁴แล้วกษัตริย์ก็ส่งพวกผู้รับใช้คนอื่นออกไปอีกครั้งหนึ่ง พระองค์รับสั่งว่า 'ให้บอกแก่คนที่ได้รับเชิญว่า "เราได้จัดเตรียมอาหารเย็นของเราไว้แล้ว ทั้งวัวและลูกวัวตัวอ้วนพีของเราก็ได้ฆ่าและทุกสิ่งทุกอย่างก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว เชิญมาร่วมงานเลี้ยงฉลองอภิเษกสมรสนี้เถิด"'

⁵แต่พวกเขาไม่สนใจในคำเชิญนี้และพวกเขาก็ไปเสีย บางคนก็ไปยังไร่นาของเขา คนอื่น ๆ ก็ไปค้าขาย⁶ ฝ่ายคนที่เหลือก็จับพวกข้าราชการบริพารของกษัตริย์มาทำการอัปยศต่าง ๆ แล้วฆ่าเสีย⁷ กษัตริย์ทรงพิโรธ พระองค์จึงส่งกองทัพของพระองค์ออกไปขับไล่บรรดาชาตกรเหล่านั้น รวมทั้งเผาเมืองของพวกเขาเสีย

⁸จากนั้น พระองค์ทรงรับสั่งกับพวกข้าราชการบริพารของพระองค์ว่า "งานอภิเษกสมรสพร้อมแล้ว แต่พวกที่ได้รับเชิญนั้นไม่คู่ควรกับงานนี้เลย⁹ เหตุฉะนั้นจงออกไปตามทางหลวงและเชิญผู้คนจำนวนมากที่สุดเท่าที่พวกท่านจะเชิญมาได้เพื่อมางานเลี้ยงอภิเษกสมรส"¹⁰ พวกข้าราชการบริพารก็ออกไปยังถนนหลวงต่างๆ และรวบรวมทุกคนที่พบเข้าด้วยกันซึ่งมีทั้งคนดีและคนไม่ดี ดังนั้นห้องโถงงานอภิเษกสมรสนั้นก็เต็มไปด้วยแขก

¹¹แต่เมื่อกษัตริย์เสด็จไปทอดพระเนตรแขกทั้งหลาย พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส¹² กษัตริย์จึงตรัสถามเขาว่า "สหายเอ๋ย ทำไมท่านมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส?" และเขาก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก

¹³แล้วกษัตริย์จึงรับสั่งกับพวกข้าราชการบริพารว่า "จงมัดมือมัดเท้าคนนี้และเอาไปโยนทิ้งบริเวณที่มีดข้างนอก ซึ่งเป็นที่มีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน"¹⁴ เพราะว่าคนที่ได้รับเชิญนั้นมีมาก แต่คนที่ได้รับการเลือกสรรนั้นมีน้อย"

¹⁵หลังจากนั้นพวกฟาริสีก็ออกไปและได้วางแผนว่าจะให้พระองค์ติดกับดักด้วยคำตรัสของพระองค์ได้อย่างไร¹⁶ ต่อจากนั้นพวกเขาก็ได้ส่งพวกสาวกของตนร่วมกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระเยซูว่า "ท่านอาจารย์ พวกเราทราบว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง ท่านมิได้เอาใจผู้ใดและท่านมิได้เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด¹⁷ ดังนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบด้วยเถิดว่า พระองค์คิดอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นควรหรือไม่"

¹⁸แต่ว่าพระเยซูทรงทราบแผนการที่ชั่วร้ายของพวกเขาดังนั้นพระองค์ตรัสว่า "พวกท่านซื้อใจคน เจ้าทดลองเรากำไร?"¹⁹ จงเอาเหรียญที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดู" จากนั้นพวกเขาก็นำเงินหนึ่งเดนาเรียนถวายพระองค์

²⁰พระเยซูจึงตรัสถามพวกเขาว่า "รูปและชื่อนี้เป็นของใคร?"²¹ พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "เป็นของซีซาร์" พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า"²² เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้นแล้ว พวกเขา ก็ประหลาดใจ พวกเขาจึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

²³ในวันเดียวกันนั้นได้มีบางคนในพวกสะดูสีมาหาพระองค์ ซึ่งพวกสะดูสีนี้เป็นผู้ที่ได้กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พวกเขาทูลถามพระองค์ว่า²⁴ "พระอาจารย์ โมเสสสั่งว่า 'ถ้าผู้ตายยังไม่มีบุตร ก็จำเป็นที่จะให้น้องชายแต่งงานกับภรรยาของน้องชายที่ตายไป' สำหรับงานอภิเษกสมรสสี่สายของพี่ชายไว้"

²⁵พวกเขามีพี่น้องผู้ชายด้วยกันทั้งหมดเจ็ดคน ฝ่ายพี่ชายคนหัวปีแต่งงานและตายไป โดยที่ยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้กับน้องชาย²⁶ ฝ่ายน้องชายคนที่สองก็ตายและไม่มีบุตรเช่นกัน คนที่สามก็เหมือนกัน จนถึงคนที่เจ็ด²⁷ และในที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย²⁸ ดังนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตายหญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครในพี่น้องทั้งเจ็ดคนนั้น? เพราะว่าเธอนั้นได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนนั้นแล้ว"

²⁹แต่พระเยซูตรัสตอบกับพวกเขาว่า "ท่านเข้าใจผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า³⁰ ด้วยว่าเมื่อนมนุษย์เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนบรรดาทูตในฟ้าสวรรค์

³¹แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นขึ้นมาขึ้นนั้น ท่านยังไม่ได้อ่านที่พระเจ้าตรัสไว้กับพวกท่านหรือว่า³² "เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ" พระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น"³³ เมื่อผู้ชนได้ยินอย่างนั้นแล้วก็พากันประหลาดใจในคำสอนของพระองค์

³⁴แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูทำให้พวกสะดูสีนิ่งเงียบไป พวกเขายังได้รวมตัวกัน³⁵ มีนักกฎหมายคนหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขาได้ทดลองพระองค์โดยทูลถามพระองค์ว่า³⁶ "ท่านอาจารย์ ในธรรมบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด?"

³⁷พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ด้วยสุดใจของเจ้า ด้วยสุดจิตของเจ้า และด้วยสุดความคิดของเจ้า"³⁸ นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อแรก

³⁹และพระบัญญัติข้อที่สองก็เหมือนกันคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'⁴⁰ ธรรมบัญญัติและบรรดาคำของผู้เผยพระวจนะทั้งสี่ ก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติทั้งสองข้อนี้"

⁴¹ขณะที่พวกฟาริสียังอยู่ที่นั่นด้วยกัน พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า⁴² "พวกท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด" พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "เป็นบุตรของดาวิด"

⁴³พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นทำไมดาวิดจึงทรงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยเดชพระวิญญาณและทรงกล่าวไว้ว่า⁴⁴ 'พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า 'จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะปราศศัตรูของท่านให้อยู่ใต้เท้าของท่านเล่า?'"

⁴⁵ถ้าดาวิดเรียกพระคริสต์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?"⁴⁶ ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดสามารถตอบคำถามของพระองค์ได้สักคำหนึ่ง ตั้งแต่นั้นนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์อีกต่อไป

23 ¹หลังจากนั้นพระเยซูได้ตรัสกับผู้ชนและกับบรรดาสาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า "พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทั้งนั้นที่นั่งของโมเสส³ เหตุฉะนั้น ทุกสิ่งทั้งที่พวกเขาสั่งสอนพวกท่าน จงประพฤติตาม แต่อย่าเลียนแบบในสิ่งที่พวกเขากระทำ เพราะว่าพวกเขาสอนสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ แต่พวกเขาทำตามตามที่พวกเขาสอนไม่

⁴ด้วยว่าพวกเขาเอาภาระหนักซึ่งยากที่จะแบกวางไว้บนปามมนุษย์ แต่ฝ่ายพวกเขาแม้แต่นี้เดียวก็ไม่ยอมจับต้องเลย⁵ การกระทำของพวกเขาทุกอย่างก็เพื่อเป็นการอวดให้คนอื่นได้เห็น พวกเขาทำกมลภักษะธรรมชาติใหญ่และสวมเสื้อที่มีพู่ห้อยยาว

⁶พวกเขาชอบที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา⁷ และชอบรับการคำนับที่กลางตลาดและชอบให้ผู้คนเรียกพวกเขาว่า 'อาจารย์'

⁸แต่ฝ่ายพวกท่านอย่าให้ใครเรียกพวกท่านว่า 'ท่านอาจารย์' เพราะว่าพวกท่านมีพระอาจารย์แต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น และพวกท่านทุกคนเป็นพี่น้องกัน⁹ และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดาของพวกท่านเลย เพราะว่าพวกท่านมีพระบิดาองค์เดียวคือพระองค์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์¹⁰ อย่าให้ผู้ใดเรียกพวกท่านว่า 'พระครู' เพราะว่าพระครูของพวกท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์

¹¹เพราะว่าผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของพวกท่านทั้งหลาย¹² ผู้ใดที่ยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะถูกทำให้ต่ำลง และผู้ใดที่ถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น

¹³แต่ว่าวิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าได้ปิดประตูแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะว่าพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไปพวกเจ้าก็ไม่ยอม¹⁴ วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าล้างผลาญบ้านของหญิงม่าย ในขณะที่พวกเจ้าทำที่เป็นอธิฐานเสียยืดยาว พวกเจ้าจะได้รับการลงโทษที่ร้ายแรงยิ่งกว่า¹⁵ วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเที่ยวไปทั่วทั้งทางทะเลและทางบก เพื่อจะได้คนเดียวเข้าจารีต และเมื่อได้แล้วพวกเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวพวกเจ้าเองถึงสองเท่า

¹⁶วิบัติแก่พวกเจ้า คนนำทางคนตาบอด พวกเจ้ากล่าวว่า 'ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างพระวิหาร คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องทำตามคำสาบาน'¹⁷ พวกเจ้าผู้ตาบอดและโง่งมเสียยิ่ง สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารที่กระทำให้องค์ท่านนั้นศักดิ์สิทธิ์?

¹⁸และว่า 'ผู้ใดที่สาบานโดยอ้างแท่นบูชานั้น คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดที่สาบานโดยอ้างเครื่องถวายบนแท่นบูชานั้น ผู้นั้นต้องทำตามคำสาบาน'¹⁹ พวกเจ้าคนตาบอดเสีย สิ่งไหนจะสำคัญกว่า เครื่องถวายบนแท่นบูชาหรือแท่นบูชาที่ทำให้เครื่องถวายบนแท่นบูชานั้นศักดิ์สิทธิ์?

²⁰เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างแท่นบูชาที่สาบานโดยอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งตั้งอยู่บนแท่นนั้นด้วย²¹ และผู้ใดจะสาบานโดยอ้างพระวิหารที่สาบานโดยอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้นด้วย²² และผู้ใดจะสาบานโดยอ้างสวรรค์ที่สาบานโดยอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นด้วย

²³วิบัติแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบลดที่เป็นสาระแนและลูกผักชีและยี่หร่า แต่พวกเจ้าละทิ้งสิ่งที่

สำคัญในธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรมและความเมตตาและความเชื่อ ซึ่งสิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรทำและไม่ควรละเลย²⁴ พวกเจ้าผู้นำคนตามอดเอ๋ย เจ้าครองลูกน้ำทั้งตัวแต่เจ้ากลับกลืนตัวอูฐเข้าไป

²⁵ วัฏธำเภพวกเจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าทำความสะอาดถ้วยามแต่ภายนอก แต่ว่าข้างในของถ้วยามนั้นเต็มไปด้วยการโจรกรรมและการมัวเมาเกิเลส²⁶ พวกเจ้า ฟาริสีตามอดเอ๋ย จงชำระถ้วยามภายในเสียก่อน แล้วข้างนอกก็จะสะอาดด้วย

²⁷ วัฏธำเภพวกเจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วยปูนขาว ข้างนอกมองดูสวยงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและทุกสิ่งทีโสโครก²⁸ พวกเจ้าทั้งหลายเป็นอย่งนั้นเช่นกัน ภายในอกทีปรากฏแก่มนุษย์นั้นเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า

²⁹ วัฏธำเภพวกเจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของเหล่าผู้เผยพระวจนะและตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของบรรดาผู้ชอบธรรมให้งดงาม³⁰ พวกเจ้ากล่าวว่ 'ถ้าพวกเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของพวกเรานั้น พวกเราจะไม่มีส่วนในการทำให้โลหิตของเหล่าผู้เผยพระวจนะตกเลย'³¹ อย่งนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็พยานปรัปราตัวพวกเจ้าเองว่ พวกเจ้าเป็นบุตรของคนเหล่านั้นซึ่งได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ

³² พวกเจ้าทั้งหลายจงทำตามทีบรรพบุรุษของพวกเจ้าได้กระทำให้ครบถ้วนเถิด³³ เจ้าพวกยู พวกซาตูลูรย พวกเจ้าจะหนีจากการลงโทษแห่งนรกได้อย่างไร?

³⁴ เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราได้ส่งพวกผู้เผยพระวจนะ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมจารย์ไปหาพวกเจ้า พวกเจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียทีทางเขนบ้าง และพวกเจ้าก็เขียนตีพวกเขาในธรรมศาลาของพวกเจ้าและข่มเหงไล่่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองนั้นบ้าง³⁵ ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมได้ตกยังแผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายของเบเรคิยาห์ผู้ซึ่งเจ้าได้ฆ่าเสียทีระหว่างพระวิหารและแท่นบูชา³⁶ เราบอกพวกเจ้าด้วยความจริงว่ สิ่งทีงปวงเหล่านี้จะมาเป็นเหตุคนในยุคนี

³⁷ เยรูซาเล็ม โอ เยรูซาเล็ม เมืองทีฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและเอาหินขว้างบรรดาผู้ทีถูกส่งมาให้เจ้า เราใคร่จะรวบรวมบรรดาลูกๆ ของเจ้าอยู่เนืองๆ เหมือนแม่ไก่ทีรวบรวมลูกๆ ของมันไว้ใต้ปีก แต่เจ้ากลับไม่ยอม³⁸ ดูเถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้าง³⁹ เพราะเรากล่าวกับเจ้าว่ ตั้งแต่บัดนีต่อไปเจ้าจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าเจ้าจะกล่าวว่ 'สรรเสริญแด่พระเจ้าผู้ซึ่งเสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า'

24 ¹ พระเยซูเสด็จออกจากพระวิหารและขณะที่พระองค์ทรงดำเนินตามทางก็มีเหล่าสาวกของพระองค์ได้มาหาพระองค์และเข้าไปยังตึกทั้งหลายทีอยู่ในบริเวณพระวิหาร² แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่ "พวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้แล้วไม่ไห้หรือ? เราบอกความจริงกับพวกท่านว่ ก่อนหินทีซ้อนทับกันนี้จะไม่มีสักก้อนเดียวทีจะไม่ถูกทำให้พังทะลายลงมา"

³ ขณะที่พระองค์ประทับบนภูเขาเมกอกเทศ บรรดาสาวกได้มาเฝ้าพระองค์เป็นส่วนตัวและกล่าวว่า "ขอโปรดบอกแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยเถิดว่ สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่? อะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์และวาระสุดท้ายของยุคนี้หรือ?"⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่ "ระวังให้ดี อย่าให้ใครนำพวกท่านให้หลงไป⁵ เพราะว่จะมีหลายคนมาโดยอ้างนามของเรา ด้วยการกล่าวว่ 'เราคือพระคริสต์' และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป

⁶ พวกท่านจะได้ยินเรื่องของการสงครามและข่าวลือเรื่องการสงคราม จงเข้าเฝ้าเพื่อพวกท่านจะไม่ตระหนก เพราะว่สิ่งเหล่านี้จำเป็นทีจะต้องเกิดขึ้น แต่ทีสุดของปลายยุคนั้นยังมาไม่ถึง⁷ เพราะว่ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้กับประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้กับราชอาณาจักร รวมทั้งจะเกิดการกันดารอาหารและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ⁸ แต่สิ่งทีงปวงเหล่านี้เป็นเพียงการเริ่มต้นของความเจ็บปวดเมื่อจะคลอดบุตรเท่านั้น

⁹ หลังจากนั้นพวกเขาจะมอบตัวของพวกท่านไว้ให้กินทุกข์ลำบากและจะฆ่าพวกท่านเสีย พวกท่านจะถูกบรรดาชนชาติทีทั้งหมดเกลียดชังเพื่อเห็นแก่นามของเรา¹⁰ หลังจากนั้นคนจำนวนมากจะสะดุดและทรยศกัน รวมทั้งจะเกลียดชังกันเองด้วย¹¹ ผู้เผยพระวจนะเท็จจำนวนมากจะลุกขึ้นและนำคนมากมายให้หลงไป

¹² เพราะว่การไม่เคารพกฎหมายจะเพิ่มมากขึ้น และความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง¹³ แต่ผู้ทีทนได้อันถึงทีสุด ผู้นั้นจะได้รับการช่วยเหลือ¹⁴ ข่าวประเสริฐเรื่องราชอาณาจักรนี้จะถูกเทศนาไปทั่วโลกโดยเป็นดังคำพยานแก่บรรดาประชาชาติทีงปวง แล้วทีสุดปลายจะมาถึง

¹⁵ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งทีน่าสะอิดสะเอียนซึ่งทำให้เกิดความหดหู่ใจ ตามทีดาเนียลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ จงตั้งมั่นอยู่ในสถานอันบริสุทธิ์¹⁶ (ให้ผู้่านเข้าใจเอาเองเถิด)¹⁷ จงให้ผู้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังบรรดาภูเขาทั้งหลาย¹⁸ ผู้ทีอยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าลงมาเก็บข้าวของใดๆ ออกจากบ้านของตน¹⁹ และผู้ทีอยู่ตามไร่นา อย่ากลับไปเอาเสื้อผ้าของตน

²⁰ แต่วัฏธำเภคนเหล่านั้นทีมีลูกเล็ก และผู้ทีให้นมบุตรอยู่ในช่วงเวลาเหล่านั้น²¹ จงอธิษฐานเพื่อการทีต้องหนีของพวกท่านนั้นจะไม่เกิดขึ้นในช่วงฤดูหนาวหรือในวินสะบาโต²² ด้วยว่วันแห่งความทุกข์ลำบากครั้งยิ่งใหญ่ นั้นจะมายังทีไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่จุดเริ่มต้นของโลกมาจนกระทั่งบัดนี และจะไม่มีอีกเลย²³ ถ้าหากวันเหล่านั้นไม่ได้ออกย่นสั้นเข้าก็จะมีมนุษย์คนใดถูกช่วยเหลือได้ แต่เพราะเห็นแก่คนทีพระองค์ทรงเลือก วันเหล่านั้นจึงถูกย่นให้สั้นลง

²⁴ และถ้ามีคนกล่าวกับพวกท่านว่ 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ทีนี่' หรือ 'พระคริสต์อยู่ทีโน่น' อย่าได้เชื่อ²⁵ ด้วยว่จะมีบรรดาพระคริสต์เทียมและพวกผู้เผยพระวจนะเทียมปรากฏขึ้นมาและจะอ้างความสำคัญกับการอัศจรรย์ทียิ่งใหญ่ ถ้าเป็นได้พวกเขาจะล่อลวงบรรดาผู้ทีทรงเลือกให้หลงไป²⁶ ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนทีเวลานั้นจะมาถึง

²⁷ ด้วยเหตุนี้ ถ้าพวกเขาได้บอกพวกท่านว่ 'ดูเถิด พระองค์ประทับในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่าออกไป หรือพวกเขากล่าวว่ 'ดูเถิด พระองค์ประทับในห้อง' ก็

จงอย่าเชื่อ²⁷ ด้วยว่าฟ้าแลบส่องมาจากทิศตะวันออกไปจนจรดทิศตะวันตกอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น²⁸ ด้วยว่าชาวศพอยู่ที่ไหน ฝูงแร้งก็จะอยู่ที่นั่น

²⁹ แต่หลังจากความทุกข์ยากลำบากในวันเหล่านั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว ดวงอาทิตย์ก็จะมืดดับไปทันที ดวงจันทร์ก็จะไม่ส่องแสง ดวงดาวก็จะตกลงมาจากท้องฟ้าและบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในฟ้าสวรรค์ก็จะถูกทำให้สิ้นไหว

³⁰ ต่อจากนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า และมนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์บนโลกนี้จะคร่ำครวญ พวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆในท้องฟ้าพร้อมด้วยฤทธาานุภาพและสง่าราศีอย่างยิ่งใหญ่³¹ พระองค์จะส่งบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์พร้อมด้วยเสียงแตรอันดังยิ่ง และพวกเขาจะรวบรวมบรรดาคนที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศและจากที่สุดของปลายฟ้าข้างหนึ่งสู่ปลายฟ้าข้างโน้น

³² จงเรียนรู้จากต้นมะเดื่อ เพราะว่าเมื่อใดที่เริ่มแตกหน่ออ่อนและออกใบ ท่านทั้งหลายย่อมรู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว³³ เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้ พวกท่านควรทราบว่พระองค์เสด็จมาใกล้ถึงประตูแล้ว

³⁴ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนที่จะถึงทั้งปวงเหล่านี้จะเกิดขึ้น³⁵ ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่วันตายไป

³⁶ แต่เกี่ยวกับวันนั้นและชั่วโมงนั้นไม่มีใครรู้ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งท้องฟ้า หรือพระบุตรก็ยังไม่รู้ มีแต่พระบิดาเท่านั้นที่รู้

³⁷ ด้วยว่าสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น³⁸ ด้วยว่าก่อนที่จะมีน้ำท่วมโลกนั้นผู้คนพากันกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยาจนกระทั่งถึงวันที่โนอาห์ได้เข้าไปในเรือแล้ว³⁹ และพวกเขาไม่รู้อะไรเลย จนกระทั่งน้ำท่วมและกวาดเอาพวกเขาไปสิ้นทุกคน เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

⁴⁰ ในเวลานั้นมีชายสองคนอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่งและทิ้งอีกคนหนึ่งไว้⁴¹ หญิงสองคนที่กำลังไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่งและทิ้งอีกคนหนึ่งไว้⁴² เหตุฉะนั้นพวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่ ด้วยว่าพวกท่านไม่รู้ว่ องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านจะเสด็จมาเวลาใด

⁴³ แต่จงทราบอย่างนี้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาในเวลาใด เขาก็จะเฝ้าระวังและจะไม่ยอมให้ขโมยเข้าไปในบ้านของเขาได้⁴⁴ เพราะเหตุนี้พวกท่านก็จงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน ด้วยว่าบุตรมนุษย์จะมาในเวลาที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน

⁴⁵ ดังนั้น ใครที่เป็นคนรับใช้ที่สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายตั้งเขาไว้เหนือพวกคนรับใช้เพื่อแจกอาหารตามเวลาหรือ?⁴⁶ เมื่อนายมาพบว่าเขากำลังทำอย่างนั้น ผู้นั้นก็จะเป็นสุข⁴⁷ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่านายจะตั้งให้คนรับใช้คนนั้นให้ดูแลบรรดาข้าวของของเขากุอย่าง

⁴⁸ แต่ถ้าคนรับใช้ที่ชั่วช้าคิดในใจว่า 'นายของข้าคงมาช้า'⁴⁹ และเริ่มต้นโบยตีบรรดาเพื่อนที่เป็นคนรับใช้และดื่มกินกับพวกขี้เมา⁵⁰ แล้วนายของคนรับใช้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิดและในเวลาที่เขาไม่รู้ นายของเขาจะตัดเขาออกเป็นชิ้นๆ และส่งเขาให้ไปอยู่ในที่เดียวกันกับพวกหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

25 ¹ ราชอาณาจักรสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนและออกไปรับเจ้าบ่าว² ในพวกเธอเป็นคนโง่ห้าคนและคนที่ปัญญาหาค้น³ ฝ่ายหญิงพรหมจารีที่เป็นคนโง่นั้นได้ถือตะเกียงของพวกเธอไปแต่ไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย⁴ แต่หญิงพรหมจารีที่มีปัญญานั้นได้นำภาชนะที่บรรจุน้ำมันไปพร้อมกับตะเกียงของพวกเธอด้วย

⁵ เนื่องจากเจ้าบ่าวมาล่าช้า พวกเธอจึงง่วงเหงาและพากันหลับไป⁶ แต่ในตอนเที่ยงคืนนั้นก็มีเสียงหนึ่งร้องว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกไปและต้อนรับเขาเถิด'

⁷ หญิงพรหมจารีทั้งหมดก็ตื่นขึ้นและตกแต่งตะเกียงของพวกเธอ⁸ ฝ่ายคนโง่นั้นพูดกับคนที่ปัญญาว่า 'ขอน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะว่าตะเกียงของเราจะดับแล้ว'⁹ แต่ฝ่ายคนที่ปัญญากล่าวตอบพวกเธอไปว่า 'น้ำมันมีไม่เพียงพอสำหรับทั้งพวกเราและพวกท่าน จงออกไปหาคนขายและซื้อสำหรับตัวของพวกท่านเองเถิด'

¹⁰ ขณะที่พวกเธอออกไปซื้อน้ำมันนั้น เจ้าบ่าวก็นมาถึง และพวกที่เตรียมพร้อมก็ไปกับท่านและร่วมงานเลี้ยงสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิดลง¹¹ ภายหลังพวกหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาถึงและร้องว่า 'นายเจ้าข้า นายเจ้าข้า ขอเปิดประตูให้เราด้วย'¹² แต่ท่านตอบว่า 'เรากล่าวความจริงกับพวกเจ้าว่า เราไม่รู้จักพวกเจ้า'¹³ เหตุฉะนั้น พวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะว่าพวกท่านไม่รู้วันและเวลานั้น

¹⁴ ราชอาณาจักรสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งจะออกเดินทางไปยังอีกประเทศหนึ่ง เขาจึงเรียกบรรดาคนรับใช้ของเขาและให้ดูแลทรัพย์สินของเขา¹⁵ คนหนึ่งเขาให้ห้าตะลันต์ อีกคนหนึ่งเขาให้สองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งเขาให้ตะลันต์เดียว ซึ่งแต่ละคนได้รับตามความสามารถของพวกเขาเอง และชายคนนี้ก็ออกเดินทางไป¹⁶ คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็ออกไปทันทีและเอาไปลงทุน และได้กำไรอีกห้าตะลันต์

¹⁷ ในทำนองเดียวกัน คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์ด้วย¹⁸ แต่คนรับใช้ที่ได้รับตะลันต์เดียวก็ออกไป ขุดหลุม และเอาเงินของเจ้านายซ่อนไว้

¹⁹ หลังจากผ่านไปเป็นเวลานาน เจ้านายของพวกคนรับใช้ก็กลับมาและคิดบัญชีกับพวกเขา²⁰ คนที่ได้รับห้าตะลันต์มาพร้อมกับเงินที่ได้กำไรอีกห้าตะลันต์ เขา

กล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้ให้เงินห้าตะลันต์แก่ข้า ดูกฎได้กำไรมามากอีกห้าตะลันต์'²¹ นายจึงกล่าวแก่เขาว่า 'เจ้าทำดีแล้วและเจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก จงเปรมปรีดิ์ร่วมกับเจ้านายของเจ้าเถิด'

²² คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็เข้ามาและกล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้ให้เงินแก่ข้าสองตะลันต์ ดูกฎได้กำไรมามากอีกสองตะลันต์'²³ นายของเขาจึงกล่าวว่า 'เจ้าทำดีแล้ว เจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก จงเปรมปรีดิ์ร่วมกับเจ้านายของเจ้าเถิด'

²⁴ หลังจากนั้น คนรับใช้ที่ได้รับตะลันต์เดียวก็เข้ามาและกล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทราบว่าคุณเป็นคนเข้มงวด ท่านเกี่ยวผลในสิ่งที่ท่านไม่ได้หว่าน และเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ท่านไม่ได้โปรย'²⁵ ข้าพเจ้ากลัวจึงได้ออกไปและนำเงินตะลันต์ของท่านซ่อนไว้ในดิน ดูซิ นี่คือเงินของท่าน'

²⁶ แต่เจ้านายตอบเขาว่า 'เจ้าคนรับใช้ผู้ชั่วช้าและขี้เกียจ เจ้ารู้แล้วว่าเราเกี่ยวผลในสิ่งที่เราไม่ได้หว่านและเกี่ยวในสิ่งที่เราไม่ได้โปรย'²⁷ เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากธนาคาร และเมื่อเรามาเราก็จะได้รับเงินรวมทั้งดอกเบี๋ยคืนมาด้วย

²⁸ เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์จากเขามาและนำไปให้กับคนรับใช้ที่มีสิบตะลันต์นั้น'²⁹ ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้วก็จะได้รับเพิ่มอีก จนกระทั่งมีอย่างเหลือเฟือ แต่ส่วนคนที่ไม่มี แม้ว่าที่เขาจะมีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา'³⁰ จงโยนคนรับใช้ที่ไร้ค่านี้นี้ไปยังที่มืดข้างนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'

³¹ เมื่อบุตรมนุษย์กลับมาด้วยพระสิริและพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์³² บรรดาประชาชาติทั้งปวงจะมารวมตัวกันต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกคนพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนกับผู้เลี้ยงแกะที่แยกแกะออกจากแพะ³³ พระองค์จะให้ฝูงแกะอยู่ทางเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ให้ฝูงแพะอยู่เบื้องซ้ายของพระองค์

³⁴ หลังจากนั้นภคินีก็จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่านผู้ที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาเราอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับพวกท่านตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก'³⁵ ด้วยว่าเมื่อเราหิว พวกท่านได้ให้อาหารแก่เรา เมื่อเรากระหาย พวกท่านก็ได้ให้เราดื่ม เมื่อเราเป็นแขกแปลกหน้า พวกท่านก็ได้ต้อนรับเรา'³⁶ เมื่อเราเปลือยกาย พวกท่านก็ให้เสื้อผ้าแก่เราสวมใส่ เมื่อเราป่วย พวกท่านก็ดูแลเรา เมื่อเราอยู่ในคุก พวกท่านได้มาเยี่ยมเรา'

³⁷ แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมจะกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิวและให้พระองค์รับประทาน หรือที่พระองค์กระหาย และให้พระองค์ดื่ม นั้นตั้งแต่เมื่อไร?' และที่พวกข้าพระองค์เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นคนแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้ หรือที่พระองค์ทรงเปลือยกาย พวกข้าพระองค์ได้สวมฉลองพระองค์ให้ตั้งแต่เมื่อไร?' และข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจวบหรือถูกขังคุก และมาเฝ้าพระองค์ตั้งแต่เมื่อไร?'⁴⁰ และภคินีก็จะตรัสตอบพวกเขาว่า 'เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า สิ่งซึ่งพวกท่านได้ทำแก่คนเหล่านี้คนใดในพี่น้องผู้เล็กน้อยที่สุดที่นี่ ก็เหมือนได้ทำกับเราด้วย'

⁴¹ และในเวลานั้นพระองค์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'พวกเจ้าผู้ถูกขับไล่จงถอยออกไปจากเราและเข้าไปอยู่ในไฟที่ไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารร้ายและสมุนของมัน'⁴² เพราะว่าเมื่อเราหิว พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้อาหารแก่เรา เมื่อเรากระหาย พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้เราดื่ม เมื่อเราเป็นแขกแปลกหน้า พวกเจ้าก็ไม่ได้ต้อนรับเรา เมื่อเราเปลือยกาย พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าแก่เราสวมใส่ เมื่อเราป่วย พวกเจ้าก็ไม่ได้ดูแลเรา เมื่อเราอยู่ในคุก พวกเจ้าก็ไม่ได้มาเยี่ยมเรา'

⁴⁴ แล้วพวกเขาจะถามว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว หรือกระหาย หรือเป็นแขกแปลกหน้า หรือเปลือยกาย หรือประจวบ หรือถูกขังคุก และพวกข้าพระองค์ไม่ได้ปรนนิบัติพระองค์ตั้งแต่เมื่อไร?' แล้วพระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า 'เราบอกความจริงกับพวกเจ้าว่า สิ่งซึ่งพวกเจ้าไม่ได้กระทำกับคนหนึ่งคนใดในพี่น้องผู้เล็กน้อยที่สุดเหล่านี้ ก็เหมือนกับว่าพวกเจ้าไม่ได้กระทำแก่เราด้วย'⁴⁶ พวกคนเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์"

26 ¹ ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านั้นเสร็จแล้ว พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า² "พวกท่านรู้อีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะถูกยึดให้ถูกตรึงที่กางเขน"

³ จากนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้มาประชุมร่วมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิตผู้ซึ่งมีชื่อว่าคายาฟา⁴ พวกเขาได้ปรึกษากันเพื่อจับกุมพระเยซูด้วยอุบายและฆ่าพระองค์เสีย⁵ พวกเขาต่างพูดกันว่า "จะไม่ทำในช่วงเทศกาล เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายท่ามกลางประชาชน"

⁶ ในเวลานี้นะหว่างที่พระเยซูประทับที่หมู่บ้านเบธานีในบ้านของซีโมนคนโรเรียน⁷ ขณะที่พระเยซูทรงเอนพระกายลงที่โต๊ะ มีผู้หญิงคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์พร้อมถือผอบน้ำมันหอมซึ่งมีราคาแพงมาก แล้วเธอก็เทน้ำมันนั้นลงบนศีรษะของพระองค์⁸ แต่เมื่อพวกสาวกของพระองค์เห็นดังนั้น พวกเขาก็อกริ้วและพูดว่า "เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียไป?"⁹ เพราะว่าถ้าน้ำมันนี้ไปขายก็จะได้เงินมากมายมหาศาลและนำไปแจกจ่ายให้แก่คนจนได้"

¹⁰ แต่พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้ จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงสร้างความลำบากให้ผู้หญิงนี้? ด้วยว่าเธอได้ทำสิ่งที่ดีงามเพื่อเรา¹¹ คนจนจะอยู่กับพวกท่านตลอดไป แต่เราจะไม่ได้อยู่กับพวกท่าน

¹² ด้วยว่าสิ่งที่เธอได้เทน้ำมันบนกายของเรา เธอกระทำเพื่อการฝังศพของเรา¹³ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ไม่ว่าที่ใดทั่วโลกนี้ข่าวประเสริฐนี้ได้ถูกเทศนา สิ่งซึ่งผู้หญิงคนนี้ได้กระทำจะได้รับการกล่าวถึงเพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ"

¹⁴ เวลานั้นคนหนึ่งสาวกสืบสองคนชื่อยูดาส อิสคาริโอท ได้ไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิต¹⁵ และถามว่า "ถ้าข้าพเจ้ามอบพระองค์ให้กับพวกท่าน แล้วพวกท่านจะ

ให้อะไรแก่ข้าพเจ้า?" พวกเขาตอบอย่างหนักแน่นว่าจะให้เหรียญเงินจำนวนสามสิบเหรียญแก่เขา¹⁶ ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสก็คอยหาช่องทางที่จะมอบพระองค์ให้กับพวกหัวหน้าปุโรหิต

¹⁷ในวันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ บรรดาสาวกได้มาทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์จะให้พวกข้าพระองค์จัดเตรียมปัสกาเพื่อให้พระองค์รับประทานอาหารที่ไหน?"¹⁸ พระองค์ตรัสตอบว่า "จงเข้าไปในเมืองเพื่อหาผู้ขายคนหนึ่ง และบอกเขาว่า 'พระอาจารย์บอกว่า 'เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือเทศกาลปัสกาที่บ้านของท่านร่วมกับบรรดาสาวกของเรา''"¹⁹ บรรดาสาวกก็ทำตามตามที่พระเยซูรับสั่งนั้น และพวกเขาได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

²⁰ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์นั่งลงเพื่อร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน²¹ ขณะที่พระองค์กำลังเสวยนั้น พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่ามีคนหนึ่งในพวกท่านที่จะทรยศเรา"²² พวกเขามีความทุกข์ใจเป็นอย่างมาก และแต่ละคนก็ทูลถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ข้าพระองค์แน่นอนใช่ไหม?"

²³พระองค์ตรัสตอบว่า "คนที่เอามือจิ้มลงในชามเดียวกับเรานั้นแหละ คือคนที่จะทรยศเรา"²⁴ บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์นั้น แต่วิถีแก่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นไม่เกิดมาก็จะดีกว่า"²⁵ ยูดาสผู้ซึ่งจะทรยศพระองค์ทูลถามว่า "พระอาจารย์ คือข้าพระองค์หรือ?" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดเองแล้วนี่"

²⁶ขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอาหารอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้วพระองค์ก็ทรงหัก และแจกจ่ายขนมปังนั้นให้บรรดาสาวกของพระองค์ และตรัสว่า "จงรับไปรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา"

²⁷แล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วยมาและเมื่อขอบพระคุณแล้วก็ส่งให้พวกเขาและตรัสว่า "จงรับไปดื่มทุกคนเถิด"²⁸ เพราะนี่เป็นโลหิตของเราซึ่งเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกมาเพื่อยกโทษบาปของคนจำนวนมาก²⁹ แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มจากผลของเถาจนนี้อีกต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้น คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในราชอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา"

³⁰เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พวกเขาก็พากันไปยังภูเขามะกอกเทศ³¹ ที่นั่นพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ในคืนนี้พวกท่านทุกคนจะตีตัวออกห่างจากเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป'³² แต่หลังจากที่เรานอนหลับแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าพวกท่าน"

³³แต่เปโตรทูลพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะออกห่างจากพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่มีทางออกห่างเลย"³⁴ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่าในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"³⁵ เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถึงแม้ว่าข้าพระองค์จะต้องตายด้วยกับกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" บรรดาสาวกคนอื่น ๆ ก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

³⁶แล้วพระเยซูทรงพาพวกเขาไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า เกกเสมี แล้วตรัสกับพวกเขาของพระองค์ว่า "จงนั่งอยู่ที่นี่ ขณะที่เราไปอธิษฐานที่ไปน"³⁷ พระองค์ทรงนำเปโตร และบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย และพระองค์ทรงเริ่มไศกเศราและมีความทุกข์ในพระทัยยิ่งนัก³⁸ แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงอยู่และเฝ้าระวังกับเรานี้เถิด"

³⁹แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่งก็ซบพระพักตร์ลงและอธิษฐานว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนออกไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ขออย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ขอให้มันเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด"⁴⁰ พระองค์กลับมายังเหล่าสาวกของพระองค์และพบว่าพวกเขานอนหลับอยู่ แล้วพระองค์ตรัสกับเปโตรว่า "อะไรกัน พวกท่านจะเฝ้าระวังกับเราสักหนึ่งชั่วโมงไม่ได้หรือ?"⁴¹ จงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อพวกท่านจะไม่ต้องเข้าสู่การทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลังอยู่"

⁴²พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นและอธิษฐานเป็นครั้งที่สองว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้วยนี้ไม่สามารถเลื่อนออกไปจากข้าพระองค์ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ข้าพระองค์ก็จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์"⁴³ แล้วพระองค์ก็เสด็จมายังบรรดาสาวกของพระองค์อีกครั้งหนึ่งและพบว่าพวกเขายังคงนอนหลับอยู่ เพราะตาของพวกเขาไม่ตื่น⁴⁴ และพระองค์ก็เสด็จไปจากพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง พระองค์อธิษฐานเป็นครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก

⁴⁵แล้วพระเยซูก็เสด็จมายังพวกเขาและตรัสว่า "พวกท่านยังจะนอนและพักผ่อนอยู่อีกหรือ? นี่แน่ะ เวลาใกล้แล้ว บุตรมนุษย์จะถูกทรยศและมอบไว้ในมือของพวกคนบาป"⁴⁶ จงลุกขึ้นและไปกันเถิด เพราะนี่แน่ะ คนที่ทรยศเรามาใกล้แล้ว"

⁴⁷ในขณะที่พระเยซูกำลังตรัสอยู่นั้น ยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่งสิบสองคนก็มาถึง พร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ซึ่งมาจากพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนซึ่งถือดาบและไม่ตะบองมาด้วย⁴⁸ ถึงเวลานี้คนที่จะทรยศต่อพระเยซูก็ให้สัญญาณกับพวกเขาว่า "เราจูบใคร ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาเถิด"

⁴⁹เขาจึงได้ไปหาพระเยซูอย่างทันทีทันใดและทูลว่า "สวัสดีพระอาจารย์" แล้วจูบพระองค์⁵⁰ พระเยซูทรงตรัสกับเขาว่า "สหายเอ๋ย จงทำตามที่ท่านตั้งใจเถิด" แล้วพวกเขาก็เข้ามาและยื่นมือเพื่อจับกุมพระเยซู

⁵¹ดูเถิด มีคนหนึ่งซึ่งอยู่กับพระเยซูได้ยื่นมือชักดาบออก และตัดหูคนรับใช้ของมหาปุโรหิตขาด⁵² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงเอาดาบของท่านใส่ในฝักเสีย เพราะว่าทุกคนที่ใช้ดาบก็จะพินาศด้วยดาบ"⁵³ ท่านคิดว่าเราจะทูลขอต่อพระบิดาของเราไม่ได้หรือ? และพระองค์จะประทานทูตสวรรค์มากกว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ?⁵⁴ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว ข้อพระคัมภีร์ที่ได้กล่าวไว้ว่า จำเป็นจะต้องเป็นอย่างนี้จึงสำเร็จได้อย่างไร?"

⁵⁵ในเวลานั้น พระเยซูตรัสกับฝูงชนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายมาหาเราด้วยดาบและไม่ตะบองและจับเรามัดเหมือนกับว่าเราเป็นโจรหรือ? เราได้สั่งสอนพวกท่านใน

พระวิหารทุกวันและพวกท่านก็หาได้จับเราไม่⁵⁶ แต่เหตุการณ์ทั้งปวงที่เกิดขึ้นนี้ก็เพื่อที่จะสำเร็จตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวเอาไว้” หลังจากนั้นสาวกทั้งหมดก็จะถึงพระองค์และพากันหนีไป

⁵⁷ผู้ที่จับกุมพระเยซูก็ได้นำพระองค์ไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งบรรดาธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ประชุมกันอยู่⁵⁸ แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆ จนถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต เขาได้เข้าไปข้างในและนั่งอยู่กับบรรดาคนใช้เพื่อดูว่าเหตุการณ์นั้นจะจบลงอย่างไร

⁵⁹ในเวลานั้นพวกหัวหน้านุโรหิตและบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเพื่อก่อประหารพระองค์เสีย⁶⁰ ถึงแม้ว่าจะมีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็ยังไม่เพียงพอ แต่หลังจากนั้นมีพยานเท็จสองคนได้มา⁶¹ และให้การว่า “คนนี้ได้กล่าวว่า เราสามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้าและสามารถที่จะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน”

⁶²มหาปุโรหิตจึงได้ลุกขึ้นและทูลถามพระองค์ว่า “ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ? คนเหล่านี้ได้เป็นพยานประทุษร้ายท่านด้วยเรื่องอะไรหรือ?”⁶³ แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงทูลพระองค์ว่า “เราขอสาบานในนามของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่าท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่?”⁶⁴ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “ท่านพูดแล้วนี้ แต่เรบอกท่านว่า ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งที่เบื้องพระหัตถ์ขวาของผู้ทรงฤทธิ์ และผู้ที่เสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์

⁶⁵แล้วมหาปุโรหิตได้ฉีกเสื้อผ้านอกและกล่าวว่า “เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า แล้วเรายังต้องการพยานอีกหรือ? นี่แน่ะ ท่านก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว⁶⁶ พวกท่านคิดอย่างไรหรือ?” พวกเขาจึงตอบว่า “เขาสมควรตาย”

⁶⁷แล้วพวกเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์และเขียนตีพระองค์ และตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของพวกเขา⁶⁸ และกล่าวว่า “ท่านผู้เป็นพระคริสต์ จงทำนายให้เราได้ว่าใครตบเจ้าหรือ?”

⁶⁹ในขณะที่เปโตรนั่งอยู่ข้างนอกที่ลานบ้านอยู่นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งเข้ามาหาเขาและพูดว่า “เจ้าได้อยู่ด้วยกันกับเยซูชาวกาลิลี”⁷⁰ แต่เปโตรปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงนั้น โดยกล่าวว่า “ที่เจ้าพูดนั้น ข้าไม่รู้เรื่อง”

⁷¹เมื่อเขาเดินออกไปที่ประตูบ้าน มีสาวใช้อีกคนหนึ่งพบกับเขาและได้บอกกับคนทั้งหลายที่นั่นว่า “คนนี้ได้อยู่ด้วยกันกับเยซูชาวนาซาเร็ธ”⁷² และเปโตรก็ปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง ด้วยคำสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักชายคนนั้น”

⁷³หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ กันนั้นก็เข้ามาและพูดกับเปโตรว่า “แม่แล้ว เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าส่อตัวเอง”⁷⁴ จากนั้นเปโตรก็เริ่มสับสนและสาบานว่า “ข้าไม่รู้จักคนนั้น” ในทันใดนั้นไค้ก็ขึ้น⁷⁵ เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูเคยตรัสว่า “ก่อนไ้ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง” แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกและร้องไห้ด้วยความขมขื่นยิ่งนัก

27 ¹ครั้นถึงเวลารุ่งเช้า พวกหัวหน้านุโรหิตทั้งหมดและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ปรึกษากันเพื่อที่จะประหารพระเยซูเสีย² พวกเขาจึงมัดพระองค์ และนำพระองค์ไปมอบกับปิลาทเจ้าเมือง

³หลังจากนั้นยูดาส ผู้ซึ่งทรยศพระองค์ เห็นว่าพระเยซูถูกลงโทษก็กลับใจและนำเหรียญเงินสามสิบบเหรียญคืนให้กับพวกหัวหน้านุโรหิตและพวกผู้ใหญ่⁴ และกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปด้วยการทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์” แต่คนเหล่านั้นกล่าวว่า “มันเกี่ยวอะไรกับเรา? มันเป็นเรื่องของเจ้าเอง”⁵ จากนั้นเขาก็เอาเหรียญเงินโยนลงในพระวิหารและจากไป และเขาก็ไปผูกคอตาย

⁶บรรดาพวกหัวหน้านุโรหิตจึงเก็บเหรียญเงินนั้นมาและกล่าวว่า “มันเป็นการผิดธรรมเนียมถ้าเก็บเงินนี้ไว้ในคลัง เพราะว่านี่เป็นค่าโลหิต”⁷ พวกเขาจึงปรึกษากันและนำเงินนี้ไปซื้อทุ่งของช่างหม้อสำหรับฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง⁸ ด้วยเหตุนี้จึงเรียกทุ่งนั้นว่า “ทุ่งโลหิต” จนถึงทุกวันนี้

⁹ครั้งนั้นก็สำเร็จตามที่พระวจนะโดยเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ ซึ่งกล่าวว่า “พวกเขาจับเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้นั้น ที่คนอิสราเอลตราเอาไว้”¹⁰ และพวกเขานำไปซื้อทุ่งของช่างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า”

¹¹เมื่อพระเยซูทรงยืนต่อหน้าเจ้าเมือง แล้วเจ้าเมืองถามว่า “ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ก็ท่านว่าแล้วนี้”¹² แต่เมื่อพวกหัวหน้านุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์จึงมิได้ตรัสตอบสิ่งใดๆ เลย¹³ ในเวลานั้นปิลาทจึงกล่าวกับพระองค์ว่า “พวกเขาประทุษร้ายท่านหลายประการด้วยกัน ท่านไม่ได้ยินหรือ?”¹⁴ แต่พระองค์ไม่ตรัสอะไรเลยแม้แต่คำเดียว ซึ่งเจ้าเมืองรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก

¹⁵ในช่วงเทศกาลปัสกา มีธรรมเนียมที่เจ้าเมืองจะปล่อยนักโทษคนหนึ่งตามที่ฝูงชนต้องการ¹⁶ ในเวลานั้นมีนักโทษอุกฉกรรจ์คนหนึ่งชื่อบาร์บัส

¹⁷ดังนั้นเมื่อเขามาประชุมร่วมกัน ปิลาทได้ถามพวกเขาว่า “พวกเจ้าปรารถนาจะให้เราปล่อยใครหรือ บาร์บัสหรือว่าเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์?”¹⁸ เพราะท่านรู้แล้วว่าพวกเขามอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา¹⁹ ในขณะที่ปิลาทนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ส่งคนใช้มาเรียนว่า “อย่าทำอะไรแก่ผู้ไร้ความผิดคนนี้เลย ด้วยว่าดิฉันมีความทุกข์ใจอย่างมากในวันนี้เนื่องด้วยความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นี้”

²⁰ในขณะที่พวกหัวหน้านุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ปลุกระดมฝูงชนให้ขอปล่อยบาร์บัสและฆ่าพระเยซูเสีย²¹ แล้วเจ้าเมืองจึงถามพวกเขาว่า “ในสองคนนี้เจ้าจะ

ให้เราปล่อยคนไหนให้พวกเจ้าหรือ?" พวกเขตอบว่า "บารับบัส"²² ปีลาตจึงถามว่า "เจ้าจะให้เราทำอย่างไรกับเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์" พวกเขาก็ตอบว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

²³ แล้วปีลาตจึงถามว่า "ตรึงทำไม เขาคิดอะไรหรือ?" แต่พวกเขายังร้องเสียงดังว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"²⁴ เมื่อปีลาตเห็นว่าเขาไม่สามารถทำอะไรได้ และมิได้จะเกิดความวุ่นวาย ท่านจึงเอาน้ำมาและล้างมือของท่านต่อหน้าบรรดาฝูงชนนั้น และกล่าวว่า "เราไม่มีความผิดในเรื่องการตายของผู้ไร้ความผิดคนนี้ พวกเจ้าจำต้องรับผิดชอบเอาเองเถิด"

²⁵ ประชาชนทั้งหมดก็ร้องว่า "ขอให้ความผิดเรื่องความตายของเขตกอยู่กับพวกเราและบรรดาลูกๆ ของเรา"²⁶ จากนั้นปีลาตก็ปล่อยบารับบัสให้กับพวกเขา แต่เขาได้เขียนตีพระเยซูแล้วมอบพระองค์ให้ตรึงไว้ที่กางเขน

²⁷ แล้วพวกทหารของเจ้าเมืองก็นำพระเยซูไปที่กองบัญชาการปรีโกเรียมและรวบรวมทั้งกองไว้เฉพาะพระพักตร์พระเยซู²⁸ พวกเขาสั่งให้เสื้อคลุมของพระองค์ออกและใส่เสื้อคลุมสีแดงเข้มให้พระองค์²⁹ พวกเขากำมงกกฐนและสวมบนศีรษะของพระองค์ แล้วนำไปอ้อมมาใส่ไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ พวกเขาคุกเข้าลงต่อพระพักตร์ของพระองค์และกล่าวเยาะเย้ยพระองค์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ"

³⁰ และพวกเขาได้ถ่มน้ำลายรดและเอาไม้เท้าตีที่ศีรษะของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า³¹ เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อคลุมนั้นออกและเอาเสื้อคลุมของพระองค์เองมาใส่คืนให้ และนำพระองค์ไปเพื่อตรึงที่กางเขน

³² ขณะที่พวกเขาได้ออกไปแล้วก็พบชายคนหนึ่งชื่อซีโมน มาจากเมืองไซรีน จึงได้บังคับเขาให้แบกกางเขนของพระองค์ไป³³ พวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลาธาซึ่งมีความหมายว่า "กะโหลกศีรษะ"³⁴ พวกเขาก็นำเขาไปพบกับของมมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงลงมือขันมุดแต่ไม่ทรงดื่ม

³⁵ เมื่อพวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้วพวกเขาก็เอาเสื้อคลุมของพระองค์มาจับฉลากแบ่งกัน³⁶ แล้วพวกเขาก็นั่งลงและเฝ้ามองดูพระองค์³⁷ พวกเขาก็อายที่มีข้อความที่เป็นข้อหาของพระองค์ไปติดไว้เหนือศีรษะของพระองค์ ซึ่งอ่านว่า "คนนี่คือเยซู กษัตริย์ของพวกยิว"

³⁸ มีโจรสองคนถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ ข้างขวาของพระองค์คนหนึ่งและข้างซ้ายของพระองค์คนหนึ่ง³⁹ บรรดาผู้คนที่ดินผ่านไปมา ได้พูดหมิ่นประมาทและล้อเลียนเยาะเย้ยพระองค์⁴⁰ และกล่าวว่า "ท่านผู้ที่ทำลายพระวิหารและจะสร้างใหม่ภายในสามวันเอ๋ย จงช่วยตัวเองให้รอดก่อนเถิด และถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด"

⁴¹ ในขณะเดียวกัน พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ ก็ได้กล่าวเยาะเย้ยพระองค์ด้วยเหมือนกันว่า⁴² "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล ให้เขาลงจากกางเขนเถิด แล้วเราจะได้เชื่อเขาบ้าง"

⁴³ เขาวางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยก็ขอให้พระเจ้าทรงช่วยเขาเถิดนี่เถิด เพราะเขากล่าวว่า 'เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า'⁴⁴ และโจรบนกางเขนทั้งสองคนก็กล่าวหมิ่นประมาทพระองค์เช่นเดียวกัน

⁴⁵ ในเวลานั้นได้มีความมืดปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงเวลาบ่ายสามโมง⁴⁶ ครั้นพอเวลาประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูร้องด้วยเสียงดังว่า "เอลี เอลี ลามา สะบักนา?" ซึ่งมีความหมายว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?"⁴⁷ เมื่อบางคนซึ่งยืนอยู่ที่นี่ได้ยินดังนั้น จึงพูดว่า "เขาเรียกเอลียาห์"

⁴⁸ ในทันใดนั้นมีคนหนึ่งในคนเหล่านั้นก็วิ่งไปและเอาฟองน้ำจุ่มเหล้าจุ่มเปรี้ยวเสียบไม้จิ้มแล้วส่งให้พระองค์ทรงดื่ม⁴⁹ ฝ่ายคนที่เหลืออยู่กล่าวว่า "อย่าไปยุ่งกับเขาเลย ให้เราดูว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาหรือไม่"⁵⁰ จากนั้นพระเยซูก็ร้องออกมาอีกครั้งด้วยเสียงดังและทรงสิ้นลมหายใจ

⁵¹ และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ฉีกขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่ด้านบนลงล่าง และแผ่นดินก็สั่นสะเทือน และศิลาที่แตกแยกออกจากกัน⁵² อุโมงค์ก็เปิดออก และร่างของผู้ชอบธรรมทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปก็ฟื้นขึ้นมา⁵³ พวกเขาก็ตกจากอุโมงค์หลังจากการเป็นขึ้นมาจากพระองค์ พวกเขาก้าวเข้าไปในนครบริสุทธีและปรากฏต่อผู้คนจำนวนมาก

⁵⁴ ในเวลานั้น เมื่อนายร้อยและบรรดาผู้คนที่เฝ้ามองดูพระเยซูอยู่ด้วยกัน ได้เห็นแผ่นดินไหวและสิ่งต่างๆ ที่ได้บังเกิดขึ้นนั้น พวกเขามีความกลัวเป็นอย่างมากและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง"⁵⁵ มีผู้หญิงหลายคนที่ติดตามพระเยซูจากกาลิลีเพื่อที่จะประนมนิบัติพระองค์ได้มองดูอยู่แต่ไกล⁵⁶ ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยาขอบและโยเซฟ และมารดาของบุตรทั้งสองของเศเบดี

⁵⁷ ครั้นถึงเวลาเย็น มีเศษฐ์คนหนึ่งซึ่งเดินทางมาจากอาริมาเธียชื่อโยเซฟ ผู้เป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูด้วย⁵⁸ เขาได้ไปหาปีลาตและขอพระศพของพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นแก่เขา

⁵⁹ โยเซฟจึงนำพระศพมาและหุ้มพันพระศพนั้นด้วยผ้าป่านที่สะอาด⁶⁰ และนำพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ใหม่ของเขาเอง ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา และเขาได้กลิ้งหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป⁶¹ ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลาและมารีย์อีกคนหนึ่งก็อยู่ที่นั่น พวกเธอนั่งตรงข้ามกับอุโมงค์นั้น

⁶² ในวันรุ่งขึ้น ซึ่งเป็นวันถัดจากวันเตรียม บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ประชุมร่วมกันกับปีลาต⁶³ พวกเขากล่าวว่า "ท่านเจ้าเมือง พวกเราจำได้ว่าเมื่อคนล่องลงนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขาได้กล่าวเอาไว้ว่า 'ล่วงไปสามวันเราจะฟื้นขึ้นใหม่'⁶⁴ เหตุฉะนั้นขอให้ท่านได้สั่งการเพื่อจะจัดให้มีการเฝ้าอุโมงค์อย่างแข็งแรง

จนถึงวันที่สาม เพราะเกรงว่าพวกสาวกของเขาจะมาและขโมยศพไปแล้วประกาศแก่ประชาชนว่า 'เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว' และการหลอกลวงในครั้งนี้จะร้ายแรงกว่าครั้งแรกอีก"

⁶⁵ปีลาตจึงบอกกับพวกเขาว่า "เอาคนยามไปเถิด และจงเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้"⁶⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงออกไปและเฝ้าอุโมงค์อย่างแน่นหนา ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามเฝ้าอยู่

28 ¹ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์อีกคนหนึ่งก็มาดูที่อุโมงค์ฝังพระศพ² แต่ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ด้วยว่ามีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ และกลิ้งก้อนหินออกแล้วนั่งบนก้อนหินนั้น

³ใบหน้าของทูตสวรรค์นั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ และเสื้อของทูตสวรรค์นั้นขาวเหมือนหิมะ⁴ ฝ่ายพวกยามก็กลัวจนตัวสั่นและเป็นเหมือนคนตาย

⁵ทูตสวรรค์นั้นได้กล่าวแก่ผู้หญิงเหล่านั้นว่า "อย่ากลัวเลย ด้วยเรารู้แล้วว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูผู้ซึ่งถูกตรึงที่กางเขน⁶ พระองค์ไม่ได้ประทับที่นี่ แต่พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้นอนลงนั้น⁷ แล้วจงรีบไปบอกบรรดาสาวกของพระองค์ ว่า 'พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว ดูเถิด พระองค์จะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะพบกับพระองค์ที่นั่น' ดูเถิด เราได้บอกพวกท่านแล้ว"

⁸พวกผู้หญิงนั้นก็รีบวิ่งออกจากอุโมงค์นั้นอย่างรวดเร็วด้วยความกลัวและความยินดีอย่างยิ่ง และได้วิ่งไปบอกบรรดาสาวกของพระองค์⁹ ดูเถิด พระเยซูทรงพบกับพวกเธอและตรัสว่า "จงเป็นสุขเถิด" ผู้หญิงเหล่านั้นก็มาทูลพระบาทของพระองค์และนมัสการพระองค์¹⁰ จากนั้นพระเยซูตรัสกับพวกเธอว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลีเถิด แล้วพวกเขาจะได้พบกับเราที่นั่น"

¹¹ในขณะที่พวกผู้หญิงกำลังเดินทางไปนั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมืองและแจ้งให้กับบรรดาหัวหน้าปุโรหิตให้ทราบถึงทุกสิ่งที่ได้เกิดขึ้น¹² เมื่อพวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมและปรึกษากันเรื่องที่เกิดขึ้นนั้น พวกเขาจึงได้ให้เงินจำนวนมากมายแก่ทหารเหล่านั้น¹³ และบอกกับพวกเขาว่า "ให้พูดอย่างนี้ว่า 'บรรดาสาวกของพระเยซูมาในตอนกลางคืนและขโมยศพไปในขณะที่พวกเราหลับอยู่'

¹⁴ถ้าเรื่องนี้ทราบไปถึงเจ้าเมืองแล้ว เราจะพูดแก้ตัวให้ท่านเองและไม่ให้พวกท่านต้องเป็นกบฏ"¹⁵ ดังนั้นบรรดาทหารจึงรับเงินไปและทำตามคำแนะนำนั้น ซึ่งเรื่องนี้เลื่องลือไปในบรรดาคนยิวและยังคงเลื่องลืออยู่ แม้กระทั่งทุกวันนี้

¹⁶แต่สาวกสิบเอ็ดคนก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขาคาปอร์นาไท¹⁷ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขาก็นมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่

¹⁸พระเยซูเสด็จไปหาพวกเขาและตรัสว่า "สิทธิอำนาจทั้งสิ้นทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ทรงมอบให้แก่เราแล้ว"¹⁹ เหตุฉะนั้น จงออกไปและสร้างชนทุกชาติให้เป็นสาวก จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

²⁰จงสอนพวกเขาให้เชื่อฟังสิ่งทั้งปวงที่เราได้สั่งพวกท่านเอาไว้ ดูเถิด เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค"